

BÁO CỦA YÊU THƯƠNG

tuổi ngọc

Chịu nhiệm, chịu bài :

Quản lý :

Thư ký tòa soạn :

DUYÊN ANH
ĐẶNG XUÂN CÔN
ĐÌNH TIỀN LUYỆN

BẢN NGUYỆT SAN RA NGÀY 5 VÀ 20 MỖI THÁNG
TÒA SOẠN VÀ TRỊ SỰ : 63 BÙI THỊ XUÂN (LẦU 1) SAIGON II

1. nói và làm
2. nhìn xuống đời
8. bạn ngọc và tuổi ngọc
12. chạp phở
17. con kỳ đà trên sông cạn
23. ta phôi sấu nụ
24. biển cát
29. chuyện đôi cò hồng
33. là thuở yêu người
34. tình thơ
35. em dễ thương
36. chỉ còn là con gió lộng
42. vườn mộng cũ
51. thơ tình cho mùa đông
52. còn có một ngày nào
59. chuyện về cái rễ cây rúc ròi
81. buổi mai nghe còi tàu nhớ người
82. uàng hải sự và tôi
85. xin trời mãi mãi

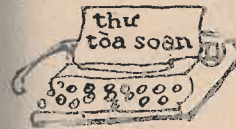
TUỔI NGỌC
TÒA SOẠN VÀ BAN NGỌC
VŨ MỘNG LONG
TỔ HỢP KIẾN
RƠ TEM
NGUYỄN TẤT NHIÊN
VÀNH KHUYẾN
HUỲNH KIM HUYNH
DÃ HẠC
HỒ VIỆT KHUÊ
MẠC TUYẾN
AN VI
PHAN UYÊN HOÀI
LÊ VĨNH NGỌC
PHẠM CHU SA
LINH LINH NGỌC
NGUYỄN XUÂN SƠN
TẠ NGHI LÊ
ANH CHI

Biên lai số 597-BTT-NBC cấp ngày 16-4-1971
Bộ biên tập : TỪ KẾ TƯỜNG, MƯỜNG MÁN,
NGUYỄN THANH TRỊNH, ÁI NHÌ, ÁI HOA, Ý ĐỨC

Số 147

Phát hành ngày 5-11-74

Giá
bán 250^đ

tuổi ngọc nói và làm

Tuổi Ngọc đã nói rất nhiều và làm rất ít. Đôi khi, chẳng làm được cái gì. Lần này, chúng tôi nhất định nói là làm, mặc dù, Tuổi Ngọc tăng giá 250 tiền, số lượng tiêu thụ sút giảm trông rõ. Nhưng nói gì đây? Về một nhu cầu cần thiết của bạn ngọc. Những tác phẩm văn chương, hiện nay, quá đắt khiến bạn ngọc không đủ tiền thưởng thức. Tủ sách của bạn ngọc khó mà «chiều mộ» thêm, dẫu bạn thích đọc, thích chơi sách. Chẳng có cuốn truyện nào dưới 400 đồng, lúc này, nữa. Vậy thì Tuổi Ngọc phải xuất bản một tủ sách bán với giá dưới 400 đồng. Tủ sách mang tên sách Tuổi Ngọc mỗi đầu tháng phát hành một cuốn. Sách sẽ là một truyện dài hay một tập truyện chọn lọc (của một tác giả hoặc nhiều tác giả) hay một tập thơ, tùy bút. Dãy 120 trang, bìa ốp xet bôn mẫu (hơi mỏng vì bán giá rẻ) tươi mộng. Nội dung thật nên thơ. Nghĩa là không thua bất cứ một loại sách sáng tác nào. Các tác giả nhận khoán nhuận bút tượng trưng nên sách chỉ để giá 300 đồng. Tủ sách Tuổi Ngọc bán cùng với báo Tuổi Ngọc. Nó sẽ bày ở các sạp báo (phổ thông mà) chứ không bày ở các hiệu sách. Do đó, 300 đồng là chắc giá, không bớt một cắc nào. Y như báo vậy. Cuốn đầu tiên của tủ sách Tuổi Ngọc là truyện dài Em Yêu của Duyên Anh, phát hành ngày 1 tháng 1 năm 1975. Những cuốn kế tiếp sẽ là những truyện dài của Đình Tiền Luyến, Từ Kế Tường, Mường Mán, Nguyễn Thanh Trinh, Lê Miên Tường và của bạn ngọc. Tuổi Ngọc là tủ sách tìm kiếm những tài năng mới. Chúng tôi hy vọng sẽ chỉ được xuất bản sách của những tác giả mới lạ. Số lượng ấn hành của mỗi cuốn sẽ vốn vẹn 3.000 số. Nếu bạn ngọc ủng hộ nhiệt liệt, bán được 2.000 số thì kể như hòa vốn và Tuổi Ngọc sẽ xuất hiệu đều đều. Bạn ngọc hãy chờ đợi một việc làm mới của Tuổi Ngọc.

khí cậu mợ tú ibm

ghi danh đại học

Các trường Đại Học không thi tuyển thuộc Viện Đại Học Sài Gòn đã bắt đầu nhận đơn ghi danh của các tân sinh viên vào trung tuần tháng mười. Hàng ngàn cô cậu tú IBM đã sẵn sàng hồ sơ, đã hằng bãi chen lẫn tại các phòng nhận đơn ghi danh. Con số trên 60.000 tân sinh viên chờ đợi ghi danh vào các trường Luật, Văn và Khoa học cho ta một ý niệm về sự «bất hạn» của những cô cậu tú IBM. Những cô cậu tú đã may mắn trúng tuyển kỳ thi «bút chì» khóa tháng 6 và tháng 8, đã không may mắn khi chen vào các phân khoa của thi tuyển thuộc VDH Sài Gòn, Bách Khoa Thủ Đức và các Viện Đại Học tư. Trong sự may mắn và thiếu may mắn, người tân sinh viên niên khóa 74-75 đã học được bài học đầu tiên để trưởng thành. Hình ảnh hàng ngàn người trẻ, trai có gái có, đua nhau nhận lãnh ấn chỉ, giấy cho phép, đơn ghi danh chắc hẳn đã làm những nhà giáo dục còn lương tâm buồn lòng không ít. Làm thế nào để giải quyết tình trạng hàng ngàn sinh viên từ các tỉnh, trên khắp đất nước, đổ về thủ đô Sài Gòn chỉ để ghi danh học Luật hoặc Văn khoa. Các Viện Đại Học tư đã mở rộng cửa để đón nhận các tân sinh viên, nhưng điều oái oăm thay, cánh cửa chỉ mở rộng cho những người có chút tiền bạc, khá dĩ có thể sống và học giữa

thành phố Sài Gòn chạy đua này. Người ta chỉ cần nhìn qua bảng lệ phí ghi danh và học phí của các Đại Học tư để hiểu rằng: Xin mời quý vị tú IBM khở rách rời khỏi nơi đây. Tình trạng Đại Học tư được xem như hết thuốc chữa. Các cô cậu tú IBM chỉ còn cách bám víu vào các trường Đại Học công. Đại Học Khoa Học Sài Gòn niên khóa 74-75 này chỉ thu nhận trên 5.000 tân sinh viên để theo học các chứng chỉ dự bị SPCN, MPC và MGP. Lịch trình ghi danh đã được ấn định, thế mà nhiều cô cậu đã phải dở khóc dở cười. Tú tài IBM ban A hạng ưu mới có hy vọng theo học chứng chỉ SPCN, còn Bình thì may rủi vậy. Ban B thi khăm khá hơn, tuy nhiên nếu cô cậu nào đã may mắn trúng tuyển với hạng thứ thì được xem như kém may mắn, không có duyên số với Đại học Khoa học. Nhiều tân sinh viên đã thiết lập hồ sơ đầy đủ, đã đóng lệ phí ghi danh, thế mà cũng đã không có đủ may mắn vì sĩ số sinh viên vừa đủ số ấn định. Thế là các cô cậu phải đau đớn nhận lại tiền đi ghi danh học Luật hay Văn khoa. Có đến các trường Luật và Văn khoa những ngày cuối tháng 10-1974, người ta mới có thể thấy rõ được hậu quả của sự cải tổ thi cử của quý vị trong Bộ VHGD-TN. Tại Đại học Văn khoa sau màn ghi danh rất là thông thả của quý vị tú IBM ban A và B, hàng ngàn tân sinh viên chen lẫn nhau trong những giảng đường chật hẹp của trường Văn khoa để nhận ấn chỉ ghi danh. Hàng hàng lớp lớp những khuôn mặt ngơ ngác, ngây ngô cò bon chen để được ghi danh. Và trường Luật, tình cảnh cũng chẳng khá quan gì! Có thể nói trường Luật là một nhà chứa, bởi nó sẵn sàng tiếp nhận bất cứ ai, những người đã không may mắn chen chân vào Khoa học hay Văn khoa. Năm nay, nếu thứ làm một màn tính nhẩm, thì con số sinh viên năm thứ nhất của trường Luật sẽ là một con số không phải là nhỏ. Có thể từ 30.000 đến 40.000 sinh viên. Bây giờ người ta đi học Luật hay Văn khoa không phải để mở mang kiến thức, để tiến bộ tr à là để lờ thiên hạ, để được động viên tại chỗ. Đau lòng mà nhận xét rằng, giữa một tình trạng như một tình trạng hiện tại của đất nước chúng ta, người ta đã không quan niệm học Đại học như là một sứ mạng, một trách nhiệm mà chỉ là một thứ thời thượng. Cánh cửa của các trường Đại Học Kỹ Thuật chỉ hé hé mở, trong khi, đáng

lý ra nó phải mở rộng để tiếp nhận những người trẻ thiện chí, những người trẻ giàu nhiệt tình và khả năng phục vụ. Bây giờ chỉ còn là sự thật. Sự thật bao giờ cũng là chuyện đau lòng. Thử hỏi với tình trạng này, 50.000 cô cậu tú IBM vừa bước chân lên Đại học sẽ đi về đâu? Không lẽ, trai thì Đại Học... Lêu Bêu, gái thì về nhà mà gánh nước trồng rau! Than ôi, Đại học, Đại học, giấc mơ lớn của những tâm hồn nhỏ... (TÂN SINH VIÊN)

thiên chức ông thầy

trên bảng mẫu sặc sỡ

Có đi qua những trường Trung học tư thục tại Saigon và các tỉnh, thị xã lớn, ta mới thấy đau lòng về thực trạng giáo dục của đất nước chúng ta. Bỏ ra ngoài những thiên kiến và cở chấp, chúng ta hãy nhìn, nhìn thẳng thực trạng giáo dục tư thục tại Việt Nam. Người viết đã đau lòng không ít, khi có dịp đi qua những ngôi trường Trung học tư thục lớn tại thủ đô Saigon. Những ngôi trường có bộ mặt của một trung tâm quảng cáo tạp phẩm. Hàng chục tấm bảng to lớn, màu sắc lòe loẹt được dựng lên bên ngoài để thay thế những hàng rào xanh xán. Trên những tấm bảng màu sắc sặc sỡ, chói mắt đó, người viết đọc được tên của những nhà giáo lớn, những người viết sách giáo khoa, và những tên tuổi lạ. Chắc hẳn quý vị giáo sư không muốn thấy tên mình được đứng cạnh những người khác trên tấm bảng đó, bởi vì nó chẳng khác gì tên của những đào kép cải lương, ca sĩ nhạc máy nước, tài tử hài hước cù trên những tấm biển quảng cáo. Nhà giáo đâu thích khoa trương, họ là những người làm việc trong âm thầm, không tấm tiếng nhưng là những người «lớn», những người mang trong mình một sứ mạng cao cả, sứ mạng tạo dựng một thế hệ thanh niên lành mạnh, thiện chí và khả năng. Nhưng, nhà giáo là những kẻ bán cùng, họ không có đủ tiền bạc, do đó họ phải đau lòng phục vụ cho những tên đầu tư chữ nghĩa, những chủ trường cá mập, những kẻ chỉ biết tiền mà chẳng bao giờ biết giáo

dục. Thế cho nên, những vị dân cử của chúng ta, những người có quyền làm luật, đã qui định trong một dự luật sắp được đưa ra bàn cãi là: Các trường Trung, Tiểu học tư thục không phải là một cơ sở giáo dục, mà là một cơ sở thương mại. A, thế ra người ta đã cho rằng giáo dục là không cần thiết, chỉ có buôn bán là cần thiết hơn. Thì ra, trong tương lai (có thể trong hiện tại và quá khứ) các trường tư chỉ là một nhà buôn như các tiệm tạp hóa, những quán cà phê, những tiệm bánh mứt. Trường tư là nơi bán chữ, buôn kiến thức. Cho nên, chẳng có gì làm lạ, khi những ngôi trường chẳng khác chi những trung tâm quảng cáo. Các Đại Học Sư Phạm đã và đang đào tạo những nhà giáo và chằm ngôn: Lương Sư Hưng Quốc. Nhà giáo bước ra khỏi trường Đại Học có làm đúng và đủ sứ mệnh của mình không? Xin thưa là không. Đó là một sự thật. Với một đời sống vật vã và số lương cầm chừng, nhà giáo đành phải mang sức lực, tâm trí của mình để làm giàu cho bọn tài phiệt, chủ trường cá mập, «tiên học phi, hậu học văn». Người học sinh bây giờ, đứng trước tình trạng đó, đã không còn kính trọng vị thầy dạy mình. Bởi vì họ đã bỏ tiền ra để đi mua chữ. Nhiều học sinh các trường tư thục lớn Saigon, đã xem quý vị giáo sư như là những món hàng và họ có toàn quyền lựa chọn. Nhà giáo đã không còn được cái ngôi vị thiêng liêng của họ. Họ đã phải già từ những lý tưởng, những ước mơ để hiện hình là một món hàng bán. Khi giáo dục đã không còn là giáo dục, đã là thương mại thì than ôi sứ mệnh đã chẳng còn. Giáo dục không thể là thương mại, sự mua bán, đôi chác không thể được xem là chuyện tự nhiên trong học đường. Ngôi trường phải là nơi đào luyện tinh thần cho người trẻ, nơi đó không thể được xem là một gian hàng, và nhà giáo phải được sự kính nể của học trò, phải được biết và nhớ ơn, nhà giáo không thể là những món hàng. Trách nhiệm giáo dục bây giờ về ai? Vấn đề đặt ra không phải thế! Mà vấn đề là làm thế nào để nhà giáo không còn là những món hàng. Rắn đời hỏi người học sinh phải kính trọng thầy, khi chính những ông thầy đã tạo cho học sinh ý tưởng mình chỉ là người ngày ngày đi mua chữ với giá tiền cắt cổ. Tư thục phải là những cơ sở giáo dục. Và giáo dục không phải là sự

mua bán, đổi trao. Xiu những vị có thẩm quyền giáo dục hãy nhìn lại, đừng nhìn tới nhìn lên, khi sau lưng quý vị đang là sự băng hoại dần mòn của tuổi trẻ. (NGY XUÂN SƠN)

nói thêm về

tủ sách tuổi ngọc

Tủ sách Tuổi Ngọc của tuần báo Tuổi Ngọc và do tòa soạn Tuổi Ngọc chủ trương. Tủ sách này được khai sinh nhằm mục đích khám phá những tài năng văn chương mới để giới thiệu với độc giả. Bước đầu, để lây trơn, tủ sách Tuổi Ngọc ấn hành liên tiếp trong vòng sáu tháng sáu truyện dài của Duyên Anh, Từ Kế Tường, Đinh Tiên Luyện, Mùng Mán, Nguyễn Thanh Trịnh. Chúng tôi xin nói trước rằng, bìa của loại sách phổ thông này sẽ chỉ dày bằng bìa báo Tuổi Ngọc, khổ sách bỏ túi (y hết khổ sách Cây leo hạnh phúc, Cám ơn em đã yêu anh) may bằng chỉ chữ không đóng ghim. Tùy theo từng cuốn, chúng tôi sẽ in chữ nhỏ hoặc chữ lớn và số trang nhất định là 120 trang. Giá bán nhất định là 300 đồng. Nếu vì lý do bất khả kháng về kỹ thuật và nghệ thuật, sách phải dày 144 trang, giá bán sẽ tăng thêm chút đỉnh. Tủ sách Tuổi Ngọc sẽ xuất bản đủ các loại truyện : Tình yêu mộng tưởng, thanh khiết, cao đẹp của tuổi vừa lớn; truyện tuổi thơ; truyện loài vật, truyện về tình yêu gia đình, học đường, quê hương... Chúng tôi sẽ ấn hành khoảng 3000 cuốn và chỉ hy vọng tiêu thụ được ngót 2000. Vì bày bán chung với báo và giá phổ thông nên số sách ẽ sẽ bán... kị ló những mực. Cuốn thứ nhất : *Em yêu*, truyện dài (dài vừa đủ 120 trang, bằng cuốn *Câu mơ*, *Lừa tuổi thích ô mai*) của Duyên Anh phát hành 1-1-1975. *Em yêu*, là một truyện tình đẹp và thơ của một cậu trai mà hình dạng và tâm sự giống hệt cậu trai trong thơ của Vũ Hoàng Chương lần đầu đời viết thư cho người yêu :

*Lá thư tình xưa nhớ lúc trao tay
Còn e ấp thướt duyên vừa mới bén
Ai dám viết yêu đương và hứa hẹn*

*Lần đầu tiên ai dám nói em, anh
Nét thon mềm run rẩy gắng đưa nhanh
Lòng tự thú giữa khi tim tròn nấp
Mười hàng chữ đơn sơ ở ngược ngấp
E dè sao mười hàng chữ đơn sơ...*

Chúng tôi hy vọng rằng, với tủ sách Tuổi Ngọc, bạn ngọc sẽ, mỗi tháng được thưởng ngoạn một cuốn sách đặc sắc, ấn loát mỹ thuật (chỉ có cái bìa mỏng thôi) mà giá bán là 300 đồng quá rẻ. Với giá bán bình dân này (hơn báo Tuổi Ngọc có 50 đồng), chúng tôi tin tưởng bạn ngọc sẽ «chiều cô» tận tình và định ấn hành 6000 cuốn. Nhưng kinh nghiệm đã dạy chúng tôi những bài học xanh lè mặt (như mực của Ba Tấu những báo vậy) nên chúng tôi khiêm tốn khởi sự bằng số lượng 3000 và sẽ khoan khoái lắm nếu bán được 2000. Chúng tôi cũng mong mỗi đơn nhận tác phẩm của bạn ngọc gửi về cho tủ sách Tuổi Ngọc. Xin đánh máy hai bản, khoảng 60 trang giòng một và gửi báo đảm để tên chủ nhiệm Vũ Mộng Long, địa chỉ Tạp chí Tuổi Ngọc, 63 Bùi thị Xuân Sài Gòn II. (T.N.)

nhắn tin khẩn cấp

và cáo lỗi

Tuổi Ngọc đang chuẩn bị làm 2 số Giáng Sinh 1974 và Xuân Hồng 1975. Mong nhận được thơ văn đóng góp cho 2 số báo này của bạn ngọc càng sớm càng tốt. Bài cho Xuân Hồng 1975 xin nhớ ghi rõ tên thật, địa chỉ để nếu bài được chọn đăng, tòa soạn sẽ gửi báo biểu. Nhân thế, chúng tôi cũng xin cáo lỗi cùng bạn ngọc cái lý do truyện dài *Người con gái đợi một chuyến tàu về* đã không xuất hiện trên số 146 và số này. Từ số tới, Tuổi Ngọc 148, chúng tôi «cái tổ tòa soạn», làm mới lại tờ báo, sẽ cho đăng NCGNĐMCTV thật dài.

TUỔI NGỌC 148 PHÁT HÀNH NGÀY 20-11-1974

và bạn ngọc

NGUYỄN ĐỨC TIÊN (Sài Gòn) : Những số ấy còn gán gửi quá nên chắc không ai hỏi mua đâu. Tuy nhiên, chú sẽ lưu ý. Chứ mà cháu khám phá, chưa được xác định trong tự điển của KTTĐ. Nó là chữ ta thường gọi là thổ ngữ. Nếu cháu cho là đúng, cứ tới nhận «giải».

TRẦN LĂNG TỬ (Đà Nẵng) : Phải kiên nhẫn nếu cháu muốn thành công. Chú không biết địa chỉ của ông Nguyễn Hiền Lê. Thư cháu đã khích lệ chú rất nhiều.

NHỎ NGU NGƠ (Sài Gòn) : Sẽ đọc «cái truyện nhỏ» của cháu. Đừng có phiêu lưu khắp các phân khoa đại học nữa. Chọn một nơi đi, kéo muộn.

MUỜNG XUA (Ban Mê Thuột) : Người Mường thì có chi mà đáng

sợ? Thắc mắc của cháu có thể là đúng. Cũng có thể sai. Người ta buồn vu theo cảnh ngộ. Nguyễn Du đã dạy : Người buồn cảnh có vui đâu bao giờ. Nếu cảnh buồn, chắc người khó vui. Vì vậy ta mới hiểu tại sao có thể hệ thanh niên buồn bã.

PHÙNG THỊ PHÚC CHI (Sài Gòn) : Cám ơn sự can đảm của cô (hay bà). Chúng tôi sẽ đọc «tác phẩm viết trong những ngày hè nóng bức, mệt mỏi và rất nhiều buồn bã» của cô.

THỬ LỄ (Sài Gòn) : Lâu quá mới được thư của cô nhân. Rành ghé tòa soạn chơi để nói chuyện những ngày ở quân trường.

CHÈ THANH TÂM (Sài Gòn) : Yên chí, nếu đang chú sẽ đặt giùm cháu một cái tên truyện.

NGUYỄN THỊ KH (Phố Quân ?) : hay.
Gởi thêm tranh nữa xem sao. Thư của cháu ông chủ nhiệm nhận đủ. (ĐTL)

VŨ ANH NHẬT (Đakao) : Tuổi Ngọc không có «quy chế» gì cả, thưa ông. Muốn gửi bài đóng góp, xin ông tìm những đề tài lành mạnh và viết trên một mặt giấy.

QUE TÂM ĐỂ THƯƠNG (Bình Tuy) : Đừng hốt hoảng! Sách chưa đi đâu. Danh ná mới ghép bè, như cháu đã rõ. Nó sẽ đáp xe đò ghé thăm Hàm Tân. Bằng lòng chứ?

QUỲNH MAI (Tam Kỳ) : Sẽ lưu ý ngay những bài thơ của cháu.
T.T.P.H. (Tam Kỳ) : Nếu «thơ cháu cũng hay lắm chứ, cũng tuyệt và cũng thi sĩ như ai» thì rồi nó phải xuất hiện trên T.N.

CHÂN DUNG (Đà Lạt) : Cám ơn đã «cầu chúc cho T.N. mỗi đêm». Cám ơn luôn cả sự đồng ý với cái sự khó tính chọn bài của T.N. Thế thì sẽ tiên bộ đó.

TRỊNH NGUYỄN (Phan Rí) : Báo tên Nguyễn Thanh Trinh tặng báo cho tiện. Vì hân rành hơn. Tòa soạn quá bận.

N.T. BÍCH TUẦN (Đà Nẵng) : Không cười đâu. Ai cũng thế thôi, thoạt đầu viết không hay, sau sẽ

TRẦN ĐIỂN VIỆT DŨNG (Vinh Bình) : Sẽ xuất bản cái hồi ký đó. Bài đèn tòa soạn rồi.

NGUYỄN THĂNG BÌNH (Đà Nẵng) : Thưa ông, khi ngồi trả lời thư ông, lòng tôi đang rối tung vì chờ giấy. Hôm nay là 30 rồi, 5-11 báo ra mà vẫn chưa có giấy! Vậy thì ông đã hiểu, cũng nên hiểu thêm rằng tôi phải bằng mọi cách giữ sống T.N. Cám ơn ông đã chú ý một việc làm nhỏ mọn của tôi. Ít khi tôi được một người như ông an ủi và khích lệ.

NGUYỄN THỊ ANH ĐÀO (Nha Trang) : Phục vừa vừa thôi kẻo khi chẳng thấy gì đáng phục, «hào quang chói lòa» nó tắt ngóm thì buồn lắm đó, cháu ạ!

NGUY THÚY QUYÊN (Sài Gòn) : Ai có bài gởi cho báo cũng đều chung một tâm trạng như cháu. Vậy khỏi phải khẩn vái... ông địa, nghe chưa?

CHÁU QUẢNG NGÃI (Quảng Ngãi) : Cháu không ghi rõ tên trước khi ký nên chẳng biết tên cháu là gì. Tòa soạn thay phiên nhau trả lời. Bài viết nên viết trên một mặt giấy. Ngọc thân ái đi xa rồi. Sẽ trở lại khi T.N. là tuần báo.

NGUYỄN MỘNG DU (KBC 6582) : Nắng dờ là bầu phận của T.N. cháu khối phải nhắc nhớ. Nhưng thành công thì hoàn toàn ở nơi cháu. Vậy chớ có hấp tấp. Đền ngay thiếu tài mà còn phải kiên nhẫn nữa là...

VŨ KHANH CHÍNH (L. Thành) Nó chưa chết ngay đâu, cháu đừng lo sợ.

DZUNG (Sài Gòn) : Không «quê» đâu. Mà việc gì phải «chịu đựng». Bài cho báo y hết bài luận nhà trường. Vậy khỏi lo lắng nhé !

EM NHỎ (Pleiku) : Nếu đăng được sẽ chiếu ý cháu.

ĐPHP (KBC 6414) : Sẽ đăng một bài thơ vào một số sớm nhất. Mừng có chàng sĩ quan pháo thủ An Lộc mẹ T.N. như mẹ gái.

LƯƠNG MỘNG THI (Phú Yên) Đề tòa soạn có thì giờ đọc bài của em đã nhé.

LÁ ME (Sài Gòn) : Gửi bài cho số Giảng Sinh gấp lên, còn đợi gì nữa? Muốn gọi là «bờ» hay là «chú», tùy ý. Nếu thích gọi là «bờ», phải xưng «con» một cách... lễ phép. Hiều chưa ?

HẠC (Sài Gòn) : Thư em sao buồn bã thế ? Người lớn không nên nổi ghét cay ghét đắng như vậy đâu. Bắt

đầu cảm thông lại đi. Trước hết, ta phải đặt câu hỏi : Tại sao ta bị cảm ? Cảm ngăn ta để ta được lợi ích gì ? Văn sĩ không là giả tạo đâu. Mà cần gì phải là văn sĩ mới biết giả tạo. Có lẽ văn sĩ chỉ thích tương tượng. Nếu em muốn có một cuốn truyện về tuổi thơ con gái, anh sẽ cố thử viết xem sao.

ĐẶNG TRẦN LÊ (Mỹ Tho) : Chú xuống hồi 10 giờ 30. Có ghé nhà thờ Tin lành. Rồi chú ghé trường Gioan 23 tìm ông giáo sư Nghiệp. Được một «người bạn» khuyên nên về Sài Gòn gặp nên chú bèn về. Và bữa ấy vắng mặt chú. Vậy đó. Cháu còn thắc mắc không ?

TI TÂN (Sài Gòn) : Vậy cần đọc cho nhiều. Tìm những tác giả ngoại quốc (sách dịch, nếu đọc được nguyên bản càng tốt) bậc thầy mà đọc. Xem họ viết ra sao. Rồi đọc các tác giả «lô can» mà mình ưa thích. Xem họ viết ra sao.

NGUYỄN TOÀN NGHĨA (Thủ Đức) : Rất mong mới gặp em ở tòa soạn. Bài nói chuyện ấy, anh cho VTX mượn. Chừng đời lại, anh sẽ tặng em làm kỷ niệm.

CHU CHỈ NHƯỘC (Đà Lạt) : Thư của cháu vui ơi là vui. Đồng ý. Bạn sau khỏi mất công đánh

máy báo thảo. Thuê tồn tiền chết. **NG. L. Châu (Tuy Hòa)** : Hãy gửi chừng 20 bài về. Đọc xong, sẽ có ý kiến bằng thư riêng cho cháu. Cháu thi sĩ tương lai, chịu khó chút xíu và đừng... ngậm ngùi nữa chứ.

NGUYỄN TẦN SĨ (Sài Gòn) : Dẫu sao, đã về Sài Gòn thì cũng rán ở lại mà học. Quên cái sự mượt mỗ hôi ghi danh đi. Thơ đã đề riêng đăng chọn cho Xuân Hóng 1975.

CÁT RỜ (?) : Rất thú vị đọc bức thư nhỏ xíu viết bằng mực tím của bạn. Bây giờ, cánh bướm của Triều Dương Khánh đã trôi tới đâu ? Cho hỏi thăm «thăng Vỡ» của bạn.

TRỊNH TUỜNG PHÊ HÁT (?) : Thẻ này nhé : Ba thư mà nó giống nhau thì gom nó lại trả lời làm một. Giận chi đây ? Nếu bạn học, có thể quên viết cho T.N. được. Nhưng đừng có «giận lấy» mà T.N. buồn.

TRẦN QUỐC CƯỜNG (Châu Đốc) : Sẽ có một thư riêng cho cháu bàn chuyện sách tìm bạn đọc.

MỸ ĐIỂN LAM (Nha Trang) : Cháu cứ gửi thơ và truyện của cháu về đi. Biết đâu thơ văn của cháu chả xuất sắc. Mà dẫu nó còn chưa thể đăng được cũng chẳng sao,

đừng sợ tòa soạn mắt thì giờ đọc, cháu nhé !

HẠ DU (Quảng Ngãi) : Đã nhận được bài viết về quê hương của bạn. Chưa đọc. Hy vọng «cái sợi dây nào đó» đã là chân cùng dầm trên sỏi đá và mắt cùng xanh màu trời, kéo chúng ta lại gần nhau. Chờ những bài mới của bạn.

NHẮN TIN RIÊNG

● Ông thứ nhất : **MƯỜNG MÁN** ở Huế

● Ông thứ hai : **NGUYỄN THANH TRỊNH** ở Phan Ri.

Hai ông, mỗi ông viết cho một truyện dài khoảng 20 trang sắp chữ nhỏ như chữ in báo Tuổi Ngọc. Nếu đã có sẵn, xin đánh máy 2 bản gửi về gấp để tôi đem kiểm duyệt. Mong thư của hai ông Riêng ông Mường Mán, chủ nhiệm nhân rắng, nhận được truyện cho tủ sách Tuổi Ngọc, ông sẽ được «hỏi âm» một cái ngân phiếu trước và sau và... tháng 13 luôn. Mý lý sách của chủ nhiệm nữa.

KIẾN VÀNG

chủ tiệm :
KIÊN VÀNG

quản lý :
KIÊN NỮ

TỔ HỢP KIÊN MỞ ĐẠI HỘI TẠI SỞ 13. KIÊN VÀNG MỞ PHÒNG MẠCH CHÂN BỆNH YÊU TẠI SỞ 14. VÀ THẬT LÀ TƯƠNG BỪNG TẠI SỞ 15 VÀ 16 : CHẠP PHÔ VỚI CUỘC THI ẨM GIẢI DỄ NHƯ CHƠI, MAU TỚI KÉO BỊ CHIA MẤT PHẦN

van lý trường thành

Van lý trường thành ở Bắc kinh do Tần thủy Hoàng xây vào năm 200 trước Tây lịch.

- dài 4000 cây số.
- cao 10 thước
- rộng 5 thước.
- do hơn 1.000.000 nhân công xây
- làm trong 20 năm
- trong đó có hơn 300.000 người chết.

MAI VŨ cúp

kep tóc cần biết

— Người ta thường nói : «đôi mắt à cửa sổ linh hồn». Vậy, các bạn muốn có một đôi mắt lúc nào cũng long lanh hấp dẫn (mờ khỏi dùng đèn mỹ phẩm Be) và đỡ tốn tiền — mỗi sáng thức dậy, bạn lấy một chút xiu muối hãm hòa với nước, đem nhỏ vào mỗi mắt vài ba giọt, cam đoan mắt bạn sẽ trong sáng và mơ mộng vô cùng.

M. DOAN DU (ghi)

TỔ HỢP KIÊN VÀ BẠN KIÊN

TỪ THUYỀN (Đà Nẵng): Tổ Hợp không cấp giấy chứng nhận cho những Kiên trong Tổ hợp. Vì sợ lời dung danh nghĩa... cần xằng. Ban cũng đừng mua chuộc KV dù bằng giầy gói kẹo, tập KV tham những là đặc tội với quốc gia dân tộc. Dù sao cũng cảm ơn bạn nhiều và rất mong đợi sự hợp tác giao thương của bạn.

NGUYỄN (Ban mê Thuật): Đó là chuyện của trái tim. Bạn cứ... khoan trắng cho trái tim bạn chuyện yêu đương. Tự nhiên tất cả. Đừng hỏi «tại sao» nhiều như vậy.

KIÊN NẬU (Nha trang): Đã lâu mới gặp lại. Hăng hái lên chứ kéo cửa tiệm ta sập bi giờ. Bao giờ có dịp cứ ghé tòa soạn chơi, KV thường chỉ có mặt vào buổi chiều, sau 4 giờ.

MAI VŨ (Chợ lớn): Đã nhận đủ hàng. Mong tin.

TI (Saigon): Những hàng hóa mới rất được ưa ở chap phô. Hình thức: ngắn, gọn. Nội dung: Kiên thức: Lý thú, Khôi hài. Đang chờ dài

râu kiên những món hàng Ti hứa. CHÂU THỤY TIÊU NGÂN : Loài kiên «mi» nhau khi gặp nhau là chuyện bắt buộc. Chỉ có khi trở thành thù thì mới cần nhau mà thôi. Có nghĩa là bạn đừng nên dọa nạt KV, hỏi không kịp đâu.

TA LI: Chẳng nên cay cú làm chi, dù đời là... ai-bi-em. Hãy gia nhập Tổ Hợp Kiên. Đòi ta lại lên hương mấy hồi.

HÀ DUY PHỤNG (Gia định) : 1) Cái thuê bạn đầu ấy, chớp mắt đến rung hết cả hai hàng lông mi là chuyện thường. 2) Ta thì cay như ớt và bạn ta thì ngọt như đường.

CÔNG CHÚA NGŨ MƠ (trong lâu đài nào?): Đây là một tiết lộ: Chính hần. Hãy hỏi tiền câu thứ hai và nhớ đừng «ví dụ» kiểu đó, sập tiệm nhà ta đó. Sẽ cho Kiên Nữ bớt miệng hơn.

TÊ TỬ THỪA (Phổ Nguyễn): Đó là bệnh bắt đầu bằng mẩu tự chót. Không có gì nguy hại khi biên chứng. Chỉ cần chăm học là đủ.

KIỀM VÀNG ƠI !

VĂN : Kiềm vàng ơi ! Ta với nàng là bạn rất thân 4 năm rồi, vừa rồi ta viết thư nói ta v... nàng, nàng không trả lời gì cả chỉ gửi cho ta 1 tấm hình và sợi tóc. Như vậy nghĩa là sao Kiềm Vàng nhỉ. Mách hộ ta đi.

T.D. (Đà Nẵng)

ĐÁP : Còn gì nữa đâu mà mách hộ. Nàng đã cắt tóc đi tu nên gửi chàng tấm hình và sợi tóc để làm kỷ niệm. Hãy bắt chước nàng : một tấm hình và một sợi tóc gửi lại. K.V. tin chắc thế nào hai người cũng dựng được một «tu viện» tuyệt vời.

VĂN : Kiềm vàng ơi. Khi gặp và nói chuyện, người ta cứ cầm viết, với chữ «mong manh» đầy hết. Em chẳng hiểu. Kiềm vàng giúp em đi.

BÓN BÓN (Ba Xuyên)

ĐÁP : Theo K.V. suy đoán thì cả hai, mỗi người đang giữ một đầu sợi dây chơi trò kéo co. Chàng muốn em chùn tay lại một chút. Thì em cứ chùn tay lại một chút rồi. Nếu chàng cứ còn «đây hề» mãi thì em buông sợi dây xuống

cho chàng té lăn cù và nên ngoảnh bước đi một bước.

VĂN : K.V. ơi, muốn làm quen với nàng lắm, nhưng đã một năm nay không có dịp. K.V. mách nước thành công, Thỏ Đẻ sẽ hậu tạ.

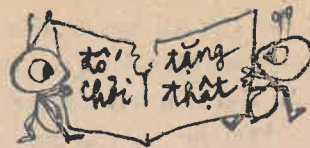
THỎ ĐẼ

ĐÁP : Đây là một lỗi làm quen không mới mẻ gì nhưng đã thành công 99 phần trăm. Gửi tặng nàng báo TN. đều đều. Chừng số thứ 10 là bạn sẽ có kết quả. Nếu rời số 100 mà bạn vẫn không thành công về phương diện làm quen thì ít ra mỗi tháng bạn cũng được nhắc tới và mong mỗi 2 lần vào mồng 5 và 20.

VĂN : «Kiềm Vàng ơi, sao chàng thấy Kiềm Vàng trình diện «Kiềm Vàng phu nhân» gì hềi vậy ? Kiềm Vàng làm tụi này thắc mắc ghê !

NHỆN CON

ĐÁP : «Kiềm Vàng phu nhân» không ảnh hưởng nên ta đã chụp .. cả đời kiền mà vẫn không được tấm hình nào. Thắc mắc chi Nhện Con, muốn ăn đầu heo ư ? Hay chỉ là mùa Đông trợn kiệp ?

Hứa hẹn đã nhiều lần theo cuộc lên cung trăng, nay KV xin hoan hỉ công bố cùng bạn vàng khắp nước về cuộc thi mong đợi của chúng ta. 100 món quà tặng sẽ dành cho 100 bạn đáp trúng nhiều câu hỏi nhất sau đây, thật là dễ hơn bóc giấy bóng kẹo ra ăn nữa, KV mong đợi các bạn vàng mau ào tới để chia phần.

1. Dấu hiệu của Tuổi Ngọc là một bông hoa 12 cánh, bạn có biết hoa đó tên gì và ý nghĩa ra sao không ?
2. Đề «giáo dục» các con số cho có kỷ luật, môn Số học đã phân biệt hàng chục, trăm, ngàn, vạn... Vậy chữ trên một triệu người ta gọi là gì ? — Thí dụ 10 triệu, 100 triệu, 1.000 triệu... có tên chi (Mách nhỏ bạn vàng : Hàng ngày đã bày bán ở Chạp Phố khoảng TN số từ 10 đến 20).
3. Bồn truyện dài đăng trên TN (Bộ mới) là những truyện nào, ai là tác giả ?
4. «Kiềm tồ» vừa đồ vừa giảng là cái gì ?
5. Bằng một câu ngắn nhất, bạn hãy tả một cái đỉnh. Và cũng một cái đỉnh, bạn hãy làm một bài luận dài nhất, thú vị nhất mà không lạc đề một chữ.
6. Hai đĩa cân, một bên đặt 1 kí lô bông gòn và bên kia đặt 1 ký lô giấy, cân cân nghiêng về phía bên nào ?
7. Trong tác phẩm Le Petit Prince có vẽ hình này. Tác giả nói hỏi còn nhỏ đã đồ 99 người thì 90 người nói rằng cái mũ. Bạn là người thứ 100, bạn trả lời ra sao ?
8. Đã có (hoặc còn đang) bao nhiêu mục thường xuyên trong TN ?

Cuộc thi này sẽ mở cửa dài hạn để đón nhận sự tham dự của tất cả bạn vàng bạn ngọc. Tuần tới KV sẽ «ra» thêm nhiều câu hỏi nữa để các bạn có dịp trở tài. Khi tổng kết bạn nào đáp trúng nhiều câu nhất sẽ được chọn. Thư tham dự cuộc thi các bạn đề tên KV, địa chỉ TN và nhớ dán tem đầy đủ kẻ ông Bru điện-hỏi thăm KV đề...vật rau thi đau lắm đây.

100 quà tặng

Ngoài các quà tặng mà KV đang vận động tôi đa để có, Tủ Sách TN sẽ dành ra 100 ấn bản thật tuyệt vời để tặng các bạn trúng giải. Và có thể nhiều hơn nữa, chủ nhiệm của chúng ta hứa, nếu bạn vàng tham dự đông đảo, con số sẽ lên tới 200 hoặc 300. Vậy trước tiên ta hãy hoan hô «anh này» một cái cho vui đề...!

băng truyền hình

Ngành truyền hình trên thế giới mấy lúc gần đây đã tiên những bước tiên không lồ, ngoài băng phát hình loại Cassette các chuyên viên Đức vừa chế ra đĩa phát hình. Hình thù nó giống đĩa hát, và thay vì phát ra âm thanh, nó phát hình có thể chiếu trên máy truyền hình mà ta đang có, mỗi đĩa có thể chứa 4.000.000 ảnh! Đĩa phát hình có thể xài một ngàn lần không hư. Đĩa phát hình sẽ bán kèm theo một máy quay đặc chế. Mỗi đĩa (có thể phát hình màn) trị giá 4 nỷ kim, trọn bộ máy lẫn đĩa sẽ được bày bán

bắt đầu từ mùa xuân tới.

MINH CHÂU

chuyện điện

Một bệnh nhân trước khi rời bệnh viện được cô y tá trải nghiệm lại lần chót. Cô ta cầm cái ly đưa lên miệng hỏi:

— Tôi làm gì đây?

— Cô uống!

Rồi cô y tá ca lên nho nhỏ

— Cô ca.

Đoan cô hét to lên.

— Cô la.

Cô y tá tổng kết:

— Vậy này giờ tôi vừa làm gì?

— Cô uống cô ca cô la! H.C.

RƠ TEM

con kỳ đà trên sông cạn

Quyết định sau cùng là phải đèo theo cậu nhỏ, con Kỳ Đà cần mũi ác ôn, không cho hai đứa em giải quyết những bề tặc chống chọi suốt mấy năm chờ đặng đặng.

Con Kỳ Đà tinh ranh rất tham ăn, biết thế nào đi với tụi em cũng có nhiều mục làm yên lòng bao tử, nên nhất định đòi theo cho bằng được. Không thì sẽ về mách bả cho coi. Nó đã ngang xương hàm dọ em, chả nể nang tí ti nào!

Nhưng anh em mình có gì đâu mà phải sợ? Hôm ra đi, những lời cuối cùng vội vàng và mơ hồ, vẫn thương em như em đã thương anh. Thương em như đứa em gái bạn học của em, hay là còn «cái gì» khúc mắc hơn nữa không anh? Chàng viết thư cho em, giọng buồn buồn kể lại những lúc nhận tin gia đình, nhớ và thương quặn quặn muốn ứa nước mắt, đọc thật kỹ năm bảy lần, và càng thương em gái mình hơn. Nói thương em mà sao vẻ đã hơn tuần rồi mới chịu ghé thăm em?

— Tại anh bận, tại anh bận mà!

Ờ nhỉ, con trai lúc nào cũng bận, còn con gái các em thì rảnh lắm hay sao mà anh cứ tưởng! Lúc nào cũng dặn viết cho anh nhiều nhiều và đều đều, thương anh luôn luôn và kỹ lưỡng, đi chơi ít ít cho đỡ bớt đen da...Anh dặn đủ điều, làm như là thương em dữ lắm! Thư

của anh mỗi tháng đến 1 lần, lần nào cũng cụt ngắn chưa được 2 trang giấy học trò, vậy mà còn trách em sao chỉ viết có 4 trang ! Bởi vì tội em rảnh, còn các anh thì bận quá mà. Biết mà, biết quá mà !

Hai chiếc xe đạp chạy song song trên con phố nhỏ vắng xe cộ, in ba bóng người lom khom trên mặt đường, cõ găng đạp ngược cơn gió lạnh buổi chiều đang giận dữ thổi mạnh.

Con Kỳ Đà rét run, ôm cứng lấy em, không ngớt đòi về. Em định tặng cho nó một bạt tai, nhưng sợ gây tư thù, bỏ em mà biết được sẽ khôn nạn vô cùng cho em. Nó đã cam kết là không đòi về với bất cứ lý do gì. Vậy mà bây giờ dám ngang nhiên «xé bỏ hiệp định».

Chàng để nghị nghỉ chân, đưa tội em vào chiếc quán nhỏ nhỏ đủ âm, rồi cởi chiếc áo len bàn giao cho... Kỳ Đà.

Chén chè nóng đang thu hút cậu nhỏ. Nó say sưa «húp» một cách thật tình, không để sót một chút cặn nào ! Gọi thêm cho Kỳ Đà một chén nữa, Kỳ Đà khoái chí, hậm hực thanh toán trông rất... anh dũng ! Vậy là em đã «du» địch mắc mưu ! Chàng nói nhỏ nhỏ, vừa cho em nghe :

- Lần sau đừng cho cu nhỏ đi theo !
- Nó cứ đòi, biết làm sao ?
- Lừa khi nào không có nó hãy đi.
- Thôi đi, nó mách bô thì chết.

Lạ thật, có cu nhỏ hay không cũng vậy, tội mình vẫn chỉ là anh em như ngày nào, có gì mà phải ? Em nghĩ thế, kể tai nói nhỏ :

— Có nó cũng được, mình đâu «có gì» với nhau mà phải sợ ?

Chàng như cũng chợt nhớ ra rằng từ khi quen nhau, chưa lần nào hai đứa vượt quá chữ «thương». Mỗi lần gặp nhau, nó nói nói cười cười những chuyện không đâu, rồi trách móc vu vơ những lúc vô tình, rồi hờn dỗi không duyên có những chuyện băng quơ. Và cả hai cùng lắng nghe «... họ nói mong manh, hình như họ biết chúng mình với nhau».

Con Kỳ Đà đã quét sạch mây chén chè, loay hoay tìm nước uống, đưa lưỡi liếm hai trái môi son, trở ngược thở phào ra chiều thoải mái lắm. Chàng vẩy tay kêu nước, rồi cúi xuống hỏi cu nhỏ :

— Thêm một chén nữa nhé ?

Cu nhỏ lắc đầu, tội em cười xòa, bằng lòng lắm. Uống một hơi hết chén nước, cu nhỏ đưa mắt nhìn quanh một vòng, rồi quay qua em đưa ý kiến :

— Chị Oanh, em về !

Đúng là con Kỳ Đà ! Kỳ Đà công khai phá hoại, trắng trợn vi phạm hiệp định do chính nó ký kết trước khi được chấp thuận tháp tùng.

Em cương quyết... đấu tranh chính trị với nó :

— Coi chừng tau mách bô mày chưa thuộc bài !

Nhưng nó vẫn chưa ngán, li lợm nhìn thẳng vào mặt em, đòi phải thỏa mãn yêu sách phi lý của nó.

— Ngày mai mấy có đi học không ?

Nó gật đầu :

— Dạ có.

— Sao mấy không lo học bài ?

— Tại chị không chờ em về.

Em hết ý kiến, không biết phải... đấu tranh chính trị làm sao đây.

Bây giờ không còn chè để lừa cu nhỏ nữa, em bèn dùng «mặt mã» :

— Tomorrow, em đến your house.

Chàng mỉm cười với «sáng kiến» mới của em, đáp lễ :

— What time ?

— Nine được không ?

— Được được, nhớ nhé.

Chàng đứng dậy, trả tiền, rồi dắt xe ra công. Đợi em đến gần, chàng... đi vào chi tiết :

— Bằng bicycle hay bộ ?

— Bộ.

Cu nhỏ được thỏa mãn, khoan khoái, trèo lên xe hăng hái về đắc thắng. Như thế, cu nhỏ có muốn nghe lên cũng đành chịu. Em cũng cười về đắc thắng ! Chàng nở thêm một nụ «mím chi» để tưởng thưởng

chiến công oanh liệt của em.

Hai chiếc xe đạp tại song song lăn trên phố. Phố bắt đầu đông người làm em thẹn quá. Người quen đâu mà nhiều đến thế, cứ tỏ mò nhìn em như con quái vật từ cung trăng rớt xuống -- Hay là người ta nhìn chàng, đúng là kẻ lạ mặt từ cung trăng hiện về -- Có lẽ, có lẽ như thế -- «Có tật giât mình» -- Em không hề «có gì» với chàng, nghĩa là em không có tật, thêm gì lại phải giât mình ! Phải đó, cô nhỏ, thiên hạ chỉ nhìn thẳng con trai lạ mặt duyên dáng kia kìa, còn cô nhỏ quen thuộc này ích gì nhìn cho mỗi mắt !

Này người con trai lạ mặt, vậy là thiếu công bằng ! Ta không thể thua bất cứ kẻ nào dễ thương nhất, bất cứ tại đâu, và bất cứ giờ phút nào -- Ta phải đứng ngang hàng với người, và phải được thiên hạ chú ý như nhau -- Đừng vội phách lối chàng nhé !

Hai chiếc xe đạp vẫn phóng song song, chứng tỏ hai chúng ta vẫn ngang nhau, dễ thương ngang nhau, và cũng thương như nhau -- Mỗi đứa đều ăn một chén chè, lại càng chứng tỏ em anh bình đẳng -- Năm nay em lên lớp 11, mặc dù thua anh 4 lớp, nhưng em giàu sáng kiến hơn anh -- Em đã dụ được con Kỳ Đà mê một quanh ba chén độc dược, em đã sáng chế ra thứ mật mã mới để đối đáp mà không sợ ai... watergate. Còn anh chỉ được cái nụ cười dễ thương, chứ đâu óc đâu có «phong phú» như em ! Biết nhé, có lần thầy giáo phê em «có tinh thần sáng tạo», oai không nào ! Em đâu thêm học như con vẹt để khoanh cho đỡ Tú Tài, bỏ em khen như thế. Em thương thấy thương bỏ ghê cơ !

Tụi em đang chạy xuôi theo chiều gió, chàng ngon trớn đạp lia lịa bỏ em phía sau. Em không thêm «đấu tranh» với chàng, ngừng chân đạp, để mặc chàng say sưa ru với gió. Không nhìn theo chàng, em quay mặt nhìn sang hai bên đường. Sợ chàng không biết em hờn, liếc qua một cái, em thấy chàng đã khôn ngoan quay lại chờ em. Chàng đã sẵn sàng trên mỗi một nụ cười giảng hòa. Em không biết «nên hòa hay nên chiến». Quyết chiến ư ? Thôi đi, em không đủ can đảm để hy sinh một cách liểu lĩnh như thế. Nhưng tự bản chất, em vốn là kẻ hiền chiến, không «đánh» chịu không được. Thôi thì hãy «đánh», nhưng đừng «đánh đền cùng» rồi phải...đi tán, vô ích.

Xe chạy ngang qua chỗ chàng đợi, em vẫn không thêm để ý đến chàng. Nụ cười lúc nãy chừng như cụt hứng, vụt tắt mau lẹ, để hai bờ môi hôn nhau run rẩy sợ hãi. Em đã đi quá chàng vài bước, không cần quay lại cũng biết chàng đang đau khổ đạp xe theo.

-- Tại gió, Oanh ạ !

Tại «bận», rồi tại gió, tại đủ thứ hết, chứ nào phải tại anh, em biết mà, khỏi nói. Bằng một giọng tha thiết hơn chàng van nài :

-- Tại gió, Oanh ạ. Anh đâu muốn.

Em đã nói em quá biết, anh đâu muốn, chỉ tại gió muốn thôi mà.

Thấy mặt em vẫn lạnh như tiền, chàng lại đưa thêm một cái «tạ» mới toanh :

-- Tại ngon trớn quá, chứ anh nào muốn.

Chắc là còn nhiều «tạ» khác nữa lắm, nhưng để dành dịp khác đi, chàng ơi ! Em nghĩ, sự bất quá tam, nên không dám để chàng hy sinh thêm một cái «tạ» nữa.

-- Anh đi đâu mà vội thế ?

-- Xin lỗi vậy mà. Lâu ngày mới gặp gió, anh hăng quá.

Hăng quá xá, sao không đi thêm chút nữa, dừng lại làm gì ! Phải chi viết thư cho em mà cũng hăng như thế, tốt biết mấy. Chi hăng...lướt người ta không à !

Chàng lại nở thêm một nụ cười mới, ra điệu thích chí, như để mừng chiến thắng vinh quang sau khi chiến đấu gian nan -- chỉ còn một khoảng đường nữa là đến nhà, đại gì mà đạp nhanh như thế -- cứ chầm chậm mà đi, có ai hỏi thúc gì đâu. Chàng đã tỏ ra biết...nghe lời, không dám mạnh chân, thật ngoan ngoan để yêu, dễ yêu lắm.

-- Khi nào anh đi ?

-- Một tuần nữa.

-- Gì mà vội thế ?

-- Còn phải thi cử đủ thứ Oanh à.

Anh thì lúc nào lại chả «đủ thứ» -- Lâu lâu mới về một lần, chưa nói năng được gì lại đã tỉnh chuyện ra đi -- Em chỉ mong ngày anh về, mừng quýnh khi được gặp nhau. Ăn xong chén chè em vẫn chẳng hay chè ngon hay dở, gió rét dọa nạt em vẫn không hề sợ hãi,

đạp xe ngược gió em vẫn thấy nhẹ nhàng chẳng chút mỏi chân. Mỗi lần từ trường về nhà em đã ngồi thờ đờ, mặc dù đường dài chưa bằng nửa em đi với anh chiều hôm nay — Mọi phiền toái hằng ngày em đã quên hết, chỉ còn lại mỗi một niềm vui đang rộn rã trong em.

— Chậm một tuần nữa được không ?

— Chắc không Oanh à. Nhưng anh sẽ cố gắng xem sao.

Sẽ cố gắng, đã biết bao nhiêu lần anh cố gắng — cố gắng về sớm nào tốt chừng đó, cố gắng sẽ ghé thăm em ngay sau khi tới nhà, cố gắng sẽ viết thư cho em đều đặn, rồi bây giờ lại cố gắng... thử xem sao !

Đạp rất chậm, mà sao chiếc xe lấu tấu này vẫn hỗn xược phóng rất nhanh. Còn chút xíu nữa sẽ đến nơi. Gió ơi, hãy thổi ngược lại giúp ta, nào ta đâu đã mỏi chân như hôm trước mà cứ thổi xuôi chiều ! Cảnh sát đâu, sao không chặn xe chàng lại hỏi giấy tờ, cứ để chàng chạy ro ro thế này sẽ rất sớm đến nhà. Tại sao không là đèn đỏ cho ta ngừng mà cứ là đèn xanh cho lòng ta càng lo lắng ! Nhưng tất cả đều tỏ ra ngu ngơ, không nghe thấy gì những réo gọi trong em. Đổ đui ! Đổ đui ! Vô tích sự !

Hai «đứa tài xế» cho xe dừng lại. Con Kỳ Đà phản đối. Mặc kệ nó, mấy cũng chỉ là một thứ đui thứ đui.

— Hoàn một tuần nữa hãy đi nha anh.

Nặng trán suy nghĩ một lát, chàng chậm rãi :

— Để anh tính xem. Có lẽ sẽ được.

— Phải dứt khoát, đừng... có lẽ !

— Ngày mai sẽ nói dứt khoát.

Lại phải một màn chờ đợi nữa rồi, khổ thật. Biết có rét như người ta vẫn thường bảo không nhỉ. Ô hay, chỉ thương thôi thì có gì mà rét ? Phải rồi, chỉ thương thôi sẽ không rét. Em nghe thiên hạ đồn rằng, xa hơn chữ thương một chút, có chữ gì ghé góp lắm, độc ác lắm, đừng đại dột tiền thêm.

Lúc em dắt xe vào khỏi cổng, nghe tiếng chàng cẩn thận căn dặn :

— Nhớ đừng kéo theo «rờ mờ» !

RO - TEM

nguyên lát nhiên

ta phơi sầu nụ

có nhưng nụ sầu rất dễ thương
bay trong tình mới nhẹ vô cùng
rời theo năm tháng theo ngày tháng
những nụ sầu kia sẽ thấm thương !

có những nụ cười không hé môi
gởi thả đi một chút duyên thơ,
rời theo năm tháng theo ngày tháng
những nụ cười kia sẽ tả tôi !

có em vừa đến rất mong manh
gió nhẹ mà sao rụng lá xanh ?
tình nhẹ mà sao ta muốn khóc ?
sầu nghe mây nụ trở đầu cành

hỡi em đôi mắt ngó đầu đầu
có nhạt dùm ta mấy nụ sầu ?
(mây nụ sầu kia em có nhạt
ta cười, em mới gặp ta đau)

ta cười, em có tội ta không ?
có giọng băng khuôn một chút lòng ?
chắc hẳn không rồi ! — ta chắc vậy
bởi vì em cứ tròn ta luôn

trời ơi, con mắt lại dăm chiêu
hồn ngàn ngơ quên hết mọi điều
em cũng rành — thẳng đại gái
nỡ nào đem tặng nỗi buồn hiu ?

có những nụ sầu rất dễ thương
bay trong tình mới nhẹ vô cùng
rời theo năm tháng theo ngày tháng
những nụ sầu kia sẽ thấm thương...

Chừng như ông ta đứng đó đã lâu lắm. Buổi chiều không còn giọt nắng nào và những hạt cát dưới chân tôi đã đậm màu nước biển. Thoáng một chút riêu cọt trong hai con mắt sâu khi tôi quay lại :

— Thề ra cô không phải là pho tượng à ?

Tượng. Vẫn mong được như thề. Để gì ta có thể nhìn mọi người với cái vẻ hồ hững thản nhiên.

— Cái vẻ của cô làm tôi nhớ đến một người bạn, cũng tách biệt riêng lẻ mọi người như vậy. Dường như hẳn đã đi lạc một cách bất đắc dĩ vào đời sống này và sống âu sầu nhưng kiêu ngạo trong đó. Có thể là tôi hiểu, nhưng dù sao cũng đừng dấu mình theo lối đó. Cô còn quá nhỏ để khép một đời riêng chặt chẽ như vậy, lại càng không nên ân hận về mình. Hãy tưởng tượng những lụy phiền của ta tựa những cây gai bắt buộc phải đạp trên đường. Rồi ngày cũng chai đi và không còn đau đớn.

Nụ cười ông ta bỗng chốc như xa xôi và buồn bã hơn. Giọng nói càng tức càng trầm hẳn, như giọng ngân nga rền rĩ của một tên phù thủy đang gọi hồn trước đồng lửa âm u. Hốt nhiên tôi cảm thấy như mình rơi hẫng mắt vào khoảng trống. Tựa như những lời buồn bã ấy đã bóp chặt trái tim. Ngay cũng chai đi và không còn đau đớn. Ôi, nếu ông ta hiểu được, mọi vết thương nào cũng đem đến những hao hụt dần

mòn thân thể. Nếu ông ta biết, đã không còn lối đi nào, dù nhỏ, cho tôi có thể chui vào. Đó có phải là một điều quá đau xót khi bỗng nhiên cùng lúc tôi mất đi nhiều chỗ tựa. Lao đao hơn nhưng cũng can trường hơn. Cuối cùng cũng chỉ còn hồn mình là chỗ trú ẩn chắc chắn nhất. Bây giờ thì đâu còn người nào để có thể kể, thật chân tình, mọi điều. Điều này làm cho tôi hải lòng và đau lòng quá lắm.

Mọi chuyện, rồi cũng giống như những câu chuyện cổ tích dễ thương mà tôi nghe mà kể hồi nhỏ, nhưng đoạn cuối buồn bã hơn vì lời nguyện của mẹ phù thủy đã không giải được. Nàng công chúa thì cứ suốt đời ngủ trong rừng cây. Tội nghiệp cho tôi không khi cứ đòi hỏi phải hết đoạn cuối cùng của câu chuyện. Những mộng ước rồi đã vỡ, tôi cũng không kiếm đâu ra được chút tình thân thiết của Narriss với Goldmund. Có phải là lỗi lầm của tôi không thì đã lỡ đem chút lòng rất chân, rất thực ra mà đổi với mọi người. Như chú quạ ngây ngô nhắm mắt đặt lòng tin nơi cáo. Miếng bánh đã rơi. Lòng tin đã vỡ. Thì thôi, cũng ví như là vết đâm của một cây gai nhỏ chớ sao.

Người đàn ông vẫn đứng yên lặng. Gió mang theo bụi nước thổi phồng chiếc áo sơ mi trắng của ông ta. Hốt nhiên tôi muốn cười lớn. Nếu lũ bạn quỷ sứ bắt gặp tôi tha thân ở đây, bây giờ. Sẽ có khỏi chuyện để nói. Nhiều lúc tôi vẫn tưởng mình là một con bé ghê gớm lắm nhưng thật ra cũng còn bết bết như thường. Anh Ngừ vẫn còn tự nhiên xoa đầu cọt đùa như lúc nhỏ. Ráng thêm một chút đi bé con. Hãy cứ tự nhiên với mọi việc. Bình thường hóa đời sống một chút. Đôi lúc tôi vẫn giận là trái tim của mình, như treo bằng một sợi chỉ mảnh, tưởng có rất nhiều ngàn và rất nhiều người, nhưng rốt cuộc tôi hiểu, cũng giống như những giấc mộng. Những giấc mộng êm hơn giấc mộng và xa hơn sự thật. Giống như cái cối sa mạc mà anh chàng phi công tội nghiệp của Saint Exupéry lạc lõng trong đó vậy mà. Cứ tưởng đâu đó là ánh sáng chói lòa, và đời sống, hạnh phúc.

— Ông mới đến thành phố này ?

— Không, phải gọi là trở lại mới đúng.

— A ! Một kỷ niệm.

— Có lẽ, nếu gọi những gì đẹp là kỷ niệm.

— Vậy thì ông còn may mắn nhiều mà. Còn có một thành phố để gọi là trở lại. Với tôi, những ngày cũ và mới chắc cũng sẽ chỉ quanh quẩn trong thành phố này.

— Điều đó tự cô. Hãy nhìn thành phố lạ đi, rồi nó sẽ nói.

Cái lời nói chuyện của ông ta y hệt như thầy Quảng dạy tôi năm lớp Nhì. Tều nhất trường và cũng được học trò thương nhất trường. Giờ sinh hoạt cả bọn ngồi khóc mếu vì bị phạt ngồi lại trong phòng với lý do hết sức giản dị là hay phá rối. Luôn luôn thấy đóng vai ông Bụt hiện xuống cứu giúp. Suyt, nào ra đây, ta xin ông Hiệu rời. Trời ơi là thừa nước mắt, mấy con nhỏ này. Rồi chỉ một lát sau đó đã cười được, hát hò : đời ta tươi ta vui như hoa. la la la, đời ta nay như muốn mây bay không có nhà. Những lời nhảm nhí ăn cắp suốt một thời nhỏ đại trí óc non nớt tôi mãi chơi không thêm nhớ, duy chỉ một câu hôm liên hoan họp mặt cuối cùng là như in trong óc. Hãy nhìn vui và cười lớn. Rồi các con sẽ còn một đời để khóc. Ở đây thấy kính yêu, sao không là một đời cười mà là một đời khóc ?

Đứa nhỏ bỗng từ đâu chạy lại bá chân người đàn ông kêu : Ba, ba. Ông ta cúi xuống, nụ cười thì có vẻ chế diễu nhưng thoáng một chút âu yếm thương yêu trong đôi mắt. Con chơi vui không ? Khuôn mặt con nhỏ rạng rỡ. Vui ghê lắm, ba. Nó giơ tay ra. Con gì đây ba. Con ốc. Sao gọi là con ốc. À, có lẽ vì suốt đời nó cứ chui tròn trong cái vỏ này. Sao nó chui tròn vậy ? Ừ, thì cũng giống như con chơi cút bắt, tròn trong góc tủ vậy mà. Ba, hay gọi con là ốc đi. Thì con là con ốc, chú ốc nhỏ trong túi áo ba. Nụ cười con bé mở rộng bày trọn cả hàm răng sún. Thờn nhiên tôi muốn tra nước mắt. Cái vẻ chân thật, ăn cắp của cha con họ làm tôi nhớ cái bóng lẻ loi tội nghiệp mình hồi nhỏ. Suốt ngày chỉ lúi thủ nơi góc nhà với những nỗi niềm song chào bằng nhựa linh kinh. Bạn thân duy nhất là Lu Na, chỉ biết mỗi một câu trả lời là «ngao» khi nghe tôi thủ thỉ kể về mọi chuyện. Ba. Hình như đó là một cái bóng mờ trong suốt thời thơ ấu của tôi. Làm sao tôi có thể giữ được tình cảm gì về một người đàn ông nghiêm khắc, ít nói, chỉ thỉnh thoảng ghé về nhà đôi lúc lại đi. Không một lời hỏi. Không một cái nhìn. Và tôi, ngay từ lúc đó đã biết kết thân với sự yên lặng.

Mấy con còng ở đâu chạy tới, bò loảng quảng trước mặt. Có phải tụi nó cũng y hệt tôi vậy. Mãi suốt một đời loay hoay tìm kiếm. Tìm bề Đông thấy lông chim nhọn, tìm bề cạn thấy đàn chim bay. Khi không nước mắt tôi ứa ra ngon lành. Thật ra, dù bướng bỉnh tôi vẫn là con nhỏ mau nước mắt như thường.

Người đàn ông bỗng gọi tên tôi. Tiếng gọi mơ hồ và mắt hút cùng với ngọn sóng kéo xa bờ.

— Cô cũng giống hệt Lãng Ba, chỉ thích ngông bướng với mình và làm đau lòng cho người khác. Cô nhỏ, hãy chân thực thêm chút nữa. «Kẻ nào không là một người bạn của tâm linh mình, kẻ ấy là một kẻ thù của thiên hạ và kẻ nào không thấy nơi bản ngã mình một người bạn kẻ ấy chết tuyệt vọng vì đời sống phát xuất từ trong lòng người chứ không phải từ ngoài hẳn». Điều bí hiểm ở mỗi chúng ta không phải là sự lãng quên mà là bởi ta tự bỏ mặt với chính mình. Sao không để cho hồn rộng mở. Đâu phải hạnh phúc luôn luôn đáng như cô nghĩ. Và bướng bỉnh, bất cần của cô, thật ra cũng giống như một con ốc tội nghiệp giấu mình trong cái vỏ của mình và ngẩng cao mặt thách thức nhìn đời, đâu biết, bỏ lớp cứng bên ngoài đi, lại trở thành mềm nhũn yếu ớt như bông.

Thoáng một vẻ âu sầu đau xót trong giọng nói và hai con mắt buồn bã nhìn lên. Tôi bỗng chợt hiểu về ăn cắp, chân thật của người đàn ông. Mỗi liên hệ đầu đó, xa lắc với người chị đã mù tâm bất hướng. Lãng Ba. Ngay từ hồi nhỏ ba tôi cứ cần nhận hoài má vì cái tên có vẻ phiêu bạt đó : Con gái gì tên Lãng Ba. Nữa rồi lớn lên nó trôi nổi hoài như sóng. Nhưng mặc cho một tràng không hay không nên của ba, Lãng Ba vẫn là Lãng Ba. Và với tôi, trên hết có lẽ tình chân thật của hai chị em bắt nguồn từ nó. Hình như tôi đã yêu Lãng cùng với một chút lòng đau xót như yêu chính nửa hồn mình. Mỗi thân tình xa hơn huyết thống. Tựa như một người nhìn bóng mình trong gương. Hình tươi mà bóng héo.

Lãng bây giờ ở đâu xa lắc, bay nhảy tự chim. Những lá thư thỉnh thoảng tôi nhận được, gọi trở về những chôn lạ luôn bắt đầu bằng hai chữ hồn ta. Như người chị vẫn sợ bỏ quên hồn mình ở một nơi

chôn nào đó trên đường.

Buổi chiều xuống đậm hơn, những vạt sóng đã vỗ vào chân tôi, lạnh buốt. Cái bóng lẻ loi của người đàn ông chỉ còn là một khối đen sẫm dưới bầu trời. Bỗng nhiên tôi chợt nhận ra là mình không còn nhìn rõ được mặt ông ta. Có một chút gì đó hoảng hốt khi bụi ngùi trong bước chân tôi lùi lại. Người đàn ông. Chị Lăng. Những mối liên hệ quanh đời, đâu phải chỉ đơn thuần như ta tưởng.

Yêu, nhưng em còn biết nói sao về tình thân trót đã thất lạc giữa chúng ta. Những khung cửa sổ đã khép. Những cơn mưa phùn đã bay. Thời gian tựa cánh chim bay, qua dần những tháng cùng ngày. Em, với những nhịp vỗ bình thường của đời sống nơi biển nhỏ này, hẳn đâu còn lần nào bước lại phở xưa. Đã không còn những gặp gỡ tình cờ như giấc mộng. Chiếc lá ú trong vở đã phai. Những mộng ảo một thời đã vỡ. Thì cũng ráng giữ về can trường mà đôi phỏ tím đau. Đó có phải cũng là một cách để đem thực hiện lời anh lớn dặn: Ráng luyện tập bản lãnh cao cường thêm chút nữa đi nhỏ, còn khá nhiều thử thách trên cái lối của mi.

Đưa nhỏ lay lay tay người đàn ông. Ba, mình về đi ba. Người đàn ông dịu dàng nắm tay con bé, nhìn tôi rồi quay đi. Hai cái bóng một nhỏ một lớn dần rời xa chỗ tôi đứng. Hốt nhiên tôi muốn gọi lớn tên ông ta nhưng kịp dừng lại và cũng thật tình cờ tôi nhận ra mình chưa biết được cả cái tên của ông ta.

Trăng bông như sáng và xa hơn trong hai mắt tôi nhìn lên bờ ngõ. Gió thổi tung hồ hai vạt áo. Về thôi N. Về thôi sông đã xuống cồn. Bãi mênh mông một nổi bồn chồn xanh. Về thôi, mưa đã bập bênh. Sóng luân lưu chuyển môi tình khôn khuây. Về thôi hồn đù gói đầu. Tay thom ả mặt tóc sâu vắt ngang. Ừ thôi về. Đường còn hút xa mà nhịp chân chừng như đã mỏi. □

In tại cơ sở ấn loát
Nguyễn-Bá-Tông.
63 Bùi Thị Xuân, Saigon II
Số lượng 5000.

ĐỒNG NAI
270 Đê Thám, Sài Gòn II
Điện thoại: 20 942
Tổng Phát Hành

CHUYỆN ĐỒI CỎ HỒNG

HUỲNH
KIM
HUỲNH

- Bé ơi ?
- Đừng kêu em là bé.
- Ừ ! Bé ơi ?
- Em im lặng đây !
- Đừng bắt anh kêu bé bằng tên.
- Sao vậy ?
- Mấy con muỗi đang bay nó sẽ cắn tên bé bay về quê mà !
- Muỗi không có quê.
- Nó sẽ mang bay về nhà nó.
- Nó không có nhà !
- Nó sẽ maug bay quanh quanh đây !
- Quanh quanh đây không mắt đâu !
- Tên bé nóng nản quá, nó sẽ nặng cánh, đánh rơi mắt !
- Nói bậy !
- Không, anh sợ bé đau !
- Thôi, em không cho muỗi cắn tên em đâu !
- Vậy thì, bé ơi ?
- Chi ạ ?
- Tại sao bé giận anh ?

- Tại sao anh giận em ?
- Tại bé giận anh !
- Sao anh không năn nỉ ?
- Anh làm biếng năn nỉ.
- Em giận cái tật làm biếng của anh.
- Trước đó anh chưa làm biếng mà !
- Em biết trước anh sẽ làm biếng.
- Xạo ơi là xạo ! Nãy, sao giận anh ?
- Tại vì tự nhiên anh không thèm làm thân với em như mọi

bữa !

- Là sao ?
- Anh biết đây ! Đừng hỏi vặn cổ người ta !
- Anh yêu cái cổ em, anh nở nào vặn ?
- Í thôi, đừng nói bậy !
- Thôi bỏ đi, từ giờ đừng có giận lấy dễ dàng như rứa nữa

nhé ? Hứa đi.

- Em không hứa !
  - Em cứng đầu !
  - Không ! Đầu có con gái không cứng, chỉ có bọn con trai anh.
  - Chắc vậy. Nhưng anh chả biết đau, vì bị cộc hoài !
  - Ai cộc anh hoài ?
  - Đồi nó cộc anh.
  - Trời đất ! Đẻ đầu cho đời cộc mà còn khóc.
  - Anh chả khóc làm gì ! Nhưng bé cũng đang bị đời cộc đầu đó.
  - Hối nào ? Đồi không cộc nổi đầu em đâu !
  - A ! Vì đầu em cứng, vậy mà chồi.
  - Em không chịu, Anh gạt em !
  - Anh đâu có gạt, nhưng tại em mắc bẫy !
  - Dầu đầu lồi đuôi đấy nhé ! Nhưng bỏ hết đi, nói chỉ đâu
- không ! Này anh, tụi mình đang ngồi đầu đấy ?
- Giữa đám cỏ. Màu xanh. Mùa Xuân.
  - Anh, đám cỏ mùa xuân có gì anh ?
  - Có loài rắn độc, có những cây nằm độc.

- Làm sao cỏ xanh lại có rắn độc ?
  - Vì nó lợi dụng cỏ tươi, nó ăn núp để hại kẻ khác !
  - Nó có ở đây không anh ?
  - Có, nhưng xa xa.
  - Sao nó không bò lại gần ?
  - Bé có sợ rắn độc không ?
  - Sợ lắm chứ ! Hờ, có không anh ?
  - Có, nhưng không cần mình đâu.
  - Sao vậy ?
  - Vì có hào quang vây quanh mình,
  - Hào quang gì ? Anh làm như mình là Phật, hay Chúa ?
  - Hơn nữa cơ ! Vì ông Phật có bị ma vương quỉ dữ, cũng như
- rắn đó, phá rầy ông ấy !
- Còn mình ?
  - Không có loài rắn, loài nằm độc nào dám phá rầy ta.
  - Tại cỏ mát quá, hờ anh ?
  - Chả phải, tại ta có hào quang !
  - Em ghét hào quang của anh !
  - Không phải của anh. Một mình anh không thể tỏa hào quang
- nổi, nếu có, lạc loài lắm, gió sẽ thổi bay biến, mùa xuân này sẽ hết, rồi
- hơi nóng đầy trời sẽ thiêu cháy luôn anh.
- Anh nói gì kỳ quá. Gió thật mát đang quanh mình mà ?
  - Ừ, thì tại có em.
  - Hãnh diện quá !
  - Nhưng phải có anh nữa !
  - Ấc nhỉ !
  - Đừng làm tàng, bé ạ !
  - Thôi anh cắt nghĩa đi, làm sao rắn độc nó không bò lại cắn ta ?
  - Anh đã nói có em, có anh, vì thế hào quang cả hai làm
- rắn độc nó sợ !
- Hào quang gì màu nhiệm thế, hờ anh ?
  - Bé có ghét anh ?
  - Hồng.

— Ngược lại ?
 — Đây trần.
 — Đứng trần, bé, giữ cho ấm đây và thơ mộng xanh mát.
 — Làm sao giữ ?
 — Để tự nhiên, tự nhiên là chữ khó tập nhất của mọi người.
 — Sao «tự nhiên» còn phải tập ?
 — Vì thế, ta mới hiện có hào quang.
 — Ta tự nhiên, hở ?
 — Ừ ! Như con mắt tròn xoe đen đẹp của bé đây !
 — Nịnh !
 — Vì thế, tự nhiên mà !
 — Tự nhiên quá lạc đề rồi, em hỏi anh chuyện hào quang máu nhiệm đó ?
 — Ừ nhĩ ?
 — Cảm «ừ nhĩ» ?
 — Tự nhiên mà !
 — Thôi, trả lời người ta !
 — Đừng có ré lên như thế... Anh đồ bé nhỏ «trần đây» của «ngược lại» hỏi này là chi ?
 — Ừ ừ... Khó nói quá à !... Là em không ghét anh bao giờ, em...
 — Em tê hát ư ơ...
 — Không ! Em y ê u...
 — ...Anh ?
 — Dạ. Mà anh ?
 — Gì ?
 — Rồi sao nữa ?
 — Rồi anh cũng vậy... Tay bé ấm lắm.
 — Em thơ không đều đây này...
 — Anh cũng vậy, vì thế ta có hào quang, rắn độc dù có núp dưới đám cỏ non mùa xuân cũng không thể cắn hai kẻ yêu nhau tâm sự được.
 — A ! Em hiểu rồi...
 — Thế khi nào em bị rắn cắn, em có kêu anh bó thuốc không ?

— Em không kêu !
 — Em ngậm đau mà chết ?
 — Em không thể bị rắn cắn, cả anh nữa !
 — Anh tin lắm. Thôi mình về, tôi nay gió mát ghê nhĩ ? Em bước thật khẽ lên lữ cô nhé, đừng khua động, để cho đêm yên ngủ.
 Nàng bé, ấm lắm... □

là thuở
yêu người

DÃ HẠC
PHẠM QUÊ CHÂU

*hái trộm một đóa hoa hồng cầm
 mang tặng em tình yêu của ta
 chiều thu hơi thở em nồng ấm
 làm nở thêm đóa hồng tim ta
 Về. Nhớ em, chim hót trong vườn
 mùi vỏ cây nướng thơm trong nắng
 khi tiếng mưa gõ nhẹ ngoài thêm
 hương rêu xanh êm đềm như phấn
 quả mận xanh sáng nay ửng chín
 cần ngập rặng còn thêm má em
 buổi trưa nằm ngủ trên cỏ mịn
 nghe aju dằng bờ tóc em yêu
 khi lao đao bên ngoài đời sông
 nhớ em như vạt nắng sân trường
 gói hồn ta cho em hong ấm
 cùng mắt nhìn say đắm yêu đương
 trong mắt tình xanh em là mây
 hoài hững mây bay no đôi mắt
 tìm cây đàn trúc nhện giăng giây
 ta dạo tình ca cho em hát
 trong chiếc bàn bỏ quên bụi phủ
 đêm nay viết một bài thư tình
 rộn rã lòng tôi (niềm hạnh phúc
 thật hồn nhiên) từ thuở yêu người*

HỒ VIỆT KHUÊ • MẶC TUYẾN

tình thơ

mình cách nhau chỉ mấy dãy bàn
em ngồi bàn nhất, anh bàn năm
mà sao xa quá xa với với
như là xa cả mấy bên sông

sớm tình sương anh đã đèn trường
huỳnh đàn vàng rụng gió thu vương
giả vờ ôn tập anh ngồi đợi
dáng mộng đêm qua đã chập chờn

anh vào lớp trẻ hơn người ta
nhìn em cho rõ đờ thấy xa
lúng túng anh làm rơi quần bút
em nhạt giùm cười rất mặn mà

em cười duyên má lúm đồng tiền
cho anh về ăn ngủ chẳng yên
anh thắp cho mình đôi chân gỗ
ngắm nghĩa hai tiền trên má duyên

lá thư anh để trong học bàn
khi vào em để cặp lên trên
giờ chơi hôm ấy còn hai đũa
em nhìn anh ửng ửng má hồng

em dễ thương

rất dễ thương em cái nơ xanh
rất tự nhiên mà em yêu anh
cứu thể, chúa treo mình thánh giá
yêu em, anh trôi tay tội tình

ơi em có nụ cười răng khểnh
yêu tự nhiên và yêu nhẹ nhàng
nếu chúa thương hoài người rất đậm
thì anh thương em từ thời hồng hoang

chúa nhật, ban thánh ca hát sớm
có em mặc áo trắng thiên thần
hát bài ca ngợi tình yêu chúa
mà anh nghe như ngợi ca tình mình

anh thấy thương những đám mây bông gòn
bởi áo em trắng giữa hoàng hôn
anh thấy mê những bờ đất trắng
bởi em qua những con đường mòn

anh thấy yêu những chùm hoa đỏ
bởi hoa hồng như đôi má em
anh thấy say những lán nhắm mắt
bởi dáng em về qua đầu chân chim

sáng nay nếu có lần ra chợ
mua một chùm hoa đình tử hương
anh sẽ nhìn hoa và anh nhớ
đền người em má ửng môi hồng

MẶC TUYẾN

CHỈ CÒN LÀ CON GIÓ LỘNG

AN VI

Tôi buông tay thẳng, chiếc xe lao vun vút xuống đồi như một con nước. Gió quất từng hồi chung quanh tôi, thổi tóc đập vào má ran rát. Con đường nhỏ suông sẽ không ngăn bớt được trơn trượt của tôi. Những vòng quay chừng như càng nhanh hơn lúc đầu, hai tay tôi tê dần vì lạnh và mỏi. Năng đã thổi tan sương mù từ lâu, chỉ còn lại bên lề đường một chút vẻ ẩm ướt của cỏ hoa. Tôi không quan tâm gì đến phong cảnh quanh mình, thì vẫn như hôm qua hôm kia, không có một sự thay đổi nhỏ nhoi nào. Nhân mạnh chân mình lên pé-dale, tôi bỏ xa dần đám bạn. Tiếng réo của Huân phía sau mất hút trong tiếng rầm rì của thác nước. Một lát thế nào nó cũng nhắc lại cái tình chạy xe bạt mạng của tôi để rửa xả. Đồi ba lần tôi té trầy vì trơn vậy, vì đụng người hay ngã xe chứ chưa bao giờ bị người đụng. Ba tôi mỗi lần thấy tôi về nhà với cái chân khập khễnh là ông lại ra lệnh treo xe một tuần lễ. Đó là hình phạt nặng nề nhất của ông. Và cả cho tôi nữa. Những ngày đó Huân phải đến chờ tôi đến trường, dìu tôi vào lớp học và chép bài dùm cho tay tôi khỏi nhừ nhôi cử động. Nó là một con bạn tốt. Một tình thương kỳ quái nó sẵn dành cho tôi từ kiếp nào, như có nợ nần gì với nhau. Nhiều lúc tôi phát cáu vì những sáo sọc thái quá Huân cho tôi. Nhưng

rồi cũng quen dần đi, và tôi không thêm cần nhân nó nữa. Đôi lúc ta nên chịu đựng một tình thương bất thường.

Tôi địa điểm hẹn trước với tụi bạn, tôi thẳng xe lại và dựng dựa vào một góc cây dầu thơm. Bây giờ nắng đã bắt đầu gát gao trên hàng cây rải rác, gió không nhiều nhưng đủ để tôi thấm cái lạnh từ xe xuống. Những cọng cỏ xanh đều bị thừa dần theo mỗi lần hớp bạn của tụi tôi, đũa này quen tay ngắt vai cọng, đũa kia ngồi bệt để tự do chơi giỡn như một lũ quỳ sứ giữa núi đồi. Tất cả bạn bè của tôi hầu như đều có trong người một số lớn huyết thông thất thương, được truyền lại từ từ và gián tiếp bởi rừng núi thâm u. Làm sao giải thích được cho người khác hiểu, có lẽ sự man dại còn sót lại thấm nhuần và chúng tôi theo ngày tháng, theo sự lớn khôn. Hên chẳng lắc đầu chào thua tính tôi là gì. Anh yêu như một cây non trước gió, tôi ghét sự ẻo lả của Hên và mọi chuyện dường bắt đầu từ đó. Cũng có nghĩa là mọi chuyện đã chậm dứt ở một nghĩa nào đó trong tình cảm để đôi khác đi. Tôi còn đang phân vân không biết gọi nó là cái gì. Bởi tình cảm như một lớp sương phủ kín mơ hồ và thấp thoáng phía xa. Nhưng có một điều chắc chắn là không thể nào tôi thoát xác đi theo chiều uồn vắn của Hên được. Còn Huân, nó bảo tôi thử thí nghiệm một bạn xem thế nào. Tôi không thí nghiệm mà tôi chỉ muốn kiểm chứng lại hậu quả việc mình làm.

Tôi ngồi xuống đất, bứt một cọng cỏ đưa lên môi ngậm chờ Huân và những người lạ sắp đến. Trời đất dịu hiu làm tôi nhớ đến mấy câu thơ đã khá lâu không có dịp nghe ai đọc. *Ma quỳ quanh núi. Bông cò sah sát. Rừng ngù bên non. Ngọn đuốc nghiêng nghiêng. Sương giãi mỏng lung. Trời cao bát ngát. Tâm hồn nhẹ nhẹ. Thời khắc thiêng liêng.* Tự nhiên tôi có cảm tưởng mình đang xa đời sống, những câu thơ là lạ thế nào đến thật đúng lúc với tôi, nó trở thành một hình ảnh khá đẹp cho vùng non núi trong tôi trong ký ức mập mờ quái dị. Ở đây người ta dễ dàng cho nhau sự thứ tha, nhưng nếu cần một chút cảm thông thì dốt được tìm cũng không thấy. Tôi chán ngán sự lặng lẽ giữa người này và người nọ. Tôi ao ước những kẻ lè dù tâm phào với nhau. Huân cho tôi điều ấy, nên nó là bạn thân. Dù rằng bản tính mỗi đũa vẫn không sao hòa hiệp được. Nhưng cần gì, miễn hai đũa hiểu rõ điều này để đứng vững

chạm là tốt quá rồi. Tôi nhớ có lần Phiền từ Saigon về thăm, hình như Huân và Phiền có vẻ thích nhau lắm. Tôi đã giả vờ để hai người bạn có thể khởi màn trò chơi lớn. Nhưng rốt cuộc Huân chời từ và Phiền trở về thành phố cũ. Hỏi, nó trả lời : Tao không thích Phiền, bởi vì Phiền là con trai, hân không làm sao hiểu nổi tao một chút xíu nào. Như vậy là rõ ràng Huân chỉ cần một đứa hiểu nó, hiểu những hành vi đùa bỡn mạnh mẽ và hơi man dại của chúng tôi. Nếu thoát ly khỏi cá tính quái quỷ này, có lẽ tôi và Huân sẽ hạnh phúc. Nhưng như thế tức là tôi chời bỏ chính mình. Một chuyện tàn ác quá sức tôi.

Gió đưa từ xa vọng lại tiếng reo hò của Huân và đám bạn. Tôi bỏ chỗ ngồi đứng dậy đi ra đầu đường đưa tay vẫy vẫy. Những chiếc xe thẳng lại dọc theo các gốc cây thưa. Tôi chỉ chỗ cho tụi nó dựng xe rồi hỏi nhỏ Huân :

— Có cả Hên, ở đâu mi lôi hân theo vậy ?

— Từ một bụi rậm không có dấu chân mày, được chứ.

Tôi nhậu mặt vờ giận, nhưng nó biết nên tăng lời không xin lỗi. Hai đứa quay lại nhìn nhau cười khi bay hết mọi chuyện đã tưởng như trầm trọng lắm nếu có một trong hai vụng về. Hên tôi gần tôi gạt đầu chào như đối với bao nhiêu người khác. Tôi cười đáp và nghĩ có lẽ anh đã bắt đầu thay đổi cung cách để lớn hơn. Cả bọn ngồi vòng tròn nhưng chia ra từng nhóm nhỏ. Tôi, Huân, Hên, im lìm choáng một khoảng tốt ánh nắng không đi tới. Cung, Hòa, Phi, Thuận đối diện bên kia. Hà, Thăng ngồi riu rít nói chuyện với nhau làm cả bọn ngó một cách thân tình. Hình như Thăng tới đám hỏi hai người. Tôi sắp chia xa hai người bạn, tiễn họ trên một con đường vừa vụng thương yêu. Muốn chen thêm một ngón chân vào thôi, cũng sẽ khó khăn hơn vào hang cọp. Đến một lúc ta bỗng thấy ích kỷ, chỉ mình mình và một người thôi. Hà đã ngập ngừng nói với tôi như vậy. Và tôi tự đứng thất lòng, với một nỗi đau dờn êm êm.

— Lúc này mày chạy như bay xuống dốc. Tao sợ.

— Tập cho quen đó nhỏ, có lẽ tao sắp bay thật.

Hên xen vào với nụ cười dễ thương :

— Nếu Chi bay được nhớ kéo tôi theo. Làm ơn dùm.

Tôi lắc đầu :

— Anh nặng lắm. Lôi anh theo té cả tôi.

Hên thờ dài kín đáo. Huân đưa mắt ngó tôi rồi chồm chồm cười. Thật tình tôi không có ý nào khác hơn nghĩa đúng nhất của câu nói. Hên lớn, anh nặng. Sự thật đã được Hên nghĩ theo nỗi ám ảnh về tình cảm ít ỏi tôi dành cho anh. Nếu Hên hiểu rằng đã đến lúc anh cần trưởng thành thì mọi chuyện đã khác đi. Anh không khù khờ, nhưng tôi biết anh còn ngỡ ngàng nhiều vì cử chỉ của tôi. Để gì một người chinh phục nổi ai bằng chính sự hiểu biết của mình. Nhất là khi tôi còn thích đầu diêm người quanh đời sống mình. Như một từ khước tình thân chưa đúng lúc.

Huân đứng lên rủ tôi và Hên vào rừng chơi. Rừng nhỏ, cây cỏ thấp và dày. Ba người đi mà mỗi mình Hên lẻ loi vì chính anh đã chọn lựa sự lẻ loi đó. Tôi choàng tay qua vai Huân nghe nó hát nhỏ nhỏ bài ca thật lạ. Tôi nghe trong cảm giác mênh mang của đầu óc nên không nhớ được câu nào. Huân hát xong khoe tôi : Của ông anh họ tao đó. Hay chứ ? Tôi gạt đầu nhìn ra phía trước chỉ Huân cái bóng dáng gầy yếu của Hên với một chút xót xa, anh ốm quá, đẹp như một thân cây thiếu nước. Nhưng tôi đâu thể tự mình làm dòng nước chăm sóc đời anh. Hên có vẻ thương tôi thật tình. Tôi cũng không ghét chi anh hết. Nhưng giữa chúng tôi mơ hồ có một khoảng cách chấp chùng chùng gai được dựng lên từ hai tâm hồn khác biệt và ý nghĩ đối nghịch nhau. Đúng ra phải thay đổi tâm tình người này cho người kia thì mọi thứ đã trở nên bình thường. Tôi là con gái, đâu có ẻo lả như Hên cũng chẳng sao. Nhưng con trai thì phải khác. Hên đâu biết được tôi nhìn ba tôi với một người đàn ông đúng nghĩa và lý tưởng nhất. Ông sống và huấn luyện con cháu thành những đứa vững chãi và tự tin mình. «Tôi không tìm và phục ai bằng tôi». Đó là một vấn đề đã được ba tôi lập đi lập lại nhiều lần trong thích thú. Có lẽ rồi tôi cũng đến thế. Như vậy liệu Hên có chịu vượt thoát ra cái vỏ ốc nhỏ bé bao bọc đời anh bởi bà mẹ và mấy chị em gái bình thường. Nhà anh toàn con gái. Anh bị đóng hóa với họ. Nhà tôi toàn đàn ông. Tôi bị nhiễm tính nết kiểu hùng. Cái khoảng ngăn cách giữa tôi và Hên đã có từ gia

đình làm sao gọt bỏ được đây. Nếu có chắc chắn đó là một điều không nên chút nào. Tôi hạnh phúc vì những gì quen thuộc với đời sống tôi. Chắc Hên cũng thế. Từ bỏ sự thân quen trong hôn nhân là bội phản. Tôi yêu sự chung thủy và lâu dài. Như vậy kể như đã xong rồi, chuyện Hên và tôi.

Nhưng dường như mọi thứ chưa thể xong được một cách mau mắn như thế. Lúc Huân bỏ tôi đứng lại với Hên để đi theo con sóc nâu dễ thương mới chạy qua chỗ chúng tôi ngồi thì tất cả bắt đầu lại. Hên ngồi yên bên tôi thật lâu. Tóc anh hơi dài làm trông gương mặt càng thêm xanh xao. Hên hỏi tôi :

— Chi thầy tôi yêu lắm phải không ?

Tôi nhìn anh gật đầu nhẹ. Hên lại hỏi :

— Làm sao tôi đối khác đi, há Chi ?

Tôi lúng túng :

— Tôi đâu biết. Nhưng có cần thiết lắm không phải thay đổi. Anh sẽ chơi với vì mình đã chọn lựa một lần làm khác đi lắm lần.

— Nhưng tôi biết Chi thích những điều tôi không có, chưa có. Và tôi muốn mình có được những điều đó.

Hên làm tôi hoảng hốt. Tôi không ngờ anh chấp nhận làm điều quá sức đó. Cái gì khiến xui anh chọn lựa và quyết định như vậy. Tình anh với tôi chắc chưa đủ. Nhưng nếu Hên đứng lời tôi vào chuyện này để gây cho tôi cái ấn tượng mình là kẻ có trách nhiệm thì chắc là tôi đã khuyên nhủ anh giúp anh có thêm can đảm để lớn lên với chính mình. Nhưng tôi sợ trách nhiệm mà anh cố tình đưa tới cho. Bởi vì tôi hiểu rồi tôi cũng chỗi từ tình anh, đâu anh có thực sự chịu và trưởng thành đúng nghĩa. Tình cảm bất ngờ đến vẫn tự nhiên hơn tình thương do sự cố gắng nuông chiều. Tôi muốn Hên hiểu là anh chỉ có thể là bạn tôi mãi mãi. Như Huân, như Huân thôi. Bây giờ thì điều tai hại nhất là dường như tôi đã lầm lẫn để biến Hên thành một bạn gái như bao nhiêu bạn bè khác. Nói thẳng cho Hên hiểu. Có tàn nhẫn quá không ?

— Thôi Chi. Tôi đã hiểu dần ý Chi rồi. Đâu sao chứng minh vẫn còn nhiều dịp dành cho nhau sau này chứ ?

— Vâng, nếu anh muốn tôi sẽ chiều theo.

— Cám ơn Chi nhiều lắm.

Hai đứa đứng lên đón Huân từ góc rừng đi tới. Tay con nhỏ đầy hoa và lá. Nó bước lại gần Hên và cho anh một cành hoa đỏ. Tôi thấy Hên lúng túng nhìn tôi và gượng gạo cảm. Huân cười khúc khích bỏ đi một hơi về chỗ cũ. Hên vọt chạy theo và nói gì với Huân. Có lẽ Hên ngại phải đi song song với tôi về cho bạn bè thầy. Anh lo điều này cho tôi trong khi tôi đã không chú ý tới. Tại vì anh không hiểu bạn bè tôi đã hay rằng tôi không thương anh như đã đối đãi với tôi trong vấn đề tình cảm. Lúc trở về gặp lại các bạn tôi đề nghị cả bọn nên đi chơi vòng vòng trong các con đường mòn bằng xe đạp. Huân chấp thuận ngay và cả những người khác cũng leo lên yên bắt đầu. Vì chia ra từng cặp để chờ. Tôi đành lam tài xẻ cho nhỏ Huân để nhường xe nó cho Hên đi một mình. Đường gỗ ghe những đá và mùi đất ẩm xông lên nức nóng mũi. Tôi chạy phía sau, Hên phía trước với Hà và Thăng, dẫn đầu là Cung, hòa và mấy đứa bạn nữa. Ngồi sau lưng Huân hỏi tôi lúc này Hên đã nói gì và tôi trả lời ra sao. Không dừng mà tôi lại đáp : Tao đang chờ Hên vọt lớn để khởi đầu trò chơi mới, mấy trò tụi mình chơi đã cũ mốc meo cả rồi. Huân véo tôi một cái để tỏ đầu bực bội rồi hét lên : May bố tao. Tao không tha đâu. Tôi cười hức hức trêu tức nó, chứ làm sao bạn bè bỗng xa nhau vì một anh chàng tâm thương như Hên được. Nếu sau này tôi chấp thuận anh, thì chắc hẳn anh phải đứng sau Huân rồi. Và tình cảm đó đã tìm ẩn lòng thương hại hơn tình yêu thương đúng đắn.

Khi sắp sửa lên dốc, tôi đạp thật mạnh để lấy đà lên cao. Lúc vượt ngang Hên tôi thấy anh cười chào, nụ cười ngây thơ như con nít chợt làm tôi suy nghĩ. Liệu Hên có làm người lớn được chăng ? Được chăng ? Hiện tại thì tất cả hình như đang dừng lại để chờ đợi một cơ hội nối tiếp dài thêm ra đoạn kết, mà tôi, mà Huân, và cả Hên không một ai đoán trước được thể nào. Tôi không nóng nóng trông mong gì, nhưng tôi lo ngại rồi mọi chuyện sẽ khác đi một cách mới mẻ, nghĩa là không theo ý tôi, không theo ý Hên, không theo ý cô bạn thân Huân của tôi nữa. Mà nó lơ lửng giữa ba điều mơ ước để cuối cùng chỉ còn là những cơn gió lộng. □

vườn mộng cũ

■
PHAN
UYÊN
HOÀI

Cơn mưa kéo dài suốt buổi chiều, không lớn nhưng sương mù cũng đan kín một màu trắng xóa trên những rặng thông trước nhà. Ở đây, mưa thật buồn. Tôi đã nghe chị Nguyễn nói như thế trong lần về trước. Tự nhiên tôi nhớ những cơn mưa trong một thành phố thân quen. Những buổi chiều từ già một chỗ ngồi trở về nhà, bóng nắng biến mất trên những mái nhà cùng lúc với cơn mưa, buổi chiều như dài hơn với bóng tối của những đám mây. Định, một người bạn thường nói với tôi : Trong thành phố này, cái làm mình nhớ nhất sẽ là những cơn mưa.

Và không có một dấu hiệu nào cho biết cơn mưa sẽ chấm dứt sớm hơn. Một cơn mưa dai dẳng, buồn bã. Tôi nghĩ thầm và nhớ không khí quen thuộc trong một quán nước thơm mùi cà phê những chiều mưa buồn. Những mặt đường bóng loáng, những hàng cây nặng trĩu nước mưa rú bóng trong ánh đèn đường của thành phố vào đêm. Cũng là một điều thích thú khi được đi dưới cơn mưa nhỏ. Nhưng ở đây thật buồn. Sương mù dày đặc, trắng xóa trên những ngọn đồi thông. Chị Nguyễn bảo tôi : Cậu về mùa này, sẽ chẳng đi chơi đâu xa được. Và nghĩ đến những cơn mưa như buổi chiều nay, tôi nói với

chị, được nhìn sương mù có lẽ cũng còn thích hơn. Duy lại mơ mộng. Tôi nghe chị nói với anh Nghĩa về tôi và những cơn bệnh. Anh chị nhìn tôi cười.

Mưa ngọt dần vào lúc chập choạng tối. Gió mạnh, thổi xáo xáo qua những rặng cây chạy dài phía trước nhà. Bóng tối tạo thành một màu xanh thẫm những tàng cây còn ướt nước. Chưa một ánh đèn đường nào được bật sáng. Con đường duy nhất dẫn lên một ngôi nhà thờ đã có nhiều người đội áo mưa đi ngược lên. Thỉnh thoảng, một vài chiếc áo lụa trắng lặn sáng một khoảng đường trong bóng tối. Tôi cũng thêm được đi bộ một đoạn đường từ đây lên tới ngôi nhà thờ và trở về, nhưng không có ai ở nhà ngoài tôi và bé Hạnh bây giờ. Chị Nguyễn và anh Nghĩa đi dự tiệc thôi nói con một người bạn chưa về. Cơn mưa có lẽ đã giữ hai người ở nán lại lâu hơn. Bé Hạnh ngủ chưa muốn dậy, tôi ngồi một mình nhìn ra ngoài đường với bóng tối chung quanh trong nhà. Gió lạnh, ve vuốt từng khoảng da thịt trên mặt và hai bàn tay. Tôi đánh thức bé Hạnh dậy vừa lúc chị Nguyễn và anh Nghĩa trở về. Tiếng xe làm con bé tỉnh ngủ :

— Mẹ cháu về hả cậu ?

— Ừ, dậy mau cháu. Tôi gạt đầu.

Con bé chạy ra cửa. Chị Nguyễn đứng rũ áo mưa nơi bậc thềm gọi tôi. Anh Nghĩa phải vào trại, nơi vọng vào :

— Duy chờ anh sáng mai về đi uống cà phê.

Tôi cười :

— Mưa mà, anh không ở nhà được sao.

— Duy làm như cứ mưa là lính như anh được nghỉ vậy.

— Anh là lính văn nghệ.

— Nói như Duy. Chị Nguyễn nhìn tôi. Anh Nghĩa cho xe chạy lúc chúng tôi trở vào. Mưa đã tạnh. Từ trên ngọn tháp giáo đường từng hồi chuông ngân nga vọng xuống nghe buồn buồn như tiếng kinh chiều. Chị Nguyễn nói : Mưa buồn quá hả Duy. Tôi cười, đan hai cánh tay vào nhau và tưởng tượng giờ này nơi một thành phố Hạ đang làm những gì trong buổi chiều tối. Tôi nhớ đến những bữa cơm thật muộn nơi nhà Hạ. Cái không khí trầm âm, quen thuộc khiến tôi có thể hình

dung ra được những hạnh phúc của gia đình ở cuối ngày. Chị Nguyễn bảo lại nhớ ai rồi phải không. Tôi nói bóng tôi để làm người ta nhớ về những kỷ niệm gần gũi hơn bao giờ hết. Đó là điều tự nhiên, chị cũng vậy. Chị Nguyễn nói như tâm sự, những ngày mới lên đây với anh chị cũng sợ nhất là những buổi chiều tối đó Duy. Và bây giờ có lẽ chị chẳng nhớ một ai. Chị nhìn tôi, đó là Duy nói chứ không phải chị. Hai chị em nhìn nhau cười. Thời con gái được chị nhớ lại như những thoáng xôn xao đã qua trong nếp gấp của đời sống. Những tình cảm ngây thơ, mơ mộng, đẹp như những trang sách còn thơm mùi giấy ở đâu một niên học. Cũng là những xôn xao khi bắt gặp ánh mắt mình trong tâm gương soi với những hạt nước mắt băng khuôn đầu ngày. Những trang vở mới, áo lụa trắng, chỗ ngồi và những ánh mắt trông theo của bạn trai, bạn gái. Những rung động tình cờ vỡ ra là những tê xót và nước mắt đầu tiên trên lối đi hẹp. Thành phố đó, bây giờ, là kỷ niệm. Tôi muốn nói với chị về những đổi thay của thời gian. Những trang vở mới đã được lật qua. Chiếc áo lụa trắng ngày nào đã được treo vào một góc tủ. Rồi một ngày khi mùa thu trở lại, đứng ở đầu một con đường nhìn theo những chiếc áo trắng tản mạn nơi những công trường xưa. Là những tâm hồn đang nhẹ nhàng rung động theo mùa mới. Tôi muốn khóc. Những hạt nước mắt đã làm long lạnh, sáng ngời thêm những hình ảnh. Và, tôi nghĩ chẳng bao giờ người ta có thể quên được rằng mình đã bước đi trong hạnh phúc, mắt xanh và môi ngọt mùi cỏ non trên những đoạn đường của đời sống. Qua mái tóc, tôi đã nhìn thấy đôi mắt chị Nguyễn long lạnh. Thôi Duy, sao lại nói với chị những chuyện buồn thế. Em chỉ muốn nhớ lại. Có thiếu gì chuyện để Duy nhớ, chị nhìn tôi cười: Một người con gái, Hạ chẳng hạn.

- Duy uống cà phê, chị pha?
- Cho em một ly sữa.
- Con trai như Duy yêu quá.
- Chị muốn em thức hết đêm để nói về những chuyện buồn?
- Không. Chị muốn Duy nói về thành phố và những con đường còn rợp bóng cây ngày xưa của chị.

— Ngày xưa, chị nói nghe xa quá.

— Chị không muốn gọi nó bằng một cái tên nào khác, đó là kỷ niệm.

— Chị vẫn chưa hết được mơ mộng.

Chị Nguyễn nhìn tôi cười. Năm tháng đã trải qua trong đời chị lớp son già dần nhưng vẫn chưa đắm lên những mộng mơ của đời sống. Bé Hạnh đã lớn, bẽn lẽn như một ràng buộc giữa hạnh phúc và tình nghĩa keo sơn vợ chồng. Đó là một an ủi. Chị vẫn nói với tôi như vậy trong những lá thư. Và trên những con đường ngày xưa còn để lại những xôn xao lắng chìm đã cho chị sống trong kỷ niệm và rung động mới. Tôi nói cho chị nghe về thành phố chị đã bỏ đi. Những con đường cũ. Và những hàng cây trên một vài con đường được đón ngã. Đó có phải là đổi thay cần được nhắc tới giữa đời sống trùng trùng khuất lấp. Tôi nghĩ nó sẽ chẳng là gì nếu người ta mãi tìm những góc cạnh rung động khác của đời sống. Nhưng cũng là một đổi thay thơ mộng của những người còn muốn được nhìn những đám lá xanh và mơ ước xôn xao trên lối đi ngập lá ngày nào.

— Những chiếc lá chị ép trong cuốn vở ngày xưa, em mở ra thầy đã vỡ.

Chị Nguyễn ngồi im lặng. Tôi tiếp:

— Em sẽ giữ lại cho đến ngày chị có dịp trở về.

— Duy nói làm chị buồn.

— Nhưng đó là của chị. Kỷ niệm của những người con gái trải qua thời mơ mộng.

— Chị nghĩ ai cũng vậy, chỉ một thời thôi và nhớ mãi.

— Và mùa thu, chắc chị nhớ?

— Duy muốn nói sân trường và áo trắng. Cũng vui lắm hả Duy, chị nhớ mãi những tình cảm của mình đã mở ra đây xôn xao, xa lạ trên thảm xanh mơ ước ngày nào, cuồng quít ghê đi.

— Bởi vậy chị mới gặp anh.

— Cũng đầy nước mắt đó Duy.

Tôi nhớ đến Hạ và một mùa hè năm nào trong đời sống. Ngày tháng dần dần trải ra như một tấm thảm nhung xanh ngắt, đầy kỷ niệm.

Tuổi mười lăm và mắt nhìn sáng rỡ của Hạ bây giờ đã như là những tiếng guốc soi mòn về quá khứ. Mấy năm rồi như vậy. Tôi vẫn sợ một ngày nào đó trái mơ của chúng tôi sẽ bật vỡ ra thành những tiếng khóc. Nước mắt có làm long lanh thêm kỷ niệm. Chắc hẳn lúc đó tôi sẽ biết mình buồn. Và Hạ, nàng sẽ nghĩ gì sau đó. Tôi biết chúng tôi sẽ không thể nào ngăn được nước mắt khi nghĩ đến điều đó. Đời sống và lớp bụi của thời gian đã phủ lên những gì tưởng như xưa cũ. Nhưng rồi vẫn với những rung động xưa cũ đó đã tạo nên những xúc động mới. Thành phố cũ và ngày tháng như những lớp lá phủ đầy lên chuyện tình thơ mộng. Chúng tôi đã cùng mơ ước, đã cùng ngậm ngang môi mình ngọn cỏ non ngọt ngào và chạy trên cánh đồng mộng tưởng một đời. Tôi đã thấy Hạ từ trên cao, vạt áo lụa sáng ngời lộng gió lấp lẩn sau những đám cỏ may quần quít mây trời. Và rồi Hạ ngồi đó, mái tóc dài che kín một phần khuôn mặt hồng vì nắng ấm. Hạ khóc. Hai bờ vai rung lên trong dáng ngồi thơ dại. Đôi bàn tay Hạ đã ướt sũng nước mắt, và giận dỗi, và im lặng. Trong một thoáng tôi tưởng chừng như đang nghe những tiếng dương cầm bật lên những cung bậc cao nhất, và rồi tâm hồn tôi được buông ra ở một không khí không lừng lờ, trầm buồn mệnh mông. Trên thảm cỏ xanh ngày nào cả hai chúng tôi đã bước những bước ngắn vào đời nhau. Là những xúc động tràn đầy, những nguồn thơ ầu ầu cũ được soi lại trong gương. Ngày Xưa. Hai tiếng đầy kỷ niệm, biết có còn được nhắc lại mãi trong đời sống bằng những rung động ban đầu.

Những ly sữa cà phê đã vơi. Trong ánh sáng của ngọn đèn đã được làm cho mờ đi tôi thấy chị Nguyễn vẫn như ngày nào. Cũng dáng ngồi, khuôn mặt nhợt hơi nghếch lên cao. Tôi đùa, anh Nghĩa đôi cười chị bằng được cũng vì vậy. Tôi đã nghe anh nói về những ngày còn theo đuổi chị, và tôi nghĩ anh cũng nghệ sĩ như ai. Những bài thơ anh viết tặng chị, những hàng giờ ngồi nhìn nhau chẳng nói được điều gì ra hồn. Tôi cười, tình như thể hai người còn đòi gì hơn. Nhưng tình yêu biết làm sao là đủ, là thiếu. Bây giờ thì khác phải không chị. Tôi nói thế và chị cười: Dành cho Duy và Hạ. Chị làm tôi muốn khóc.

Buổi sáng trong một quán cà phê ấm. Sương khói bên ngoài qua lớp kính như những đám khói thuốc bay là đà trên đồi cao. Gắn sáng có một cơn mưa nhỏ. Những ngày tôi ở đây hầu như ngày nào cũng có mưa, không lớn thì nhỏ, có khi kéo dài suốt cả ngày. Cũng là một điều thích thú khi mỗi sáng được dẫm những bước chân trần trên bãi cỏ ướt nước và sương đêm. Hai bàn chân tôi đã tê đi và trắng muốt. Bé Hạnh có lần le lưỡi: Eo ơi, chân cậu lạnh như đá vậy. Tôi ngo ngo mỉm cười với con bé. Và khi những vạt nắng đầu tiên xóa tan đám sương mù chúng tôi đã có mặt trên một ngọn đồi thấp nào đó. Những ngày như thế, nhờ bé Hạnh rồi đã quen được một vài cô gái trông coi đám vườn trẻ. Khéo nha Duy, chị Nguyễn bảo tôi, coi chừng những bước chân của cậu sẽ được giữ lại ở đây lâu hơn với chị. Còn ngàn nào trong tim để chứa đựng thêm những tình cảm đã một lần rung chuông thánh thót. Trên thành phố này, tôi sẽ còn giữ lại những gì và quên được những gì mang theo, lúc trở về. Tôi muốn nghĩ đến một cơn bệnh.

Anh Nghĩa nhìn tôi hỏi:

— Cuốn sách Duy nói viết đến đâu rồi?

Tôi cười:

— Chưa.

— Vậy bao giờ?

— Anh có nghĩ em sẽ bỏ?

Anh cười và đánh diêm châm thuốc hút. Tôi nhìn đám khói trước mặt:

— Em vẫn thích những bài thơ anh đã viết.

— Đó là những rung động đầu, thời mơ mộng.

— Chị yêu anh vì vậy.

— Bây giờ anh cảm thấy mình yên ổn, bình tĩnh hơn. Năm sáu năm rồi phải không Duy.

— Nhìn bé Hạnh, em thấy anh chị đã hạnh phúc.

— Anh vẫn nhớ mùa thu và thành phố của Duy.

— Bây giờ, chắc mùa thu cũng sắp về.

Nơi thành phố của Hạ những chùm hoa đỏ đang hệt theo với

mùa hè. Một sáng hôm nào tình cờ nhìn lên tôi đã thấy cây phượng vĩ trước sân nhà Hạ đỏ hồng một góc. Tôi và Hạ nhìn nhau yên lặng, và dường như, chúng tôi đã không nói được điều gì hơn là cùng nhìn về một quá khứ với những hạt nước mắt ứa ra nóng nản. Hôm trước khi về đây, Hạ cho tôi biết những cánh phượng không còn nở thêm ra nữa, những chùm hoa như khép lại sửa soạn thay cho một mùa mới. Tôi biết như thế là ngày tháng đang mở ra những lối rộng thênh thang. Và cơn bệnh đã đến với tôi như một hậu quả những ngày tiêu phí sức khỏe của mình. Chị Nguyễn biết và gọi tôi về. Tôi cho Định biết ý định bỏ dở công việc một thời gian. Định siết chặt tay và nói anh sẽ thay tôi tiếp tục đi hết đoạn đường. Chúng tôi cùng nhìn nhau và mơ ước. Một chỗ ngồi cho những buổi sáng và chiều để luôn luôn là một bắt đầu, dự tính. Đời sống dường như đã dành sẵn ra những khó khăn để con người lựa chọn, bằng cách nào để được gọi là đam mê? Những khoảng không vơi vơi, những chụp bắt mơ hồ và nhiều nỗi buồn tủi. Thời gian như ngăn lại, những loay hoay với đời sống đôi khi đã làm tôi chóng mặt, muốn nhắm mắt ngủ vùi trong mộng tưởng của đời mình. Những đêm thật khuya. Những sáng thật muộn. Những tình thân và chia xẻ. Ngày tháng vẫn đều đều trôi ra với những bước chân nện hăng, buồn lòng.

Chúng tôi ra khỏi quán. Anh Nghĩa hỏi tôi đi đâu hay anh chờ về. Tôi lắc đầu:

— Em muốn được đi bộ, hôm nay trời đẹp hơn mọi ngày.

— Lát nữa sẽ có nắng, Duy về đến nhà là vừa.

Trước khi vào trại anh bảo tôi trưa nay sẽ về sớm, buổi chiều đi chơi, tôi ngược lại con đường đã đi hồi sáng. Ngang qua một trường nữ, tôi thấy một vài chiếc áo trắng thấp thoáng nơi cổng và một thông cáo mới. Những con số cho tôi biết thời gian về một ngày khai trường. Lớp vôi cũ đang được người ta quét lại, sửa sang những lối đi trong khuôn viên trường. Tôi đứng lơ ngơ bên này đường ngó vào. Những hàng cây cao, bóng lá phủ dày dọc theo lối đi, xanh ngắt và trầm buồn vì thiếu vẻ sinh hoạt nhộn nhịp bình thường. Một cặp nữ sinh đi qua nhìn tôi hích nhau cười, tôi mỉm cười lại, chắc họ nghĩ

tôi không phải người trong thành phố này

Tôi đã có ý định trở về. Chị Nguyễn ái ngại: Tùy cậu, làm sao thì làm nhưng đừng để như ngày mới lên đây. Tôi phát một cử chỉ ra chiều khỏe mạnh, chị coi, rồi chị sẽ không đủ gạo nuôi em đâu. Bé Hạnh cười: Cậu Duy như cây tre, há mẹ. Nhìn những ông thuộc tự nhiên tôi thấy mình có cảm giác sợ sệt. Những ngày ở đây đã giúp tôi một chút bình thân, hơi lạnh và sương khói bên ngoài đưa tôi về xa hơn trong vùng trí tưởng như kỷ niệm êm đềm trong những ảnh tượng. Tôi bắt gặp tôi với những bước chân cuồng quít và tiếng cười vỡ tan trên đôi với bé Hạnh. Cậu ở đây hoài với cháu nha. Hôm qua cô cháu hỏi thăm cậu, cô mặc áo vàng đó cậu. Sao không dẫn cô về nhà cháu. Tôi thấy mặt bé Hạnh phụng phịu. Cô cháu không chịu đâu. Ừ, thôi để cậu dẫn cháu đi nha. Trên những ngọn thông đã có tiếng chim se sẽ gọi nhau, từng cặp chao lượn, đuổi nhau mắt hút theo triển dục. Tôi ngồi dựa lưng vào gốc thông thở dốc từng hồi, mồ hôi đầm đìa trên trán, nhìn xuống những đường mòn tôi tưởng chừng như xa lắm. Tôi nhắm mắt, hình dung ra sân trường và những chiếc áo lụa trắng. Lẫn lộn trong đó là Hạ, nàng nhìn tôi, tôi nhìn Hạ. Và rồi Hạ mất biến trong đó theo tiếng chuông reo vào lớp. Những hàng cây rù lá soi bóng trên những viên sỏi trắng tinh. Ngày thật đẹp. Ngày mở ra lối rộng thênh thang và mơ ước.

Chị Nguyễn hỏi tôi:

— Nhớ Hạ chưa?

Tôi nghiêng người nhìn qua mái tóc chị, đùa:

— Là sao ạ.

— Chị thầy Duy sắp chán ở đây rồi.

— Người ta nói nuôi tình như nuôi tóc ấy mà, chị.

— Duy mơ mộng.

Tôi đọc thơ Trần Dzạ Lữ:

«Nuôi tình như nuôi tóc

Răng cài vào trong răng

Xa nhau mới một bữa

Đã nhớ như mười năm...»

Chị cười :

— Chuyện đèn đầu rồi ?

— Vẫn như ngày nào. Hạ đó, và em thì mơ mộng.

— Duy không sợ mơ mộng sẽ làm lạc mắt nhau sao ?

— Em sợ những hạt nước mắt.

Trong thành phố của Hạ những chùm hoa phượng đã rụng hết ? Và những cơn mưa có buồn hơn ngày nào, như Hạ nói. Nhưng chắc rằng trên con đường Hạ thường đi, mỗi sáng, những tàng cây đã xanh hơn. Như thế, để hết một mùa và thêm một mùa mới. Anh muốn nghĩ đến mùa thu đó Hạ. Chỉ là tưởng tượng thôi phải không Hạ, nhưng gọi thế nào để không là một tưởng tượng. Anh nghĩ hạnh phúc cũng là một sự tưởng tượng khôn khéo nào đó của đời sống. Và Hạ, hãy bước cùng anh một đoạn đường nữa nghe. Ngày mai, cũng trên con đường này, những bước chân sẽ rời hơn, buồn hơn. Nhưng bây giờ, anh đang nghĩ trong những ngày này em đang sửa soạn cho mình những cuốn vở mới, áo lụa mới và một tấm gương soi lại bóng mình ở này đầu mùa mới. Hạnh phúc làm sao những rung động, khi ý nghĩ được trải ra như tấm bao bọc những cuốn vở còn thơm mùi giấy. Thành phố mùa thu và những cơn mưa nhỏ bay bay trên hàng cây xanh mùa lá mới. Anh vẫn nhớ hơn bao giờ hết những khoảng sân trường đầu yêu, xưa cũ. Trên phiến đá ngọc nà ngày nào chiếc áo thơ ngây đã được rũ ra, buộc túi và cầm nín. Anh đã ứa nước mắt như một ngày được viết cho Hạ những giòng thư thứ nhất, đầy xúc động. Ngày tháng dần dần được lật qua như những trang vở chứa đầy dấu tích kỷ niệm. Anh đã làm được những gì cho Hạ. Vẫn là những xúc động ban đầu, ngậm ngàng mỗi chúng ta là ngọn cỏ non ngọt ngào mộng tưởng, anh đã chẳng bao giờ nói được với Hạ điều gì hơn là nhìn Hạ như thấy những ngày xưa cũ mộng mơ. Hãy nghĩ với anh như thế là đẹp đi Hạ. Trên thảm cỏ mà anh đã ước mơ. Và trong kỷ niệm đã có lần anh ứa nước mắt, để không bật thành những tiếng khóc.

Trong thành phố ấy mùa thu đang về. Tôi thấy Hạ bước trên những viên sỏi trắng tinh và bóng lá phủ đầy, xanh ngắt.

PHAN UYÊN HOÀI

thơ tình cho một mùa đông

LÊ VINH NGỌC

em mang dáng của một vì sao lạ
đền với ta vào những lúc không ngờ
ôi mùa đông những đêm dài mộng寐
những đêm dài của nỗi nhớ nghìn sao
hai mươi tám năm vẫn thấy mình khờ dại
ruồi rong hoải trong nghìn nỗi đam mê
ta vừa thấy tuổi thơ nào mọc lại
vừa nhúm lên từ một giấc hôn mê
ôi mùa đông ủ hồn ta buổi sáng
trong chăn đơn cùng muôn nét lạ lùng
mặt trời tản gọi hồn ta chưa thức
mắt em buồn làm ta chết mắt mùa đông
ôi buổi chiều cơn mưa dài nỗi nhớ
bóng đèn lu căn phòng nhỏ khói chùng
ta ủ ấp dáng em trong tình ngỡ
qua mắt đầy sầu nhỏ giọt đầy ly trong
ta yêu đông còn lời nào để tỏ ?
trong giấc mơ xin hỏi có ta không
có ta không một chút tình lặn đạn
một chút buồn như có cũng như không
bài thơ yêu làm trong buổi sáng
mưa buổi chiều và mưa tiếp nỗi đầu đêm
mưa ước mắt ta mưa nỗi dài thương nhớ
mưa ướt lòng ta mưa chảy giọt mềm

còn có
một ngày
nào

PHẠM CHU SA

Buổi chiều, Âu Cơ bảo Định, «Nhà sắp dọn đi rồi, anh». Định đã im lặng. Vì chẳng biết nói với Âu Cơ thế nào để diễn tả tâm trạng mình lúc ấy. Một xúc động lạ lùng trong sự chờ đợi sao xuyên.

Cuối cùng Định nắm chặt tay Âu Cơ :

— Em ở lại với anh chứ ?

Bất ngờ, Âu Cơ òa khóc trên vai anh. Định hiểu ngay sự khó xử của Âu Cơ. Mà nguyên nhân chính là anh. Định nhớ Nhấn và câu Nhấn viết trong thư mới nhất «Ta thấy thương Ti quá. Nếu Ti không gặp ta, đời Ti đã chẳng khôn nạn thế. Trái lại là khác». Định cũng muốn nói với Âu Cơ như thế. Nhưng anh đã chẳng đủ can đảm.

Như bất cứ bậc cha mẹ nào thương con (và ngay cả những người chẳng yêu thương gì) không muốn con cái mình yêu và lấy một người không ra gì. Hiểu theo nghĩa đơn giản thông thường nhất. Bỏ mẹ Âu Cơ cũng vậy. Nhất là, anh là người lỡ nửa đời đi hay cùng mộng ước.

Tuy nhiên Định còn niềm an ủi to lớn, là tình yêu chân thật và say đắm của Âu Cơ. Một thứ tình yêu trong lành và ngay thẳng. Và anh vẫn còn cả đất trời cùng trăng sao.

Định bảo Âu Cơ :

— Anh muốn bắt đầu làm lại cuộc đời thật, Cơ ạ. Em hãy đưa tay em ra. Chỉ một ngón thôi cũng được.

Âu Cơ cười tươi trong nước mắt.

— Em đưa cả em. Cả đời em cho anh chứ không phải chỉ một ngón tay thôi đâu.

— Em nghĩ kỹ đó chứ, chớ con ?

Âu Cơ bậm môi quả quyết :

— Em sẽ chẳng ân hận gì cả. Vì em yêu anh và tin anh. Anh không bắt tài như người ta tưởng...

— Người ta là ai vậy ?

— Là những ai không chịu được anh.

Định mỉm cười lác đác :

— Những lời đồn đại về anh ? Thằng suốt đời lêu bêu. Chẳng làm được gì ra hồn. Học không ra học, làm không ra làm, chơi không ra chơi...

Âu Cơ bịt miệng anh lại, phụng phịu :

— Em không muốn nghe anh nhắc lại chuyện đó nữa. Tới giờ rồi đó.

Hai người định đi ciné. Một phim vui nhộn của Nathalie Wood và Tony Curtis. Nhưng còn sớm nên chui vào công viên Đức mẹ nói chuyện. Lúc này anh thấy hình Đức mẹ Maria nghiêng đầu nhìn và nghe anh nói chuyện với Âu Cơ.

Định đập trên một cành cây khô vừa rơi xuống, tiếng răng rắc vọng tới hang đá. Anh hỏi :

— Em có thấy gì không ?

— Thấy gì, anh ?

— Trên hang đó, kia.

Từng chùm bông nắng tan trên chóp hang đá lờm chờm. Đức mẹ nghiêng đầu nhìn theo hai người bước ra cổng nhà thờ. Định chợt nhớ :

— Mình quên chào Đức mẹ rồi, nhỏ ?

Một chiếc Peugeot đen chạy ngang qua. Âu Cơ giạt tay Định, đứng lại : Ba.

Nhưng không. Xe của một người Pháp.

— Chúa ơi, tưởng ba chứ.

Hai người băng qua đường. Định thả tay Âu Cơ ra.

— Đi với anh mà gọi Chúa ơi, hở?

Âu Cơ hờm :

— Trời ơi, mang tội chết.

— Lại nữa. Hết kêu chúa tới kêu trời. Bộ anh đây vật sao.

Tay Định đau nhói. Năm móng tay Âu Cơ gán lún mắt vào thịt anh.

— Ghét anh quá. Nói bậy không à.

— Chớ em yêu ai.

— Yêu anh. Nhưng mà Chúa với Trời khác chớ bộ.

Định chỉ đủ tài đùa vui một lúc thôi. Những âu lo dần vật lại đến. Và anh bắt lực trong niềm xúc động mãnh liệt về những phản ứng bất ngờ từ phía gia đình Âu Cơ. Anh cố giấu một tiếng thở dài rất nhẹ. Nhưng không giấu được Âu Cơ.

— Anh giấu em điều gì.

— Không, nhỏ ạ.

— Có mà.

— Không.

— Có.

Định cốc đầu Âu Cơ một cái. Ừ, thì có.

— Gì vậy, anh? Nói em nghe đi.

— Anh sợ ba mẹ bắt em đi theo quá.

— Tin em đi. Em sẽ tranh đấu ở lại với anh mà. Em không muốn anh là người một nửa nữa. Anh phải có ít ra một thứ trọn vẹn: Tình em yêu anh, Định ạ.

Tự dưng Định muốn bật khóc. Vì sung sướng và anh muốn mọi người quanh anh mù cả. Để anh cúi xuống hôn trên đôi môi dễ thương của Âu Cơ. Và dù thiên hạ chung quanh anh chẳng ai mù cả, anh vẫn cúi xuống hôn vội lên đôi mắt Cơ đang long lanh nhìn anh.

Hai người đang đứng dưới một tàn cây có nhiều hoa trắng rụng rơi bởi quanh đó.

Trời mưa từ chập tối. Nước đổ như tuôn từ một bồn chứa vĩ đại trên trời. Gió thổi tung những bụi nước bay vào chỗ anh ngồi, bám vào mặt anh lạnh lạnh. Định cảm thấy dễ chịu hơn. Và cơn sốt như dịu đi từ lúc mưa.

Điện cúp. Có lẽ vì mưa bão bứt đường giây. Định đốt một điều thuốc. Không gian trong căn phòng nhỏ chột âm áp lạ lùng. Và đó là lúc anh nhớ Âu Cơ điên dại.

Định biết, cuối cùng rồi anh cũng chỉ là người một nửa. Rồi Âu Cơ cũng sẽ bỏ đi, hoặc sẽ phải đi. Như bao người đã đến và đi. Và anh chẳng trách ai cả. Người đáng trách chính là anh. Bởi anh đã làm mất niềm tin và sự kiên nhẫn của những người thương mến anh.

Định cũng không hiểu vì sao cả. Thật ra anh đâu muốn vậy. Ai mà chẳng thích sự êm ấm và đầy đủ cả vật chất lẫn tinh thần. Nhưng đời sống đã xô đẩy anh đến bên bờ vực sâu. Định phải đứng soi hoảnh bóng mình dưới đáy đen thao thức đó.

Bây giờ còn bám víu được niềm tin yêu duy nhất còn lại, Định không có quyền làm tan biến đi.

Anh gọi cho Âu Cơ. Người nhắc máy lại là bố. Anh ngập ngừng:

— Thưa bác. Nghe nhà sắp dọn đi.

— Vâng. Lâu không thấy cậu tới chơi.

— Dạ, công việc bề bộn quá. Nghe như sắp dọn đi muốn đến thăm mà chưa đến được.

— Vâng, rảnh cậu cứ đến chơi. À, con nhỏ Cơ vừa đi chơi đâu rồi. Thôi nhé.

Định lí nhí cảm ơn. Rồi buông thông điện thoại buồn nản. Định nhớ, một lần Nguyễn báo, khó lắm bạn ơi, đừng tưởng dễ dàng bước chân vào gia đình đó. Nhất là bạn. Nguyễn bỏ lửng câu nói, Định hiểu Nguyễn muốn nói nhất là bạn chẳng ra gì cả, lêu bêu...

Định mỉm cười một mình trong bóng đêm. Ta đâu có muốn bước vào vào gia đình đó. Ta chỉ muốn bước vào đời nàng. Bước vào tâm hồn trải thảm xanh của Âu Cơ thôi.

Rồi Định mơ hồ nghe tiếng nhớ một điều gì đã xa. Một kỷ niệm nhiều tiếng cười và môi non. Tất cả qua đi như một giấc ngủ ngắn. Đời

sông anh tự nhiên đóng khung thành một bức tranh khô chết. Và ngẫu nhiên như chiêm bao, Âu Cơ đèn êm đềm vào cuộc đời tưởng đã khô cứng thành đá, và nỗi buồn cũng đã thành đất đá khô.

Định yêu Âu Cơ như cây rừng yêu gió núi. Anh đã thấy sự cần thiết của Cơ trong đời sống anh. Và, anh đã nghĩ đến chuyện bắt đầu một đời sống mới.

Sáu giờ. Lũ nhỏ đi học về, vắt cặp bừa bãi trên bàn và la lối ồn ào ở phòng bên. Mẹ vẫn chưa về. Còn Khánh đã đi Nha Trang từ hôm qua. Âu Cơ muốn có một người để kể lể và nói chuyện bất cứ một chuyện gì, cho đỡ sốt ruột nhưng không có ai cả. Con bé Ánh cũng đi đâu mất tiêu.

Âu Cơ nằm úp mặt xuống gối. Hai giọt nước mắt thấm xuống mặt gối. Tự nhiên nàng tủi thân quá. Mặc dù nàng đang được yêu thương từ mọi phía những người thân. Nàng nghĩ, có lẽ vì được yêu thương quá nên mình khổ chẳng. Bỏ thương nàng lắm, Cơ biết chắc thế. Mẹ nữa, cũng vậy. Định thì yêu nàng chết được. Lũ em cũng thế. Nhưng sao Âu Cơ thấy cô đơn ghê gớm. Sự lo lắng suốt buổi chiều làm Cơ muốn điên luôn.

Có tiếng gõ gọi. Chắc bố vừa ngủ dậy thấy vắng Âu Cơ. Con vào ngay, bố ạ.

Bố ngoác Âu Cơ đèn gần :

— Sao con buồn quá vậy ?

Âu Cơ lắc đầu :

— Con đâu có buồn gì bố. Con chỉ buồn ngủ thôi.

Bố trách yêu :

— Sao con không ngủ đi. Con ngồi làm gì ở dưới đó ?

— Con đọc sách, bố ạ.

Bố nằm im lặng nhìn Âu Cơ. Nét mặt bố lạ lùng. Mắt bố tự nhiên chùng xuống với tia nhìn như muốn nói một điều gì. Tự dưng Âu Cơ ngã vào bố khóc òa :

— Bố à, bố có biết buồn không hở, bố ?

Bố tròn xoe mắt ngạc nhiên và bố chợt hiểu. Bố xoa đầu Âu Cơ.

— Con biết là bố thương con đến mức nào không. Âu Cơ chợt khóc lớn. Một lần Định cũng hỏi Âu Cơ thế. Chỉ thay tiếng thương bằng tiếng yêu. Cơ khác nhau gì đâu. Ai cũng thương yêu Âu Cơ cả, tại sao Cơ khổ quá thế này.

Âu Cơ lau nước mắt :

— Trước khi bỏ đi con xin bố một điều.

Bố sốt sắng :

— Điều gì con nói đi, bố sẽ thỏa mãn ngay. Con nói đi.

Âu Cơ ngập ngừng :

— Điều này để mà... khó bố ạ.

Bố sốt ruột :

— Thì con cứ nói đi, bố sẽ chiều con mà.

Âu Cơ lí nhí :

— Con xin bố đừng ghét Định.

Nét mặt bố trầm ngâm. Bố đốt một điều thuốc khác. Điều này trái hẳn thói quen, bố ít khi đốt thuốc trước mặt mẹ và Âu Cơ, con gái lớn của bố.

Bố chậm rãi :

— Thật ra, bố đâu có ghét bố gì Định. Trái lại là khác. Nhưng mà lúc đầu thôi. Lúc sau này Định và con có liên lạc tình cảm mật thiết làm bố suy nghĩ hoài. Không biết có phải bố và Định thế hệ khác xa không, nhưng bố thấy phàn nàn khi con yêu Định. Tương lai nó bấp bênh...

Âu Cơ ngắt lời bố :

— Con xin bố. Định chỉ là kẻ sa cơ lỡ vận thôi chứ chưa hẳn Định là kẻ bất tài. Con tin Định sẽ làm được việc bố ạ.

Bố cõ nứn một tiếng thở dài :

— Bố không chê nó bất tài. Nhưng dù sao cũng vẫn bấp bênh. Nói vậy thôi, chứ nói thêm con sẽ buồn bố.

— Con không dám buồn bố đâu. Chỉ xin bố hiểu là con thương Định. Con yêu anh biết ngần nào, hở bố.

Im lặng buông xuống giữa hai bố con. Bố đăm chiêu nhìn theo từng đợt khói thuốc bay tản mạn trong phòng như muốn thoát ra nhưng

không có lỗi. Tâm hồn Âu Cơ cũng như đợt khói kia, chập chờn và biến dạng. Có lúc Cơ cũng không còn hiểu nổi mình nữa. Hương chỉ kẻ khác. Có một điều mà Cơ biết chắc chắn là nàng yêu Định. Yêu hơn mọi người tưởng.

PHẠM CHU SA

mảnh tình xưa

về đi, em chớ ngại ngần
người dang tay với bao dung đợi chờ
về đi em, mảnh tình xưa
chắc không đủ xóa những ngờ vực nhau
chắc không gọi chuyện ban đầu
chắc không dặt lùa qua cầu tiễn em
chấn chừ, thôi, chỉ buồn thêm
bên kia lầu mộng giăng đèn kết hoa
về vui với cõi người ta
còn tôi bóng ngựa vó xa mịt mù
JALAU

úa vàng âu thơ

cỏ thơ âu cũ đã vàng
bờ nhung bên nhớ ngõ ngang mấy mươi
người đi xây mộng cho người
trăm năm hồn nhạt quên đời lá xanh
buồn và nỗi nhớ mộng mênh
nghe ai khôn lớn bập bênh tình sầu
nắng chiếu đỏ những xót xa
thời năm, bảy tuổi một ta trở về
TIẾT TÂM LINH

LINH LINH NGỌC

chuyện bên lề về cái rẽ cây rắc rồi

Huy. Tôi ghét bạn. Tôi ghét bạn. Tôi ghét bạn. Tôi ghét bạn. Mấy câu rồi nhỉ? Một, hai, ba, bốn. Phải nói thêm sáu câu nữa. Tôi ghét bạn. Tôi ghét bạn. . . . Rồi, đủ mười câu. Thế là ta đã ghét Huy được rồi. May quá! Ta phải ghét Huy, phải nghỉ chơi với Huy mới được. Hấn làm tàng lắm! Hấn phách lối lắm! Hấn lại kiêu nữa! O...nhưng hấn là cái quái gì mà hấn làm tàng, làm phách, làm kiêu với ta được chứ? Này nhé, ta chúa ghét những kẻ nói trống không. Hấn thì luôn luôn thế. Đi ciné không? (Bộ hấn tưởng ta sẵn sàng ngồi chờ năm này tháng khác để hễ hấn ra ơn mưa móc hỏi tới là đi liền à!) Chải tóc thế này coi không được, phải rẽ ngôi bên, cho thật nhiều tóc về bên phải, che bớt cái trán đi thì mặt mới tròn (Bộ hấn tưởng ta cần mặt tròn!) Này, chiều đón nhé, chờ ở công viên con Rùa (Bộ hấn tưởng ta không biết lối về nhà, bộ hấn tưởng ta thích ngắm con Rùa!) Chưa hết đâu, ta chúa ghét dân cận, hấn lại cận nặng. Ta chúa ghét những kẻ...không chiều chuộng ta, mà hấn thì lúc nào cũng bơ như dân Ảng lè ấy. Ta khóc, hấn ngồi yên hút thuốc (ôi chao, sao ta ghét cái loại thuốc lá mang hai số 7 thế không biết!) Hấn không bao giờ thèm dỗ ta. Hấn để mặc cho ta tí tê. Khi nào ta không «gào» được nữa thì hấn mới dụi thuốc lá và tỉnh bơ nói: Nín rồi à? Hết nước mắt rồi à? Sao ít thế? Quý vị con gái ơi, quý vị có thể nào thương nỗi một tên

on trai như thế không ? Quý vị có đồng ý khi tôi ghét hẳn và nghi chơi với hẳn không ? Tôi nghi chơi với hẳn đúng một tháng rồi đó, quý vị ạ. Một tháng ! Eo ơi, sao mà lâu quá, dài quá ! Ít không... i quên... một tháng ngắn ngủi à ! Tôi tưởng như chỉ mới giận nhau với hẳn ngày hôm qua. Hẳn «xác» lắm ! Hẳn từng tuyên bố là khi giận nhau, không bao giờ hẳn làm quen trước với con gái. Như vậy thì, vì danh dự chung của bọn con gái chúng mình, tôi xin long trọng tuyên thệ với quý vị là tôi cũng không bao giờ làm quen trước với hẳn.

— Á !...

Dưới gầm bàn, Sinh cầu nhẹ vào tay Ngọc.

— Gì vậy khi ? Thấy nhìn kia !

— Quà !

— Của ai ?

— Thiên hạ bảo, khỏi cần nói, đương sự cứ mở ra thì biết.

Hai tay Ngọc vụng về dưới hộc bàn mở cái gói giấy nhỏ, dài dài...

— Điều thuốc hai số 7 !

Ngọc thảng thốt khẽ kêu lên. Sinh nghiêng đầu nhìn qua, ngạc nhiên :

— Quà gì kỳ vậy ?

Sinh ngạc nhiên nhưng Ngọc không ngạc nhiên. Hẳn muốn làm quen rồi đây nhưng hẳn vẫn chưa chịu bỏ cái «Tôi» to to bỏ của hẳn. Hẳn muốn ta biết đến sự hiện diện của hẳn nhưng hẳn vẫn gan không nói một lời, không viết một chữ. A, nhưng khi hẳn gửi Sinh điều thuốc thì ít nhất hẳn cũng phải nói : Sinh ơi, đưa dùm cho cô A, cô B, cô C... Và Sinh đã đưa cho ta. Như thế là ít nhất hẳn cũng phải nói : Sinh ơi, đưa dùm Huy cái này cho Ngọc. Chắc Sinh đã hỏi : Gì thế ? Và hẳn lại phải nói : Cứ đưa. Ngọc mở ra, tất sẽ biết.

A ! Thế là hẳn đã làm quen trước. Nhưng hẳn vẫn làm quen bằng cách khinh khỉnh, kiêu ngạo. Không, lần này thì ta khá là dân Ang lê, không thể để cho hẳn độc quyền làm người ngoại quốc được !

— Này Ngọc !

— Há ?

— Bộ mi biết hút thuốc há ?

— Đâu có !

— Thế sao Huy gửi ?

— Ôi, hẳn gàn mà !

— Này !

— Gì ?

— Tụi bay giận nhau há ?

— Ủ !

— Lý do ?

— Tao ghét hẳn !

Sinh háy mắt, không tin và chê nhạt. Ngọc cúi lăm. Ngọc trừng mắt nhìn Sinh :

— Còn mày nữa ! Sao mày lại ở gần nhà hẳn ?

— Ở hay cái con này nhà tao ở đâu thì mặc tao chứ, can chi tụi tụi bay !

— Sinh, Bích Ngọc, nói chuyện nhiều quá đó nhé ! Ngọc nhắc lại về sự tăng trưởng của rễ.

Ngọc đứng lên áp úng :

— Thừa thấy... thừa thấy...

Ôi chao, có bao giờ ta ngồi ở góc cây để nhìn xem rễ nó tăng trưởng thế nào đâu ! Ta ghét về rễ cây, ghét luôn thân cây, cành cây, lá cây. Ta ghét vạn vật. Ta gọi môn Vạn Vật là môn Vạn Vịt. Và ta ghét Vạn Vịt như ghét Huy ! Thấy ơi, nếu thấy biê là con đang ghét Huy đến thế nào thì thấy không nên hỏi con về sự tăng trưởng của rễ...

— Các chị lớn rồi, tôi không muốn phạt, nhưng tôi cảnh cáo, tôi không muốn tái diễn những cảnh nói chuyện xi xào trong khi tôi giảng bài. Bích Ngọc ngồi xuống.

Nước mắt vòng quanh, Ngọc lí nhí :

— Cảm ơn thầy!...

Ôi, thế là ta lại có thêm chất liệu để ghét Huy rồi. Vì Huy, ta bị thầy mắng, vì Huy ta bị thầy la, vì Huy, ta đã không biết cái rễ cây nó tăng trưởng thế nào ! Ôi, cái rễ cây ngoằn ngoèo rắc rối, cái rễ cây

nhàng nhật yêu ma. Lòng ta có phải cũng là một thứ rễ cây ? Bởi vì đôi khi ta cũng chẳng hiểu được lòng ta nữa. Nếu ta không nói chuyện với Sinh, và chăm chú nghe thầy giảng bài thì ta sẽ hiểu được về cái rễ cây. Còn lòng ta ? Không ai giảng cho ta biết được rằng, hần có đủ (nếu không muốn nói là có dư !) tất cả những điều ta ghét, vậy mà ta vẫn cứ nghĩ tới hần ! Nếu hần là cái rễ cây thì ta sẽ nói chuyện với Sinh, với Loan, với Ánh, với Nga, với Hương... nói ồn ào với cả lớp để khỏi phải hiểu gì về hần. Nhưng hần lại không phải là cái rễ cây. Hần là tên con trai kiêu ngạo, dễ ghét. Sáng nay ta đã đứng trước gương và nói ghét hần đủ mười tiếng rồi. Mười tiếng sẽ kéo dài một năm. Mười tiếng, vị chỉ là ta sẽ ghét hần mười năm. Chao ơi, đời đẹp quá, đời tươi quá, đời đáng sống quá nếu ta ghét được cái tên con trai dễ ghét đó đủ mười năm.

— Quý nè, từ từ ra chứ, đi đâu mà mi lẩn dử vậy ?

Ngồi trên yên xe đạp, Ngọc bấm chuông inh ỏi. Sân để xe sau trường ngón ngang những xe ngang dọc. Ai cũng phải dắt xe và cõ lách để tìm lối ra. Bọn lớp khác nhìn Ngọc nghênh ngang ngồi trên yên xe với vẻ khó chịu. Kệ. Ngọc hát nho nhỏ. Cho em xin, một chiếc xe đạp. Xe xinh xinh để em đi học. Từng vòng từng vòng quay...

Từng vòng, rồi cũng quay ra khỏi cổng trường. Hai đứa đạp song đôi. Sinh hỏi :

— Làm gì mà vui dữ vậy ?

— Vì tao đã quyết định.

— Quyết định gì ?

— Tao gọi Huy là cái rễ cây. Và tao sẽ không bao giờ biết về sự tăng trưởng của rễ cả. Tao sẽ ăn zéro vạn vật dài dài...

— Thế là sao ?

— Là sao... Là sao...đồ ngu ! Là...Huy là cái rễ cây chứ còn là sao nữa ! Và tao sẽ không bao giờ thêm học Vạn Vật cả. Tao sẽ cúp cua tất cả mọi giờ Vạn Vật. Gặp thầy, tao sẽ lẩn, tao sẽ trốn. Nếu thầy túm được, tao sẽ năn nỉ rằng : Thưa thầy không phải con trốn giờ thầy vì con dám ghét thầy mà vì con ghét cái môn thầy dạy. Sao thầy lại bắt con biết về cái rễ cây. Sao thầy...

— Kìa ! Rễ cây của mày kia !

Chúa ơi, dù ta mãi nói chuyện, không nghe thầy giảng bài nhưng ta nghĩ rằng rễ cây thì thường ở dưới đất chứ (lẽ dĩ nhiên trừ một vài loài đặc biệt !). Sao rễ cây lại mọc lù lù ở đầu đường thế kia. Mặc. Ta là dân Ăng lê.

— Ê...

Tên ta đâu có phải là «Ê» nhỉ ? Ta cứ đạp.

— Sinh !

A, hần gọi Sinh chứ đâu phải gọi ta. Ta cứ đạp. «Két» ! Hần có Lambretta, hần chặn đầu xe đạp của ta. Sinh trừng mắt :

— Không biết luật đi đường hả ?

— Không nghe gọi hả ?

— Gọi ai ? Ai gọi ai ?

— Thì gọi... thì gọi...

Người Ăng lê ngồi yên trên xe, xoay xoay chiếc nón bài thơ quai tím. Người Ăng lê ngồi yên nghe hai người Việt Nam nói chuyện mi nhau. À không nghe người Việt Nam nói chuyện mí cái rễ cây chứ !

— Chiều nay rảnh không ?

— Bạn hỏi ai vậy ?

— Thì... hỏi cả hai người.

Sinh nhìn trước nhìn sau, nhìn sang phải sang trái.

— Hỏi hai người, mà hai người nào ? Đường phố nhiều người quá !

Cái rễ cây đã dựng xe. Cái rễ cây đứng trước mặt người Ăng lê. Cái rễ cây nghiêng vành nón bài thơ, nhìn vào đôi mắt sắp khóc. Người Ăng lê mỉm môi lại. Cái rễ cây giơ tay lên trời than :

— Chúa ơi ! Hôm nay thiên hạ khó quá !

Người Việt Nam tinh quái đã đạp xe đi mất, bỏ lại người Ăng lê và cái rễ cây ở bên đường.

— Thôi chứ, giận mãi hả ?

Hần vẫn nói trống không. Không được. Ta vẫn phải là người Ăng lê. Ta không biết nói tiếng Việt.

— Chiều đón nhé, có buổi họp bạn văn nghệ của trường.

Người Ấng lê vẫn im lặng. Cái rễ cây chột reo «A». Rồi móc trong túi ra một gói nhỏ. Cái rễ cây cầm lấy tay người Ấng lê. Tay người Ấng lê hơi run. Gói nhỏ màu hồng được đặt vào lòng bàn tay.

— Ô mai đó!

Người Ấng lê hơi nao núng. Ta ghét cái rễ cây nhưng ta yêu ô mai.

— Ngọc, huy xin lỗi, đừng giận nữa! Sao em giận lâu thế, giận dai thế?

Chúa ơi, hần đã nhờ tên ta là Ngọc, tên hần là Huy. Người Ấng lê đâu có tên Ngọc. Cái rễ cây đâu có tên Huy.

Ta khóc. Chúa ơi, hần biết lấy khăn tay chấm nước mắt cho ta. Trái tim bằng đá của hần bắt đầu mềm rồi sao? Được thế, tội gì không khóc to hơn nhỉ?

— Đây cô bé, có nín đi không? Khóc nhiều toét mắt đó. Ăn ô mai đi. Huy phải lên tận Đakao, chui vào một con đường nhỏ, rẽ năm bảy cái hẻm dài hẻm ngắn, bên trái bên phải mới tìm thấy hàng ô mai nơi chính cổng Hà Nội đó. Con gái Trưng Vương khó thấy đó.

— Khó thì thôi, tìm con gái Gia Long mà chơi!

— Thôi mà, thua rồi mà! Ngọc này, chiều đi với Huy nhé!

— Không được.

— Vẫn giận à?

— Không phải.

— Thế sao không đi?

— Chiều Ngọc bạn lắm.

— Bạn gì?

— Học bài.

— Ôi chao, làm như siêng lắm ấy. Tôi học không được sao?

— Không, bài này quan trọng lắm.

— Bài gì?

Dưới vành nón bài thơ, Huy thấy Ngọc cười, nụ cười ngọt ngào như bông hoa Marguerite. Ngọc để một ngón tay lên môi rồi nói:

— Vạn vật!

CHÙ NHẬT UYÊN ƯƠNG

truyện dài ĐINH TIÊN LUYỆN

Đi tìm Hoàng. Tôi chỗi bỏ ý nghĩ ấy. Dù bây giờ tôi đã đem tôi đến đây, thành phố biển. Nha Trang đón tôi bằng một cơn lốc cát tối tăm mặt mày ngay ở cửa phi trường. Thân ái cùng mi. Vuốt lại mái tóc rồi bôi, tôi ngửa mặt nhìn lên bầu trời mùa hạ muôn màng. Cái con nhỏ không, mãi thì không, sắp đến ngày tựu trường rồi lại nặng nề đòi đi cho bằng được. Cái nhà-băng-không-tiền-ký-thác thân yêu của tôi đã màng mờ khi «thân chủ» tới bày tỏ «ý kiến» thế. Con hứa sẽ không may mặc gì thêm trong năm tới. Anh Toàn bảo mi «mát» nặng Quyên ạ. Rồi anh cũng tới Bưu Điện đánh điện tín để ông chú cho Sứ ra phi trường đón tôi.

Sứ viết thư lần nào cũng «Nha Trang sẽ đón tiếp chị thật tưng bừng», tưởng như hần sẽ kéo tất cả bạn bè với biểu ngữ ra tận sân bay đón tôi. Nhưng chắc là cái điện tín đã bỏ chớ không bay nên tôi đứng đợi ở cửa phi trường cả nửa giờ cũng chẳng thấy Sứ đâu. Đành vậy, tôi leo lên chiếc xe Lam vào thành phố. Lâu lắm rồi còn gì, sáu bảy năm sau khi trở lại thành phố biển này để đón những cơn gió mang đầy bụi cát. Tôi dụi mắt mấy lần với ý nghĩ mười sáu tuổi hơn mắt ta cứ đỏ hoai. Xe bỏ Phước Hải rẽ qua Mê Linh, tôi không nhận ra ngôi nhà của ông chú trước khi biết đã qua xa cả chục số. Ngôi

nhà lạ đi nhiều lắm, cái sân cát trước cửa bây giờ um tùm cây cối. Và ngay nơi công xây hoàn toàn bằng đá cuội tôi thấy hàng chữ viết phấn : No dog and no girl, phấn nở hết sức.

Chưa kịp nhân chuông tôi đã thấy Sứ từ trong nhà đang dắt xe ra. Biết hẳn không nhận ra tôi ngay vì khoảng cách từ công tôi chỗ dựng xe không lý tưởng chút nào với đôi mắt kém của hẳn, tôi vẫn không lên tiếng cho đến khi hẳn chạy ra mở công và reo lên :

— A, chị Quên. Thề mà Sứ cứ tưởng...

— Cứ tưởng có cô nào đến thăm phái không ?

Tôi nheo mắt trên Sứ và chỗ tay vào cái túi xách nặng, nói rất chị :

— Vác dùm vô đi, ở đó mà đứng nhìn.

— Vác luôn cả chị vô được Sứ cũng vác nữa chứ...

Sứ cười khi xách cái túi xách lên và hẳn bị tôi đá nhẹ vào ống chân một cái.

— Đừng nhảm, nhỏ.

— Thật mà, dạo này trông chị lớn. đẹp và con gái hẳn ra.

— Thôi đi ông em, tôi nạt Sứ. Năm ngoái hẳn vào Saigon còn ngờ ngác như mán về thành, thề mà mới một năm trông hẳn đã con trai và rất con trai không ngờ.

— Bộ Sứ không nhận được điện tín của tôi sao ?

— Có đâu mà nhận. Đợi suốt cả mùa hè. Tưởng chị bỏ lời hẹn không thèm nghĩ tới nữa chứ.

— Tôi có hẹn ai bao giờ đâu nhỉ ?

— Năm ngoái khi Sứ vào Saigon chị hẹn sẽ ra Nha Trang chơi vào mùa hè tới.

— Thề hồ.

— Nghe chị « thề hồ » mà buồn năm phút.

Sứ trẻ con hay người lớn. Và tôi là chị hay là bạn Sứ, tôi muốn bật cười như khi hẳn viết thư cho tôi : Thân ái cùng bà chị nhỏ. Nếu bây giờ bà chị nhỏ tiết lộ cho ông em lớn biết rằng, mùa hè chỉ còn sót lại nơi đây vì có bước chân của một chàng du ca thì chắc hẳn sẽ phải buồn thêm dăm phút nữa. Nhưng dăm phút hay

mười phút thì có nghĩa gì đâu, tôi hất mũi giày trong đám cát trước khi bước lên những bậc đá vào nhà, bật cười :

— Bộ Sứ nhất định giới thiệu tôi với ông bạn nào của Sứ sao ?

— Nếu bà chị cho phép mai Sứ sẽ tập họp tất cả bọn chúng đến trình diện chị.

Sứ nói mà không cười. Tôi đẩy hẳn bước đi trước :

— Thôi, cảm ơn ông em quý. Đưa tôi vào chào cô đi.

Sứ dẫn tôi lên lầu sau khi có màn cô cháu thăm nom hỏi han về gia đình này nọ đầy đủ. Còn ông chú tôi thì đi làm chưa về.

— Đây là phòng của chị

Một phòng dành cho khách khá rộng, nhưng đầy bụi. Tôi chun mũi :

— Thề mà Sứ bảo sẽ đón tiếp tưng bừng lắm.

— Tháng trước ngày nào Sứ cũng bắt người ở vào dọn dẹp để đón khách mùa hè đó chứ. Chị thật đáng trách mới phải.

Tôi mở tung cửa sổ, chống tay nhìn ra ngoài :

— Không có ai phải hết, tự đứng tôi cảm thấy hứng thú khi được coi là người lớn hơn, bây giờ tôi đi tắm còn Sứ lo quét dọn và lôi quần áo ra ủi cho tôi mới phải.

— Trời đất.

— Bộ Sứ không ủi quần áo cho con gái bao giờ sao, tôi nhìn Sứ đang nghệt mặt ra, tập cho quen đi để mai sau còn phục vụ vợ con chứ.

— Lên mặt vừa thôi, bà chị nhỏ, Sứ cười lớn hất ngờ. không mai một tôi mang chị ra Hòn Yến bỏ sông một mình đừng có khóc.

Sức mảy mọ, tôi hất đôi giày về phía hẳn, coi chừng có người bỏ tù Sứ. Sứ cười hỏi « ai ai » dồn dập. Hẳn nói, bọn con trai ở đây hay «đọa» con gái thề đó, dữ quá cho ra đảo ở một mình. Tôi chợt nhớ ra hàng chữ ở công nhà lúc mới tới và bắt Sứ xuống xóa đi lập tức không tôi sẽ bỏ về ngay, con gái ở đây bị xúc phạm quá đáng. Tuy bạn Sứ đó chứ không phải Sứ đâu. chúng tra chơi trò đó ở các cửa nhà. Không thề tha thứ được, tôi trừng mắt với Sứ, nếu mai một tôi qua đâu có hàng chữ đó Sứ phải tới xóa hết. Các ông con trai xứ này đáng tội...

xèo tai quá.

— Chương trình đón tiếp của Sứ ra sao ?

— Bất cứ lúc nào bất cứ đâu, chị thích Sứ cũng tháp tùng chị, bắt đầu từ ngày mai.

Tôi đã thay quần áo, ngồi chải lại tóc :

— Sao lại ngày mai, sao không bắt đầu ngay từ chiều nay ?

— Chị không cần nghỉ ngơi một chút à ?

— Khỏi. Tôi muốn Sứ đưa đi một vòng xem tình hình thiên hạ và phố xá ở đây ra sao ngay chiều nay.

— Như thế tuyệt vời quá. Chị đợi Sứ đi thay quần áo chút đã.

— Chứ không phải Sứ đã sẵn sàng đi chơi đâu sao ?

— Đi với chị phải khác chứ, không sao kịp chị.

Sứ thay chiếc áo sơ mi ca-rô màu đỏ, bó sát. Hân cho tôi thấy hân cũng bắt kịp «mốt» như ai, giầy cao và quần ống rộng không túi ngang không túi sau. Diện quá đi Nguyễn thanh Sứ, hơn bất cứ ai ở đây phải không.

— Xe của Sứ đây à, Sứ định cho tôi đi Đại Lãnh với leo đèo Cà bằng chiếc xe già nua này à ?

— Biết là chị sẽ chê, nhưng nó dư sức đưa chị đi vòng quanh cái thành phố này trăm vòng.

Sứ đạp máy xe, và để chứng tỏ sự «trẻ trung» của chiếc xe, hân dẫn tôi phải bám lấy cẩn thận. Đúng thế, hân khiến tôi phải kêu lên, từ từ chứ nào, tôi đâu muốn bỏ mình ở cái xứ cát trắng nóng bỏng trong mùa hè này. Sứ để nghị gửi xe ở cửa rạp hát rồi đi bộ một vòng phố Độc Lập nhưng tôi bảo để bữa khác, chiều nay tôi chỉ muốn đi qua thật nhiều con đường. Chị lạ thật. Đề chi vậy ?

Đề làm gì nhỉ ? Nha Trang ơi, mùa hè ơi, tôi đâu nghĩ là sẽ đến đây và để làm gì. Chả lẽ để đợi một sự tình cờ, gặp lại người con trai đã khiến tôi tao đao mấy tuần lễ nay. Thành phố nhỏ, trái tim lớn nhưng để gì chúng tôi sẽ gặp được nhau nếu không phải là sự tình cờ. Đến quá Quyên ơi, đâu phải người ta muốn cái gì mà cũng luôn được chiều chuộng. Có những điều vẫn nằm ở ngoài sự cố gắng, và dù là tốt cùng của cố gắng chẳng nữa cũng chẳng nghĩa lý gì, mi biết như

vậy mà. Quyên ơi, đến bao giờ mi mới bỏ được cái tình buồn bình và ngông nghênh đại dốt của mi.

Buổi tối về tôi hỏi Sứ :

— Liệu Sứ có định ăn hận về chuyện mời tôi ra đây nghỉ hè không ?

Sứ vui vẻ :

— Làm gì có chuyện đó, Sứ đã hứa với chị là bất cứ lúc nào và bất cứ đâu mà.

— Bạn gái Sứ chắc đông ?

— Cũng không đông lắm nhưng đủ tiêu pha kín thời giờ

— Bay bướm nhỉ. Đi với tôi Sứ không sợ các bạn gái của Sứ giận sao ?

— Hi, đó mới là chuyện, chị đẹp quá coi chừng các bạn gái bỏ rơi Sứ hết trơn. Hôm nào về chị nhớ phải cho một tâm hình với bút tích đang hoàng để dễ chứng minh với họ khi giải thích.

Tôi bĩu môi :

— Sứ dở òm. Lại còn có chuyện «giải thích» và «chứng minh» nữa là yêu quá. Phải bắt cần. Minh thích gì là làm và rất tự nhiên.

— Chị có vẻ kiêu hãnh.

Sứ nói thê sau một lúc im lặng. Tôi thầm nghĩ nếu là câu nói với thăm sâu tâm hồn tôi thì lúc này là một điều mỉa mai. Tôi đang cúi xuống chữ đầu kiêu hãnh, vênh vang gì.

Đêm lạ nhà tôi không ngủ được, nằm nhớ cái phòng của mình trước hết. Và rồi Hoang. Biển ơi, mùa hạ ơi bây giờ chàng ở đâu trong cùng một nơi chôn mà tôi vừa mang tôi tới. Làm sao để chúng tôi tìm ra nhau nhận ra nhau ở một thành phố không hẹn này. Liệu tình yêu (tình yêu của cả hai hay chỉ của riêng tôi?) có làm được điều ấy. Tôi tưởng tượng bắt chợt chúng tôi đụng đầu nhau ở đâu đó, trời ơi, tôi có thể ôm chầm lấy chàng lập tức. Và mặc bạn bè, biển hay phố xá, tôi sẽ gào to lên cho tất cả biết là tôi yêu chàng.

Tôi và Sứ lững thững bên nhau, mỗi đứa gặm một khúc bánh mì

dài, vừa đi vừa ăn và vừa nói lảng quáng đủ mọi thứ chuyện. Sáng sớm ở biển thơm lành và tươi mát tưởng như lần đầu tiên trong đời tôi cảm nhận được. Ngày đẹp quá Sứ, biển bắt đầu xanh rồi. Tất cả là mát chị đây. Đừng nịnh tôi không cảm động đâu, nếu Sứ là ông bố tôi dám véo tai Sứ một cái lắm. Thì chị cứ véo đi. Đâu có tiện như vậy được. Sứ ăn xong phần của Sứ rồi phải không? Nếu chị muốn Sứ ăn dùm chị nữa thì rất sẵn sàng. Còn lâu, người ta hỏi như vậy có nghĩa là muốn xem tay bạn đã rồi rành chưa. Sứ giơ rộng hai tay, nửa vòng sau lưng tôi : Hoàn toàn rồi rành, độc quyền cho chị. Tôi đẩy Sứ lao đảo suýt té : Thôi đi ông em nhón, không phải tự nhiên được đền như thế đâu. Sứ cười và sẵn đà ngã bò ra trên cát : Bà chị nhỏ khó tính quá. Sứ có dám hứa chắc là sẽ chiều tôi hết mức như đã nhắc tôi ở trong thư không? Chắc chắn chứ. Sứ không sợ các bạn gái bỏ rơi Sứ sao? Quên họ đi. Tốt, cảm ơn Sứ. Tôi tụt đôi dép đang mang ở dưới chân : Sứ xách giùm đi, tôi thích đi chân không hơn. Đồng ý. Chúng tôi tiếp tục lững thững trên bãi. Có khi sóng chạy tới hôn đắm hai chân tôi và hai gấu quần trĩu nặng vì bám đầy cát. Sứ đã kiếm được một cành cây khô xâu đôi dép của tôi quấy lên vai như một lăng tút vác cây đàn, tôi nói với Sứ thề và hân hát nghêu ngao bản *Mal*. Chị Quyên này, từ bữa qua Sứ có ý nghĩ là sẽ tìm cho được một cô bồ có đôi mắt to dễ thương giống chị. Đừng ham, nói cho Sứ biết, con gái mắt to bướng lắm dữ lắm chớ không dễ thương đâu. Kệ, vẫn dễ thương với Sứ như thường. Sứ còn dễ thương hơn họ, nghe tôi đi, về cắt ngắn tóc đi một tí, tôi chúa ghét con trai để tóc dài phủ kín cả hai tai, hôm nào lên Saigon tôi giới thiệu bạn bè cho khối đura xinh như mộng. Thôi, đừng như mộng chị Quyên. Sứ cười hi hi, Sứ thích thực tế thế này này một chút. Trời đất, Sứ đâu hiền lành như tôi tưởng. Tôi quăng cái đuôi bánh mì xuống biển. Nàng đã bắt đầu rất cả hai chân trên cát, tôi đòi lại đôi dép và bắt Sứ đi lấy xe chở tôi về. Biển có người tắm đông không phải là của tôi. Có một tuần lễ ở đây, Sứ thu xếp làm sao cho tôi được đi khắp, tôi không muốn sót bất cứ một nơi nào mà

du khách đặt chân tới. Xa nhất là đi đảo và gần là loanh quanh phò xa, bất cứ lúc nào bất cứ đâu cũng hai ta. Tôi đắm vào lưng Sứ trong khi hân cười nói như một chàng khờ với chiếc xe khi phóng như bay khi bò rề rề tựa sên của hân. Trời ơi, ước gì là Hoàng. Ước gì Sứ có thể biến thành Hoàng tức khắc để tôi được tự nhiên nói cười như hân đã hời cười suốt quãng đường. Bao chị một châu kem, một châu xi nê và chiều về tập cho chị chơi ping-pong. Mai sẽ rủ tụi bạn kiếm xe đưa chị đi ra khơi thành phố suốt một ngày.

Sáu người trên chiếc xe Land Rover màu vàng đất cũ kỹ vừa đi vừa ca hát vang đường. Tới Đại Lãnh thì đã mười giờ hơn, chiếc xe bỏ luôn xuống bãi. Biển ở đây vắng, hầu như không có ai ngoài mấy chiếc thuyền đánh cá của xóm chài nằm trơ lưng trên bãi phía bên kia. Anh chàng điệu bộ nghệ sĩ vác cây đàn trên vai luôn bám sát bên Sứ để được gần tôi, khi xuống xe đưa tay đón tôi nhảy xuống nhưng tôi không, bèn què bộ đi một nước. Bạn bè Sứ đều dễ thương như Sứ cả, tôi nói thề và Sứ vẫn giữ nguyên ý kiên là tôi kiêu. Chị mà ở đây lâu là có ngày bị đem ra hoang đảo bỏ sông một mình. Tôi đâu có sợ. Chị không tắm à? Biển đẹp quá, tắm phí đi. Vội lại tôi cũng không được khuyến khích lắm khi mặc áo tắm. Sứ xuống nước với họ đi để mặc tôi. Kệ họ, nếu không cò chị thì đâu có bữa đi chơi này. Mây cô có vẻ không ưa tôi phải không Sứ. Hình như vậy, trông họ thương quá. Không được nói thề, sao Sứ không rủ một cô bạn gái của Sứ theo. Sợ Sứ sẽ làm nằng giận thì phiền phức lắm.

Buổi trưa cả bọn họp nhau ca hát tưng bừng rồi tán chuyện nhảm, còn tôi một mình đi dưới hàng phi lao nghe đủ mọi thứ âm động buồn. Sóng, gió và trái tim òm đau. Cái đám đông đôi khi đổ dành được nổi buồn nhưng thường lại cho ta nhận ra nỗi buồn dễ hơn, sâu hơn. Thử hỏi mình phải làm gì bây giờ khi đã đem mình ra biển. Thử hỏi tình yêu có không trên những lớp sóng xô đẩy kia? Tôi nhớ đã đọc ở đâu một câu, đại ý : Hãy ra biển, chúng ta sẽ gặp nhau. Một lời hẹn quá bao la mà tôi tưởng như chính Hoàng đã hẹn mình và mình

đã hẹn với tình yêu...

Chị Quyên, tôi quay lại thấy Sứ đã lững thững theo sau tự bao giờ, trong một thoáng tôi nhận ra hẳn có vẻ giống Tín. Chị có chuyện gì buồn hả ? Tôi cười, biển đẹp quá làm gì phải buồn. Hai mắt chị. Mắt tôi sao ? Sứ im lặng. Tôi bật cười, hất đám cát sang phía chân hẳn bảo Sứ bắt cho tôi con còng kia đi. Con còng nhỏ bị rượt bắt chạy vòng vo một hồi rồi chui tọt xuống hang. Sứ nhún vai. rất tiếc. Sứ dõ, Sứ phải đào cát lên mà bắt nó chứ tại sao lại chịu thua dễ dàng vậy được. Sứ ra công đào một cái hũng cát lớn, bới tung cái hang con đã trèo những cũng chẳng thấy nó đâu. Đành thua. Để Sứ bắt cho chị con khác. Không thèm, tôi chỉ thích được chọn chứ không thích bị chọn. Chị Quyên này, Sứ gọi để nhìn thẳng vào mắt tôi rồi thôi. Lại im lặng. Trông hẳn càng có vẻ giống Tín nhiều hơn.

Hôm sau, Sứ đưa tôi lên đèo Cà bằng chiếc xe Honda già-nua-mà-khỏe-mạnh của hẳn. Chúng tôi đã định đi Hòn Yến nhưng không xong trong vụ kiểm ca-nô. Trước khi đi Sứ bảo được nhìn biển từ đèo Cà thì chị mới biết thế nào là màu xanh. Sứ nói đúng. Lần đầu tiên trong đời tôi thấy màu xanh. Biển tuyệt vời đến độ tôi muốn lao mình xuống. Tôi muốn lao mình xuống đây ghê vậy đó Sứ. Có ai tự tử ở đây chưa Sứ. Tự tử ở đây chắc là sớm siêu thoát. Sứ cười chỉ xuống bãi, chị đâu có lao thẳng xuống biển mà đâu sẽ đập vào những tảng đá kia kia. Eo ôi, vậy há. Chúng tôi ngồi trên một tảng đá lớn, ăn những thứ đồ nguội mang theo. Cho đến chiều. Chiều đây gió và mang một chút lạnh, dù trời đầy nắng. Ở đây sẽ thấy ngày dài hơn, Sứ nói, chúng tôi bước chậm bên nhau. Chị Quyên này. Sứ hỏi thật chị đã yêu ai chưa ? Sứ cứ nhất định làm mai mối cho tôi đấy à. Cho Sứ hay tôi chưa đủ mười bảy tuổi đâu nhé. Đó đâu phải là chuyện, người con gái đẹp thường có người yêu khi còn rất nhỏ. Sứ đoán chắc là chị quen rất nhiều người. Sao không nói tới riêng một người ? Và riêng một người. Tôi muốn nói với Sứ : nhưng cũng chỉ là bạn thôi Sứ ạ, song lại thôi. Sứ hái cho tôi bông hoa trắng ở dưới khe đá kia đi, mà coi chừng Sứ té xuống vực là các cô ở Nha Trang truy tố tôi ra tòa về tội mưu sát đó. Bông hoa trắng như một đóa marguerite nhưng không phải. Tôi cười

buồn với ý nghĩ, nếu là Hoàng cơ thì nó sẽ là. Tiếc quá chị Quyên ạ, giá mình đem theo cái máy ảnh. Một điều thật tuyệt vời, nếu chụp được tâm hình chị ngắm ngang cọng hoa. Tôi tung cao cọng hoa cho gió đưa xuống vực, nếu tôi có khiếu là lỗi tại Sứ đó nhé. Sứ mầu thuẫn hoài mà Sứ không biết. Nhưng Chị chưa trả lời về câu hỏi này. Quên đi Sứ. Cứ coi như tôi còn rất nhỏ, một cô nhỏ rất tầm thường. Đã có ai hôn chị bao giờ chưa ? Vô duyên ghê đó Sứ, tôi đập vào vai hẳn, đâu phải Sứ đưa tôi lên đèo Cà để hỏi câu đó. Sứ rất bình tĩnh : Xin lỗi chị. Đây cậu nhỏ, tôi cười cười, cậu đã hỏi bao nhiêu cô bé quen biết câu đó ? Sứ lúng túng im ừ và lảng chuyện. Chúng tôi về tới thành phố thì trời đã tối mịt.

Sứ có cái ngây ngô của Tín và vẻ chững chạc của Hoàng. Sứ có thể là một người bạn tốt, tôi nghĩ thế. Nếu những ngày hè này coi là bất đắc dĩ thì tự nó cũng đủ thú vị lắm rồi. Sứ chiều chuộng và rất dễ thương đối với tôi. Có Sứ, nỗi nhớ Hoàng và sự mang tôi tới thành phố biển này biến thành một nốt nhạc trầm, mỗi khi thỉnh thoảng tôi nhận ra.

Buổi tối trước hôm tôi về Saigon hai đứa còn lang thang ngoài bãi cho tới tận khuya.

— Hôm nay Sứ đẩy một túi tiền đủ bao chị ăn hết tất cả các hàng quà trên bãi.

— Tôi không thèm. Sứ đâu đủ tiền để mua cá biển và thành phố này.

— Nhưng ngày mai thì chả đáng giá bao nhiêu vì đâu còn chị ở đây.

— Thôi Sứ ơi, nói thế nhớ có cô bạn gái nào của sứ đi phía sau nghe được giận Sứ chết.

— Sứ đâu cần.

— Sứ cởi blouson của Sứ cho mượn đi, không thấy tôi đã bắt đầu lạnh run rồi sao.

Này giờ tôi ăn đậu phộng móc từ túi Sứ nên bây giờ chia hai

bị Sứ phản đôi song hán cũng phải chiều tôi. Bãi biển tôi đông người và đầy hàng quà, cả hai đi mãi mới tìm được một chỗ ngồi vừa ý, tương đôi sạch và đỡ tiếng ồn hơn.

Người ta bảo kê ghế trên cát là một sự xúc phạm cát nhưng đôi nơi cát cũng đầu tự nó là một chỗ ngồi tốt, dù là bãi biển.

Sứ đặt tập báo xuống cho tôi ngồi. Tôi kêu :

— Sứ làm thế lại xúc phạm thêm một lần nữa, xúc phạm tới các ông các bà nhà văn trong đó.

— Cảm phiền tất cả.

Chúng tôi ngồi xuống bên nhau. Thoạt tiên sự im lặng bị cắt quãng bởi vài câu vu vơ nhưng sau đó hình như cả tôi lẫn Sứ đều kính trọng nó, sự im lặng của biển đêm mà tiếng sóng hình như đã bị chìm vào quên thuộc. Sứ bắt đầu hút thuốc và tôi ngồi vờ những nắm cát đầy đong trong hai tay. Yên lặng. Rồi nốt nhạc trầm trong đầu tôi ngân nga nổi nhớ Hoàng. Hoàng ở đâu bây giờ, trên bãi biển này, trong thành phố này hay đã dời tất cả để phiêu bồng tới một chốn khác ? Anh có bao giờ hiểu tôi đem tôi tới đây chẳng phải để mong gặp anh, mà chỉ để tìm một chút yên ổn khi biết rằng mình đang sống với anh trong cùng nơi chốn, thở chung với anh trong cùng một vòm trời bé nhỏ. Tội nghiệp em không Hoàng ? Tội nghiệp ta không tình yêu ? Chiều qua ta đã một mình như điên dại lang thang trên phố với ý nghĩ là sẽ tình cờ gặp Hoàng ở đâu đó. Nhưng chẳng có Hoàng ở đâu đó để *tình cờ*. Ta bảo ta hãy sống với những ý nghĩ thơ mộng bên Hoàng, nhưng lại lãng mạn quá đáng để lẫn những giây phút *cuồng điên vì nhớ*, ta buồn hơn bao giờ hết chiều qua khi ở phố về. Buồn nẫu người. Cứ nghĩ ngày nào vênh vang bao nhiêu, cao ngạo, ngông nghênh bao nhiêu giữa bạn bè thì bây giờ ta tội nghiệp bấy nhiêu trong tình yêu. Mi có lỗi gì không Quyên Quyên ? Mười sáu tuổi hơn mi quen một người con trai và yêu chàng, yêu như một tai nạn. Tai nạn thứ nhất của đời người con gái có phải nghĩa như thế, yêu một người con trai mà chỉ tưởng như chàng yêu mình. *Tưởng như*, tôi bặm môi và nắm chặt đầu cát trong tay để khỏi bật thành tiếng khóc. Hai hàng nước mắt ứa ra. Tình yêu chỉ là *tưởng như*, mi ác lắm, đèn gõ cửa thăm nom ta rồi bắt ta đi tìm trầy

gót chân, cháy da thịt và tím ngắt tim non. Mi cất tiếng gọi rồi mi chạy, biệt tăm. Tình yêu, mi là một vòng tay giang ra đón mời hồ hững hờ ta lao tới và giờ đây... Những hạt nước mắt âm thầm ướt đầm hai má.

— Chị Quyên ! Chị Quyên ! Chị làm sao thế ?

Sứ hoảng hốt lay vai tôi và hơi thở hán nóng sát sau gáy lời hỏi dồn dập :

— Chị Quyên, chị giữ gì trong tay chị vậy ?

— Có gì đâu, tôi xòe rộng bàn tay mình chưa xót với cay đắng, có gì đâu.

Hai hàng nước mắt tôi lại chảy dài. Xin lỗi chị, Sứ nói. Tôi đứng lên, thôi mình về Sứ. Sứ cho tôi mượn bàn tay của Sứ đi, lạnh quá.

Biển khuya, tôi cúi đầu lặng lẽ. Ngay lập tức tôi muốn trở về Saigon. Tôi hiểu, vì lẽ nào mình tới đây, thành phố biển đã cho tôi thấy một thời con gái bay bổng. Hơn bao giờ hết tôi hiểu tôi, tình yêu này. Hãy về để nói cho tuổi mười bảy sắp sửa của mình hiểu tất cả mọi điều ta muốn đều có thể đến gần, duy có tình yêu ta chỉ nên suốt đời là kẻ đi theo.

Thành phố biển còn lại với tôi một phần buổi sáng cùng Sứ ở câu lạc bộ phi trường. Sứ đốt hết điều thuốc cuối cùng và tỏ ý tiếc.

— Sứ tiếc gì ?

— Giá chị tới sớm và ở đây lâu hơn.

Tôi cười, đứng lên mua cho Sứ bao thuốc khác, như thứ thuốc mà Sứ đang hút :

— Cám ơn Sứ, đủ rồi.

— Dù làm sao được, Nha Trang còn nhiều nơi đáng tới lắm mà chị chưa tới chứ bộ.

— Sứ còn tiếc chưa đem tôi ra bỏ hoang đảo phải không ?

Sứ «chặc chặc» lườm tôi, chị bao giờ cũng vậy. Hẳn rút ra điều thuốc mới :

— Thế nào khoảng Nó en hay Tết Sứ cũng phải vào Saigon chơi một lần.

— Tốt lắm, Sứ. Tôi sẽ giới thiệu cho Sứ một cô bạn dễ thương ơi là dễ thương.

— Chị nhớ đây, mắt to.

— Con gái mắt to bướng và dữ kinh khủng.

— Như chị dễ thương chêt người được.

— Ừ, dễ thương chêt người được.

Tôi cười to :

— Sứ mới thật dễ thương. Tôi mà là con gái không phải là tôi, dám tôi yêu Sứ hàng đầu lắm.

— Sao lại hàng đầu ?

— Con gái mắt to nên trái tim to mà.

Tiếng nói và tiếng cười của chúng tôi lẫn với mọi thứ tiếng động trong sân bay đã ồn ào hành khách và phi cơ. Sứ đứng lên xách mọi thứ theo tôi tới chỗ kiểm soát hành lý, hẳn muốn nói gì đó mà tôi biết, không phải như lần ở bãi Đại Lãnh hay trên đèo Cà. Và tôi thì không thể tự nhiên được. Đôi mắt người con trai rất hiền lành, rất tha thiết, Sứ nói :

— Chị nhớ biên thư cho Sứ nhé. Mong được nghe chị kể chuyện về chị...

— Có gì đâu, Sứ.

— Sứ đã thấy chị đòi đi một mình ngoài phố và thấy đôi mắt ướt của chị ở bãi tối qua...

Tôi gượng cười lắc đầu nhìn Sứ như muốn nói là chẳng có gì đâu, khi bắt tay hẳn ở cửa cuối cùng bước ra sân bay.

Chẳng có gì đâu, tôi nhớ tới bàn tay mình đã nắm chặt và đã buông ra cay đắng với chua xót ở bãi khuya hôm qua. Chẳng có gì đâu, tôi nghĩ, khi về Saigon sẽ viết thư cho Sứ và nói Sứ lên nghe lại một đoạn trong bài «Nha Trang ngày về». Vì tôi nghĩ, dù sao Sứ cũng là người bạn tốt để tôi tâm sự với.

chương kết

Ở Nha Trang về, sau một hôm, tôi nhận được thư Hoàng. Thư nhờ Phượng Tri chuyển tới cùng với con mưa nhỏ lẫn trong đám nắng muộn màng của một cuối ngày. Không hề nắng cũng chẳng vốn vã, thư Hoàng có vẻ mang một lời hẹn quan trọng. *Chủ nhật tới anh muốn gặp Quyên một lần, ở nơi cũ. Bờ rồi anh sẽ đi xa.* Tôi ngậm ngàng ngọn tóc giữa hai bờ môi mình còn nóng gió biển nắng biển và thắm nghĩ, đây mới là khởi đầu hay đã chấm hết. Một ngày thư bảy tôi giam mình trong phòng quần quanh mãi với dầu hôi ấy, một khởi đầu thì cũng muộn và một chấm hết lơ lửng như thế sao. Tôi có nên đến với Hoàng không ? Rồi anh sẽ đi xa. Anh đi đâu, có còn liên lạc hay dứt buồng ? Mùa hè qua đi, tôi không còn là một mũi tên để bay tới với anh chẳng phải nghĩ ngợi, đoán. Để thấy rõ tình yêu hay để biết tình yêu đã không có như tôi tưởng. Sao tôi rụt rè quá đổi. Hoàng không gọi tôi là «gà con thân thiết» như những ngày con bé to mắt còn nhỏ nhit bên anh, vui vĩnh và bị bắt nạt đủ thứ. Anh coi tôi đã lớn rồi chăng ?

Cuốn sổ nhỏ tôi ghi hàng ngày đã kín chữ sang tới tháng mười, là tháng có sinh nhật rồi. Những hàng chữ chỉ chít tên người con trai viết tắt với một dấu chấm, xem lại tôi bảo tôi sao mình lạ hoắc. Có phải mỗi cô gái lớn lên, biết yêu hay mơ mộng yêu đương đều có một cuốn nhật ký như thế. Tôi bực mình, sao lại cứ phải như thế, một trò chơi cô diên. Mơ mộng rồi buồn rồi hơn hờ, dần vật và tương như đau khổ lắm vậy, tình yêu thân mến, ta biết rồi, một lần trên bãi biển.

Và tôi đã viết lớn những dòng này, trước khi xếp lại cuốn nhật ký, xếp lại những ngày tháng mới lớn của tôi :

Tình yêu như một vụn cát trong lòng bàn tay, ta càng muốn nắm chặt thì nó càng mau vượt mất. Cuối cùng chẳng còn giữ được gì cả.

Ngày chủ nhật qua đi, tôi đã không tới với Hoàng như lời anh muốn hẹn. Tôi không hiểu sao mình lại làm như thế. Chẳng lẽ chỉ vì lý do nhỏ mọn là không có một chiếc áo trắng mới, mới như chiếc áo trắng lần đầu tiên gặp anh ? Tôi nào còn giấc ngủ cũ để được mơ thấy

giòng sông đẹp lạ lùng như ngày ấy. Ngại ngần nhìn mình trong gương, thầy giáo biển nắng biển dấy trên da mặt, tôi cũng hết dám tự tin đến nơi hẹn. Sự thay đổi không thường hứa hẹn những tốt lành, tôi đâm nghi ngờ cả Hoàng và tâm tình anh dành cho tôi. Một lần nghe anh Toàn nói, tao chỉ nói chuyện với con nhỏ ấy vì thầy nó dễ thương dễ quên dễ một lúc buồn thôi, tôi đã ngăn người rồi so sánh mãi mình với Hoàng. Có thể nào lại như thế, hay biết đâu mình chả như thế. Người ta đâu phải sông để mãi chơi một trò chơi tình cờ. Hoàng và tôi đã đầy đủ những tình cờ, nếu còn tình cờ yêu nhau nữa, biết đâu lại chẳng có. Nhưng chắc chắn một điều chẳng bao giờ có được là tình cờ hạnh phúc.

Bởi thế tôi đã không gặp Hoàng. Chủ nhật tôi nằm nhà để trông ra lần hẹn với anh.

Chúng tôi che chung một chiếc áo rộng, vì trời mưa. Mưa không to lắm nhưng đã ướt đầm mặt đường, chúng tôi đi giữa phố xá đông người, đầy đủ bạn bè anh và đầy đủ bạn bè tôi đưa mắt ngoác theo. Ai cũng cho rằng chúng tôi quá đẹp và mỗi người thắm ao ước, thêm được. Dáng Hoàng cao, tay Hoàng rộng, chàng choàng qua vai tôi, che chở tôi, người con gái nhỏ bé và dễ thương.

— Em không hỏi anh có yêu em không sao ?

— Không. Em biết.

— Em biết sao ?

— Em biết không bao giờ người ta đem những hạt mưa và phân chia những sợi nắng. Phải thế không anh ?

— Anh cũng nghĩ thế.

— Rồi anh không cần hỏi em có yêu anh như một người con gái yêu một người con trai ư ?

— Không, anh biết.

— Anh biết sao ?

— Anh biết có cây rổi đến mùa sẽ sinh hoa kết trái, tự nhiên như thời tiết, như bầu trời chúng ta đang sống.

— ...

— Em không cho rằng thế là tự nhiên ?

— Không phải, em đang nghĩ đó thôi.

— Em nghĩ gì ?

— ...

— Em lo lắng trong những cặp mắt chung quanh chúng ta có những cặp mắt của cha mẹ ?

— Không phải, em đang nghĩ đó thôi.

— Em muốn chúng ta đi nhau xoay một vòng valse ngay giữa công trường ?

— Không phải, em đang nghĩ đó thôi.

— Em muốn chúng ta hôn nhau tình bơ trước mắt mọi người ?

— Không phải, em đang nghĩ đó thôi.

— Chứ em nghĩ gì ?

— Em nhớ ra rồi, hôm nay là chủ nhật, anh hãy tặng em hoa marguerite.

Hoàng dốc hết tiền trong túi và mua tất cả những hoa marguerite bán trong thành phố. Tôi ôm đầy một lòng loài hoa chủ nhật. Mỗi đóa hoa là một chủ nhật và chúng tôi có một đời để là những lần hẹn tiếp nối.

— Sao em không nhìn thấy gì cả ?

Hoàng đạt đám hoa về một bên để hôn lên mắt tôi dịu dàng :

— Anh biết là phải gọi cho em một chiếc xích lô.

Ngày chủ nhật qua đi, một lần hẹn qua đi. Một tuần lễ không phải là bảy ngày sau đó, tôi không còn gặp Hoàng. Anh đi xa, xa thành phố này hay còn đầy đủ nghĩa xa hơn nữa, tôi không biết. Học trò với áo trắng và sách vở sửa soạn vội vã cho một niên học mới, tôi không còn đi về trên lối quen thuộc của ngày nào tới trường và tan trường nữa. Chắc chắn là sẽ không có anh ở đó, cũng như trên bụi gỗ với dáng cao ngạo, nhưng tôi vẫn mơ hồ thấy anh ở đâu đó bất chợt trên lối đi mới hay trong lớp học mới. Khi ngang qua công cụ xá gần trường thấy bà bán hoa với đầy một giỏ hoa marguerite thỉnh thoảng tôi vẫn đứng lại ngẩn nhìn. Cũng như có lần ngang qua ngôi nhà công sắt đóng kín nhìn vào tôi vẫn nghĩ là tất cả những chiếc thuyền giấy bé nhỏ đã chìm đắm nước mưa trên mặt hồ đã được Hoàng vớt lên và đọc hết tất cả những chữ trong đó. Bạn bè xầm xì : nhỏ Quyên Quyên với ông Hoàng, khi tôi

dừng nhưng cũng có khi tôi muốn ứa nước mắt. Vẫn còn đó chứ làm sao hết được, nỗi xót xa nhớ chàng và tuồng tới tình yêu hình như quay cuồng một thời. Tôi bảo tôi quên đi và tôi nghĩ rằng có thể được. Có gì chắc chắn đâu, dù là tình yêu thật sự chẳng nữa. Tôi sẽ quen những người bạn mới, và sẽ quên Hoàng mau. Tôi còn quá trẻ để có những thay đổi, những phối pha. Tôi nghĩ nếu mình còn yêu Hoàng và Hoàng còn yêu tôi, tình yêu sẽ tự nhiên nối kết chúng tôi lại chẳng phải nhọc công đón đợi, kiếm tìm. Nhưng làm sao biết chắc được điều đó, hơi trái tim đầy bất trắc của tôi. Nhớ một ngày nào nó không còn bình thường với chu kỳ của nó trong lồng ngực yêu đuối, để lại vỡ thêm một tai nạn mới: Tôi yêu chàng không thể thiếu được. Làm sao tôi khuyên bảo được tôi luôn luôn.

Nhưng dù sao cũng còn một niên học trước mặt và một kỳ thi quan trọng cuối năm, tôi phải khuyên bảo tôi nữa, cũng làm bất trắc như chuyện của trái tim mình.

ĐINH TIỀN LUYỆN (29-10-1974)

Quà Tặng Tình Yêu

- Người ta nghĩ rằng yêu là việc giản dị, nhưng tìm thấy một đối tượng chính thực để yêu, hay để được yêu là việc khó.
- Tình yêu không phải là cảm nghiệm riêng rẽ bất chợt để rồi có thể đưa đến hôn nhân.
- Tình yêu là mối bận tâm tích cực đối với sự sống và sự tăng trưởng của cái mình yêu. Nơi nào thiếu sự bận tâm tích cực này thì nơi đó không có tình yêu.
- Tình yêu thông thường cũng chỉ là một thói quen khó cưỡng lại được, đó là thói quen sống bên cạnh 1 người mà sự hiện diện của họ đã trở nên cần thiết đối với con tim ta.

TI TI GỜI TẶNG

buổi mai nghe
còi tàu nhớ người

NGUYỄN XUÂN SƠN

ngồi một mình không đứng bật khóc
cây cũng sầu long lanh chút mưa
mây kéo mây qua ngày nắng ráo
yêu dấu ơi! thương nhớ sao vừa

sáng thức dậy mặt trời trên phố
mặt trời tươi như môi em thom
còi tàu xa vang lên rất khẽ
khẽ cho anh đủ nhớ người hơn

ngày đã bỏ lại anh cô độc
lên đường xa em áo hoa vàng
phố tối lạ tường chưa từng đèn
hình như anh mang hồn dở dang

một nửa đời anh bay đầu mất
tình cờ hơn buổi sáng ra đường
chuyên qua, trạm dừng, mưa lát phát
mưa trên tay, mưa âm thầm vương

ga đời anh có lên xanh kín
chuyên tàu xuôi không một chồn dừng
anh đứng đợi, mai nào rất sớm
tiếng hụ dài, tàu qua sắp ngưng

đây đó đời anh buồn với nhớ
chẳng ai mong và chẳng ai thương
áo trắng ngày xưa trên phố cũ
tay trong tay sao lòng mù sương

phố, em ơi! hàng cây rũ lá
xác xơ chùng như anh đại ngày
ngày nghe mãi tiếng còi tàu đến
lệ phai nhòa trên năm ngón tay

NÀNG HẢI SƯ VÀ TÔI

tạ nghi lễ

Thưa, phải đưa nàng ra «trình diện» ở đây quả là một điều bất đắc dĩ. Bởi vì, tôi biết chắc «em ơi chiều nay một trăm phần trăm» là, sau khi đọc bài này, nàng sẽ ban cho tôi một cái «nguyệt» dài hàng mấy cây sò và nếu nàng «quá khích», nàng sẽ truy tố tôi ra tòa về tội xâm phạm đời tư bất hợp pháp. Lẽ dĩ nhiên, tôi phải thua nàng là cái chắc vì nàng đang học luật. Bụng nàng chứa «thiên kinh vạn quyển» về nguyên tắc, luật lệ, thủ tục luật pháp, còn tôi, vấn đề này quả là «si tờ rít», nên chưa ra quân mà tôi đã thầy trước ngày về.

Tuy thế, tôi vẫn phải viết. Bởi trong gấu nửa tháng này, dù đã cầu cứu đến nhiều «kissinger», nàng vẫn «cô thủ» không cho tôi gặp mặt. Tiếc là ông Kissinger ở xa quá, nếu không tôi đã bắt chước Lưu Bị «tam cô thảo lư» Không Minh để nhờ ông «cô vấn» cho một giải pháp thỏa hiệp.

Nguyên do cũng vì một chuyện hiểu lầm tai hại và nàng cứ khăng khăng nhất quyết không chịu nghe «tiếng nói của con tim» tôi phân giải. Nàng bảo «Anh là chúa ngục biện». Lần này em không tin anh đâu. Anh có nói cũng vô ích. Sau khi ban «phép lành» cho tôi bằng những lời trách móc «âu yêm» đó nàng ngoe nguẩy lên lầu. Tôi ở dưới này còn nghe tiếng «rầm» của cánh cửa đóng lại. Khi nóng nàng «nhẹ» tay ghé quí vị ạ.

Người ta thường bảo những người đang lên cơn sốt của trí óc thì đừng chấp nhât. Tôi đã tuân lòng như thế. Nhưng «chiến sự» càng ngày càng gia tăng và đến bây giờ tôi vẫn «đứng bên này sông» để nhìn «bên kia sông vùng địch đóng». Tôi như người lính thù đưa mắt nhìn cây cầu biên giới đã gãy trong buổi tàn đông để nghe lòng thồn thức «chiều mưa biên giới anh về đâu, sao còn đứng ngóng nơi giang đầu...» Nghĩa là tôi đang ngậm ngùi một nỗi «buồn vào hóa không tên» ghê gớm.

Trước khi nói về nguyên nhân đưa đến «nội chiến» tôi xin được làm một «tạp luận» về nàng.

Nàng của tôi năm nay hai mươi tuổi tính theo tuổi ta tức tuổi Mùi, cầm tinh con dê. Còn theo tuổi tây thì nàng mới mười chín xuân xanh và bản mệnh thuộc cung Hải sư nếu tính theo ngày sinh tháng đẻ. Sở dĩ tôi phải «cà kê dê ngỗng» như thế vì nàng là một «cây» bói toán xanh rờn. Nhờ nàng mà tôi tiên bộ thầy rõ trên lãnh vực này. Có bữa tôi đang nói chuyện với nàng thao thao ngon lành như xe chạy trên xa lộ chợt nàng nhìn qua cửa sổ đôi mắt mơ huyền (xin quí vị đừng đánh vấn nổi mà tội nghiệp tôi) chớp chớp buồn hẳn xuống. Tôi ngỡ nàng thấy cảnh gì đáng thương đến nỗi phải xúc động. Tôi chồm nửa người ra cửa sổ quan sát nhưng tình hình vẫn bình an vô sự. Tôi vừa ngồi lại vị trí cũ thì nàng mới cất giọng oanh vàng thỏ thẻ như hơi sương:

— Anh.

Tôi hài hước:

— Dạ có em.

— Em nói chuyện đứng đắn. Yêu cầu anh tập mần «Ph: Hoàn» lại.

Thấy nàng nghiêm trang quá tôi vội vặn volume miệng xuống chữ off «để khỏi làm phiền hàng xóm đang cần sự yên lặng nghỉ ngơi».

— Ừ! Anh nghe. Giọng em rõ năm trên năm.

Nàng nhìn tôi xoay một góc 360° rồi mới cất tiếng:

— Tuổi anh và tuổi em không hợp. Nên anh với em cứ giận nhau hoài. Thôi bọn mình thử nghỉ chơi nhau đi.

Trời đất qui thần ơi ! Sao nàng lại có thể vô lý như thế được. A, hay nàng đang có người mới và kiếm cách «loại» tôi khỏi vòng chiến. Tôi sùng gan :

— Ai bảo em thế. Có phải tên thầy bói «sáng» mang kính đen, mặc đồ cháo chè ngồi ở chợ Bền Thành không ?

— Không phải.

— A. Hay ông Lỗ cộc từ ở miệt Lăng Ông. Em cứ nói, anh phải cho lão ta một bài học mới được. Tôi xăn tay áo ra về hùng hổ. Nàng đáp :

— Không ai hết. Em nói đó.

Tôi «lấy» :

— Em theo nghề thầy bói ba giờ thế ?

— Em đọc trong mấy số báo đặc biệt nghiên cứu tướng số. Thấy nói về tuổi em và anh. Em để ý chữ bộ.

— Em mà tin báo ?

— Chứ sao.

— Nhà báo nói láo ăn tiền.

— Anh dám công xức báo chí phải không ? Như thế tức là xâm phạm đệ tứ quyền. Đệ tứ quyền là một quyền được Hiến pháp công nhận, nó chỉ đứng sau ba quyền lập pháp, hành pháp, tư pháp. Trong lịch sử, một ông tướng đã ca tụng báo chí, cho rằng một ngòi bút tương đương với một sư đoàn. Anh không thầy sao ? (Rõ là giọng điệu «hàm hồ» của con nhà luật).

Tôi thầy không «phản công» được một đòn nào liền «bướng».

— Cho anh đọc bài báo đó.

— Để đâu, em quên rồi.

— Thế là «khẩu cứng vô bằng» yêu cầu em «nói có sách, mịch có chứng» đảng hoàng con nhà luật phải biết điều đó chứ.

— Anh «mạ ly» trường em hở.

— Như thế mà bảo anh «mạ ly». Sao em tra «chụp mũ» người ta vậy.

Nàng bắt đầu làm mặt li. Và vì chuyện này mà nàng giận tôi đúng 49 giờ 28 phút 9 giây. Trong mấy ngày nàng giận dữ, tôi ra chợ

trời sách lòng mua một lô về bói toán, tứ vi, chỉ tay, tây cô, tàu cô, đóng cửa nằm nghiên cứu ngày đêm. Và tôi đã «ngộ» được kha khá về cái gọi là khoa học huyền bí này.

Tôi chờ đến nhà nàng cả lô sách để làm công tác giải độc.

— Em thầy không, anh tuổi mọ còn em tuổi mùi. Mọ và Mùi có sự đồng dạng tức có sự tương hợp nhờ ở hai mẫu tự giống y hệt. Em viết chữ M của mọ và chồng lên chữ M của mùi. Em sẽ thầy gì ? Câu giải đáp có thể là câu thơ «Em mờ mình với ta tuy hai mà một» để chứng minh. Dễ như em ăn Yaourt.

Nàng nhìn tôi kêu ơ ơ. Tôi cương theo đà chiến thắng vùng lên tối tiếp khúc công thành.

— Đó là theo khoa học toán. Riêng về lãnh vực tướng số thì, em hãy nghe cho rõ, các cụ tổ sư bỏ để của nền bói toán An Nam ta đã phán như thế này «Dần, thân, ty, hợi tứ hành xung». Thế mà trong bảng «phong thần» này đâu có cấm tinh của em và của anh. Anh chỉ cần chứng minh hai điểm thôi cũng đủ để cho em hiểu. Em đã sáng mắt chưa ?

Tuy nàng tin bói toán nhưng lại sùng đạo ghê gớm, không thua gì mấy bà già trâu. Và về môn này thì tôi lại phải chịu thua nàng vô điều kiện. Có thể ví nàng như thiên thần Ga-bi-en. Còn tôi là Lu-xi-phe phản đức Chúa trời bị đuổi ra khỏi «niết bàn» để trở thành sếp sòng hóa ngục. Tôi thầy Đức chúa trời bắt công ghê đi. Đáng lý phải phạt Luxiphe xuống chín tầng hỏa ngục, không cho ngóc đầu lên nhưng trái lại ngài khoan hồng ban cho Luxiphe một chức vị ngon ơ, ai cũng khoái. Nên bây giờ con cái của ngài thích theo Luxiphe hơn theo ngài. Nói vậy mới thầy chúa Giê su phán thật đúng. Thật. Ta bảo thật: «Con cái của thế gian khôn ngoan hơn con cái sự sáng».

Tôi chỉ được một cái là nhớ thánh kinh kha khá còn về mấy mục linh kinh như đọc kinh xem lễ xưng tội thì nàng bỏ xa tôi hàng chục cây số. Mỗi sáng nàng đều đi lễ ở nhà thờ. Eo ơi tôi cứ tưởng tượng khoảng năm giờ sáng, đang nằm ngủ ngon giấc bị ai đánh thức dậy quá là một điều đau khổ. Dù cho kẻ tôi cũng từ chối để được tiếp tục «hành đạo» ngủ. Mỗi tối nàng đều có thói quen đọc kinh trước

khi lên giường nên nàng dụ dỗ tôi : Anh cũng phải gắng lần hạt một chuỗi nhé. Có thể Đức mẹ mới chịu phù hộ cho. Nếu không, em từ anh luôn à. Rõ ra là nàng yêu đạo giáo hơn yêu tôi.

Tôi đau khổ.

— Lỡ anh quên thì sao ?

Nàng bấu môi xi một cái như xe bị xẹp lốp.

— Sao mà chuyện đi phòng trà, dancing thì anh rành thế.

— Thì anh là con trai mà.

— Chết cho anh xuống hỏa ngục luôn.

— Anh sẽ nủ chân em.

— Ai cho nủ.

— Không cho nủ cũng chẳng thêm. Làm đồ đệ Luxiphe sướng hơn.

Tuy nói thế nhưng tôi vẫn chiều nàng. Tôi ra nhà sách Nguyễn Bá Tông mua một bức tượng Chúa Giê Su làm bằng thạch trắng. Về, tôi «thạ bệ» tất cả các cô ca sĩ trong phòng. Tôi hi hục dành trọn buổi chiều trưng dọn nơi thờ Chúa. Không biết Ngài ở trên cao có hiểu cho là vì yêu nàng mà con cái Ngài phải vất vả đến thế. Tôi quỳ xuống trước bàn thờ lầm nhảm cầu nguyện. «Lạy Chúa, ước gì Chúa cho nàng bớt lộn xộn thì con sung sướng biết mây. Mỗi tôi phải lần một chuỗi năm mươi theo ý nàng, dù con cũng thương Chúa là người đã bị quân Giu-Đêu đóng đinh trên thập tự giá vì tội lỗi thiên hạ và của con nữa. Con cũng thấy cực lòng con lắm. Xin Chúa nhậm lời con nguyện. Amen».

Và quả nhiên ý Ngài muốn là tôi được. Chiều thứ bảy tôi ghé nhà thăm nàng. Tôi thường có thói quen đó vì hầu hết các ngày khác, kể cả chủ nhật, tôi phần vì lo cơm áo, phần bận học hành, không thể đến nàng thường được. Bởi vậy thứ bảy đối với tôi là một «thứ bảy yên ương» vô cùng quý giá. Tôi đóng đô tại nhà nàng từ hai giờ trưa cho đến bảy giờ tối, đáng lý lâu hơn nữa nếu không bị «đuối» khéo để nàng xuống bếp làm công việc «xực phàn».

Thế nhưng chiều nay, khi tôi đến, nàng đã sửa soạn đi đâu đó.

Tôi buồn buồn :

— Em không ở nhà nói chuyện với anh hở ?

— Em đi xưng tội.

— Em bảo đi chiều thứ sáu mà.

— Nhưng ngày đó em bận đi Picnic. Bây giờ phải đi bù.

— Sao em nhiều tội thế.

Nàng trợn mắt như sư tử (tuổi Hải sư mà lý) :

— Không có tội cũng đi. Rồi lâu trước mình xưng sót thì tuần này xưng bù.

Và nàng «phản pháo» :

— Còn anh, sao em không nghe nói xưng tội, rước lễ bao giờ vậy.

Anh xưng tội lần cuối bao lâu rồi ?

Tôi bồi rồi :

— Đề anh coi. Ơ, cũng chừng trên dưới một năm.

Nàng nhìn tôi như nhìn một con quái vật :

— Chúa ơi, em không tưởng tượng nổi. Sao có người lại như thế nhỉ ?

Tôi dai dột :

— Anh vậy còn đỡ. Chứ chán khỏi thẳng bạn anh ba năm không xưng tội, rước lễ. May anh còn thuộc điều luật «một năm xưng tội ít nhất là một lần».

Nàng bắt đầu hành hạ tôi :

— Thôi, từ này chiều thứ bảy anh đừng ghé em nữa. Để dành thì giờ mà xưng tội, đọc kinh, xem lễ, anh nhé.

Tôi đau khổ :

— Tội anh mà. Được chiều thứ bảy.

Nhưng dù tôi đã «xuông» giọng trầm ca hết hơi sáu câu năn nỉ nàng vẫn giữ vững lập trường. Sau đó nàng «cúp» phép tôi mấy tuần tiếp cho đến khi thấy tôi ngoan ngoãn trở thành một «hồi chánh viên» ngoan đạo, nàng mới ra lệnh «phóng thích».

Tuy nhiên phải công nhận là nàng đẹp. Khuôn mặt tròn, đầy. Nàng có mái tóc xinh xinh cắt theo kiểu «Stone» mà tôi thường chọc tức

nàng bằng cách gọi là «Brigestone». Lại thêm nước da nàng nâu nâu nên trông có «duyên thâm» chi lạ. Vì thế mà yêu nàng bao nhiêu người làm thơ. Trong đó tôi là một tên tình si yêu nàng nặng kí nhưt. Yêu nàng tôi thức khuya, tốn hàng chục ký giấy để trải tâm tư vào «gòì mộng». Kể ra tôi cũng có tâm hồn thi sĩ đấy chứ. Nhưng nàng luôn luôn chê, bảo :

— Thơ anh ghê quá, không thua chàng Elvis Đâu bao nhiêu. Bộ anh có thụ giáo hán hà ?

Hỡi ôi, tâm hồn nàng làm sao thường thức được thi tài tôi được. Khi con người cá ngày chỉ biết chúí đầu vào Luật hiến pháp, Dân luật, Kinh tế, Cổ luật, chiếu chi điều...thượng tồ phá án, toan phạm khả trừng, công tồ quyền v.v...thì khi làm nhà phê bình văn học, nàng dẫn tôi vào cửa «tử» là cái cẳng. Bởi thế tôi sẵn sàng tha thứ cho nàng như cha nhà thờ đã tha tội cho tôi mỗi chiều thứ bảy.

Tôi trả lời :

— Anh thấy em không phải tướng «vai u thịt bắp» sao em chẳng có tí tí tâm hồn văn nghệ nào. Đôi lúc em cần phải biết mơ mộng cùng trăng sao, nghe gió thổi thắm trong chiều chạng vạng, nhìn đàn chim tung cánh giăng hồ bay về tổ ấm.

Nàng «kê» tử đứng :

— Chậm chậm lại chút để em «phứt» đèn xanh.

— Ủa ! định cướp nghề cảnh sát công lộ hả.

— Xí, ai thèm. Trông anh sao giống mấy kếp cải lược quá à. Phải «phứt» đèn xa h để anh xuống giọng chứ.

Đó, như vậy có lẽ suốt đời nàng sẽ không bao giờ hiểu nổi tôi dù tuổi nàng và tuổi tôi theo «tử vi đầu số» thì hạp mạng nhau lắm.

Ngoài sắc đẹp, nàng lại có rất nhiều «tài» và vì «chữ tài liền với chữ tai một vần» nên đôi khi chính tôi lại là «nạn nhân» của nàng.

Một hôm nàng khoe :

— Em đang ghi tên theo học một lớp gia chánh. Hôm qua bà hiệu trưởng dạy cách làm bánh hay lắm. Thứ bảy, anh ghé thưởng thức tài «gia chánh» của em nhé.

Cô nhân thường nói «ăn cỗ đi trước, lội nước theo sau», nên khi nghe nàng bảo thế tôi ở kê liền cái rụp. Và trưa đó, để cho khẩu

vị gia tăng tối đa, tôi ăn cơm rất tr là con gái nhà lành.

Khi tôi đến đã thấy nàng choàng áo làm bếp nên trông có vẻ dầm dăng lấm. Nhưng «họa vô đơn chí» nàng lại phong cho tôi chức «phụ tá» đầu bếp đặc trách quạt lửa. Và khi thầy tôi chu toàn nhiệm vụ một cách đắc lực, nàng liền ban khen.

— Anh coi vậy mà rành «sáu câu» quá hen.

Tôi phỏng mui :

— Em không biết, chứ cách đây hai năm, anh đã hành nghề «phổ ký» tại nhà hàng Nam Đô rồi đấy.

— Xí, xạo nặng.

— Không tin à. Hầu ló, một cơm thập cẩm bỏ nhiều ca ri... bàn sỏ một, hai hủ tiêu, bốn «tái páo» bàn sỏ năm, ba «xiu mại» bàn sỏ...

Nàng ôm bụng cười rũ rượi :

— Thôi mời «ngài» lên phòng khách «ngồi chơi xơi nước» cho được việc. Phá, em cho ăn bánh cháy à.

Tôi đành làm một màn phản đối miễn cưỡng khi bị cắt chức phụ tá dù trong lòng cảm ơn nàng đã tha tào.

Sau khi «ngồi» hết 5 tờ nhật báo, 3 tuần san 1 truyện dài bằng tranh, tôi vẫn chưa thấy nàng động tình gì. Trong lúc đó bao tử tôi lại bắt đầu «biểu tình» đòi quyền sống. Tôi ăn hận đã lỡ dai ăn ít để dành bụng lúc trưa. Bết thế này tôi đã «xực phàn» nhiều vào. Nhưng rồi cuối cùng nàng cũng xuất hiện, miệng thối xuýt xoa :

— Xin lỗi để anh chờ lâu. Vì lần đầu em làm nên chưa được đều tay...có hơi cháy cháy một chút nhưng cũng được anh há.

Lạ Chúa «cũng được» theo nàng là những cái bánh đen thui đen thui, còn cái nào may phước lắm thì ôi thôi trần gian ai oán.

Tuy thế tôi vẫn ngậm bồ hòn :

— Ăn nhằm gì, làm thế này khá lắm rồi. Để anh thử coi.

Và nàng «ép» tôi thử đi thử lại nhiều lần. Kết quả «tài» của nàng là cả đêm đó tôi bị «tào tháo» đuổi chạy không kịp phải nằm ở nhà suốt hai ngày mới hơi lại sức. Khi nàng đến thăm, thấy tôi nằm «gặm một môi cắn hờn trong chăn rách» liền hỏi :

— Ủa, anh đau hờ. Bệnh gì vậy ?

Tôi ai oán :

— Đi tá.

— Mày ngày rồi ?

— Từ hôm thường thức tài gia chánh của em.

— Anh trêu em há ?

— Thật, Ai nói đòi làm gì.

Nàng làm mặt ân hận :

— Thôi để em ra Pharmacie mua ít thuốc. Bệnh này dễ trị lắm.

Bây giờ anh có thấy mệt không ?

— Khỏi nói.

— Cũng dễ, chỉ cần chích cho anh 1 mũi thuốc khỏe là dậy đi chơi liền à, tha hồ mà bay bướm nhé.

Chúa ơi, nàng học chích thuốc bao giờ thế. Lần này nàng đem tôi ra thí nghiệm thì có đường về nước Chúa sớm.

Tôi run :

— Thôi cho anh xin nghề «Bác sĩ y tá phó» của em đi. Anh bớt rồi.

— Dễ ợt à, như kiên cần ấy mà, đừng sợ, em học có bằng cấp đang hoàng. Chịu khó chút, rồi em thương.

Trời đất nàng chưa thương mà tôi đã thấy gần chết, huống hồ nàng lại thương nữa tôi còn nước ra nghĩa địa chơi.

Tôi cố gắng vùng dậy lần cuối :

— Thế sao hôm trước nhớ Diệp đau em lại chở sang nhà bà y tá tư chích thuốc.

— Tại bữa đó chưa sắm đồ nghề.

Tôi không biết nói gì hơn nên đành phó thác sanh mạng cho... nàng. Khoảng giờ sau nàng trở lại với đầy đủ dụng cụ trên tay. Nàng lên «e», sạc thuốc, coi bộ cũng rành rẽ nên tôi thấy yên tâm.

Sau khi «lùi» cho tôi một phát đau điếng, nàng mới cười đắc chí :

— Đó, anh thấy tài của em chưa. Có đau đớn gì đâu ?

Tôi cần răng :

— Ừ, không ngờ em khá ghê.

— Chứ sao. Anh ph'ỉ trả công cho em

— Một cháu xi nê nhé ?

— Đồng ý gấp.

Tôi chưa kịp trả công cho nàng thì đại nạn đến. Chỗ nàng lụi kim vào bây giờ sưng u lên một cục to bằng cái chén. Dù tôi đã lấy nước nóng áp nhiều lần nhưng chẳng bớt chút nào. Thằng bạn học y khoa ghé thấy vậy bảo «Thôi chết rồi, mày bị áp-xe, để tao đưa lên bệnh viện nằm. Chắc là phải mổ». Tôi chỉ còn cách nghiêng răng trách cho sô phận hẩm hiu.

Nàng hay tin tôi lâm nạn lên tận bệnh viện thăm. Nàng khóc :

— Tôi nghiệp anh ghê vì em mà nên nổi. Thôi cho em xin lỗi nhé.

Tôi lau nước mắt nàng :

— Không sao đâu, bác sĩ mổ xong là về nhà được rồi. Coi như là mình nghỉ dưỡng sức vài bữa.

Mấy ngày sau, để cho lương tâm đỡ cắn rứt, nàng lên săn sóc tôi thường. Nàng cầm theo mấy cuốn tiểu thuyết để đọc cho tôi nghe. Ôi, còn hạnh phúc nào dịu dàng bằng cảnh «bên em đọc sách, bên chàng nằm rên».

Lâu lâu nàng lại lôi trong túi dật ra mấy trái cóc kèm theo một gói muối ớt to tướng. Nàng đưa mời nhưng tôi lắc đầu vì sợ tái diễn hoạt cảnh «tào tháo» đuổi. Nàng thân nhiên vừa đọc vừa nhâm nhi. Hết cóc đến xoài, hết xoài qua me trái, rồi tâm ruột, ô mai, xi muội, loạn «xà gấu» làm tôi nuốt nước miếng ừng ực.

Nàng nhìn, tôi hỏi :

— Anh sao thế ?

— Ơ !...Anh bị hạch nơi cổ.

— Dám bị hiền chứng lắm à. Để em mời bác sĩ nhé.

— Thôi, không sao đâu. Mời phiền lắm. Em đi mua cho anh một ly cam vắt hay hơn.

Khi nàng ra khỏi phòng, tôi và các bệnh nhân khác mới thoát nạn, vì họ cũng bị «hấp lực» của đồ chua «hách hạc» như tôi.

Kết quả «tài» y tá của nàng là, tôi phải vào bệnh viện hơn tuần

lễ, tốn khá bộn tiền thuốc, mấy chỗ tôi dạy thêm đã thuê giáo sư «tại gia» khác. Và tôi lêu bêu thất nghiệp trong một thời gian.

Vì nàng là người có đời sống hồn nhiên, vô tư nên thường có tính ưa giúp đỡ kẻ khác. Kể ra đó cũng là một điều hay nhưng cách giúp của nàng đôi khi còn phải xét lại. Hôm gần tết, tôi đưa nàng đi phố chơi, trên ghé qua mấy sạp vải mua ít thước may quần diệm tết. Nàng chọn cho tôi một lô vải mà theo con mắt thẩm mỹ của nàng thì «tuyệt cú mèo». Còn tôi chẳng thấy «tuyệt cú» ở đâu, mà toàn là những màu sắc chói mắt, mặc đi giữa trời nắng, thiên hạ nhìn dăm mù con mắt luôn.

Nàng hỏi tôi :

— Anh thường may quần áo ở đâu ?

— Ở tiệm bình dân quen nên không có bằng hiệu.

— Hèn nào chẳng thẩm mỹ chút nào, lần này để em may cho.

Cam đoan hợp thời trang một trăm phần trăm.

Tôi còn ớn tãi của nàng, nên hơi rét.

— Thôi cho anh xin.

— Anh chê em không biết may hả.

— Không phải, nhưng...

— Không nhưng, nhụy gì hết. Anh phải tin em. Về nhà em sẽ cho anh coi bằng cắt may do bà hiệu trưởng trường nữ công gia chánh XV ký cấp đẳng hoàng.

Và nàng có bằng may cắt y phục thật.

Tôi ngây thơ :

— Em sao giỏi ghê.

Nàng nhún vai rất Tây Ninh.

— Chứ sao.

Nàng bắt tôi đứng thẳng người để đo nhưng tôi lầy lăm lẹ sao nàng không ghi mấy con số vòng lưng, vòng bụng, như quý vị phó may khác. Chỉ thấy nàng lăm thắm như niệm chú, thỉnh thoảng lại nhăn trán suy tư. Đo xong một vòng, nàng mới lấy giấy viết ra ghi. Tôi chỉ sợ nàng quên con số thì có nước «đi dong», liền nhắc :

— Ghi khéo kéo lộn đấy em.

— Anh khỏi nhắc mà.

— Thì anh nhắc là nhắc vậy. Thề bao giờ anh lầy được?

— Để coi, thôi ngày kia đi.

— Lẹ dữ vậy.

— Em may mà anh.

Nghe nàng đoan chắc, Tôi hơi yên tâm.

Khi đúng hẹn, tôi đến lấy quần về. Tôi run run đem ra thử. Trời đất, quần thì ông cao ông thấp, còn vòng bụng rộng không tương xứng nói. Bộ nàng định biện tôi làm thẳng hể trên sân khâu chắc. Nước này tôi chỉ còn cách đem cho ông thợ quen sửa hộ. Kết quả tiền sửa bằng tiền công may và tiền vải cộng lại. Hôm tôi mang quần mới đến thăm nàng. Nàng sáng mắt :

— Đó anh thầy chưa, em may hết «sây» mà.

— Ừ, «sây» hết. Tiền thuốc không lại tiền men.

— Anh dạo này ăn nói kỳ cục ghê. Em không hiểu ?

Tôi tỉnh thức kể lại khúc «đoạn trường». Nàng xuống giọng nhỏ :

— Chắc có lẽ tại em ghi lộn. Lần sau em sẽ cẩn thận hơn.

Đừng buồn nhé.

Đĩ nhiên tôi buồn đến tím cả thịt da nhưng vẫn «vui là vui giọng kéo mà» để nàng khỏi chê tôi không được «gentleman».

Bị «tài» của nàng cho «đi tàu suốt» nhiều bận vậy mà tôi vẫn còn ngây thơ tin tưởng ở nàng. Như hôm mới đây, tôi được bầu làm trưởng ban báo chí của trường nên phải lo xúc tiền in ronéo 1 tờ báo. Tôi đại dột khai huých toẹt với nàng.

Nghe thề nàng nhanh nhẩu :

— Anh cứ lo bài vở, đánh «stencil» để em.

Tôi cũng đã thầy nàng đánh máy nhiều lần nên hy vọng sẽ không bị «lỡ tàu» như những lần trước. Và tôi lầy lăm «hoan hỉ» có một người yêu đa tài, luôn luôn giúp đỡ mình.

Khi báo phát hành xong, thằng bạn phụ tá tôi hốt hoảng tìm :

— Thôi chết rồi ông ơi, có một độc giả báo động cho mình gặp, không đi tù cả đám.

— Chuyện gì vậy ?

Hắn dờ tờ báo, chỉ cho tôi :

— Đó, ông coi đi.

Quí thần thiên địa ơi, này hại tôi. Nguyên văn là «chúng ta tích cực chống lãng phí và bảo vệ công sản hầu tiên tới thành quả chung» Nàng choáng «tạ chỗ» cho ngay đầu nặng dưới chữ «công» thành «cộng». Thê này là bọn tôi đi tù cá dấm dễ như chơi. Tôi vội ra lệnh «thu hồi» tất cả báo đã phát hành. Báo hại anh em trong ban biên tập phải chạy đi chạy lại «học xi dấm» cả buổi sáng mới đem về gần nguyên vẹn.

Nhưng bây giờ thì nàng không còn hành tôi nữa mà lại đang chia động từ giận vì một chuyện hiểu lầm tai hại.

Sở là năm kia trường nang còn thiếu phòng ốc nên mượn tạm giảng đường của trường tôi học đờ. Vì ở cùng một khuôn viên nên tôi may mắn quen được một vài cô. Dĩ nhiên, sự quen biết này chỉ trên bình diện lịch sự nhưng phước bất trùng lai một trong các cô này lại quen với nàng và lại kể xâu tôi, báo hấn cua đào, và tán tỉnh một cây, mi đừng có giao du với hắn. Nghe thê, nàng liền làm một màn tạc dăng nổi giận không thèm nghe tôi lấy một lời giải thích. Quá là oan ơi ông địa.

Đền hôm nay thì nàng đã thật sự xa tôi để ôm cảm sang thuyền khác. Và câu chuyện nàng giận chỉ là một cái cớ để nàng dứt điểm sớm.

Nhưng dù sao, tôi cũng vẫn cảm ơn nàng đã cho tôi những tháng ngày tuyệt đẹp. Đôi khi nhìn lại vết sẹo kỷ niệm do vết áp-xe, cái quần năm xưa nàng may, tờ báo nàng đánh, tôi không thê nào không nhớ nàng được. *Cô Hồi Sự, biết rằng tình chúng ta như mây như khói, như «đèn xanh» qua «đèn đỏ» nhưng tôi sẽ không bao giờ «oán hận» cô. Vì Chúa đã dạy là khi tha thứ sẽ được thứ tha, khi quên mình chính là lúc gặp lại bản thân. Vì thê, hôm nay, chỉ xin cô cho tôi được nói một lần cuối : Cảm ơn cô.*

TẠ NGHI LỄ

xin trời mãi mãi

xin trời cho tôi mãi mãi làm trẻ nhỏ
để ngây ngô đứng giữa sân trường tiểu học
tay nháy mực tím
vỡ lòng với sỏi đá cỏ hoa
trong cặp đầy những sách vở
trong lòng ấm áp tình thương
để tôi vô tư nhìn trời
vô tư ngậm kẹo
và hồn nhiên hát những bài ca
xin trời cho tôi mãi mãi làm trẻ nhỏ
để ngây thơ xếp thuyền giầy thả xuống dòng
nước mưa
xòe tay đếm tuổi
vu vơ giận hờn
để tôi ngoan ngoãn ngủ trong rừng thủy tinh
không biết giật mình
hiền hòa như chim muông
lãng lãng như mây trời
quên lo lắng
quên đắng cay
xin trời cho tôi mãi mãi làm trẻ nhỏ
xin trời cho tôi
đừng bao giờ trở thành
thi sĩ

ANH CHI

ĐÃ PHÁT HÀNH KHẮP NƠI
MỘT TRUYỆN DÀI VUI NHƯ
HÒA BÌNH

Cám ơn em đã yêu anh

- Chữ nhỏ và mới toanh nên ăn loát tuyệt đẹp
- Bìa mỹ thuật hơn *Cây leo hạnh phúc*
- Giá bán 720 đồng vừa túi tiền mọi người

NHÀ XUẤT BẢN ĐỀ DÀNH 100 CUỐN BÁN VỚI GIÁ 300
ĐỒNG CHO BẠN NGỌC TỚI TÒA SOẠN VỪA THĂM TUỔI
NGỌC VỪA CÓ DỊP MUA SÁCH RẺ

bài nhận được từ bạn ngọc

• • • • •

VĂN

chân dung, nguyên mộng du, trăm nguyên dao ca, đồ hữu thị dung,
hoàng bạch thước, hạ du, tôn nữ thủy tiên, lương mộng thi, p. hảo tâm,
hoàng thị viễn du, bảo hoàng khánh nam, dzung, nhỏ ngu ngơ, xuân lý,
n t m b, tú an, yên dy, phùng thị phúc chi, mây tím, t.t. mai hương,
trần diên việt dũng, chè thanh tâm, phạm đình hân cận, đồ hữu độ,
hoàng dũng, nguyên thăng bình, tique-ly, ti tan, vương kinh kha, trần
thị đồng thảo, nguyên bình thường, đphp, oanh dk, chân dung, minh lý,
phan thái thiên vũ, chính thanh, vũ văn ruyện, trịnh nguyên, hồ thị bích
ty, diên hương, h l n, bích trăm, trần thu hương cúc, hải đăng trình, võ
thị lệ thu, phạm hoàng vy, chu chỉ nhược, chính thanh, nguyên sanh
tông, nguyên thị tiêu my, nhị đà, trần thị thu ba, nguyên thị diên khánh,
thiên phương, t. thụy.

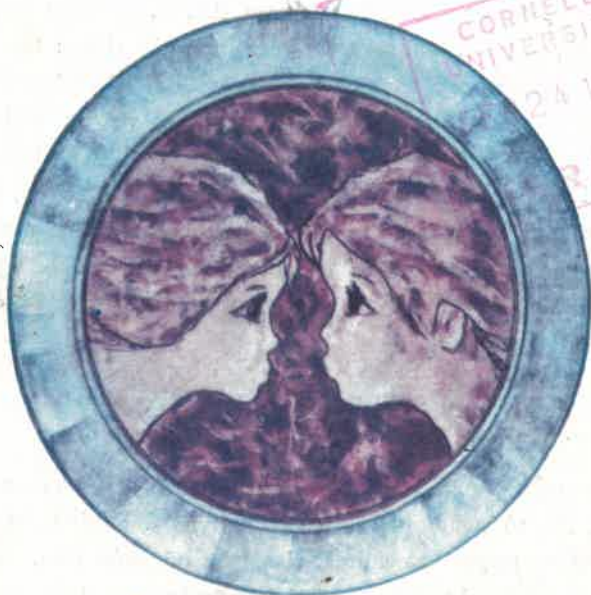
THƠ

mây trắng, ngọc n phỏ hạ, hạ du, đồ hữu thị dung, đ p p, p. hảo tâm,
lương mộng thi, tô ngậy, phan nhã uyên uyên, đồ thị lá me, bụi hồng
nhiên, nhật đàn, phạm hoàng hoa, lisa, tôn nữ thủy tiên, cung tường
lĩnh, phạm đình hân cận, mây lang thang, hoàng du thụy, ngý ngý hổ,
ngý sơn, nguyên tường lân, thi việt, trăm lãng, tinh uyên, nguyên thập
tự, xuân lý, trần lãng tử, quỳnh mai, nguyên thăng bình, nguyên thị k.h,
trần thị đồng thảo, mộng ngân vân nghiệp, trần nguyên ngôn, hương cúc
xưa, nguyên phước hạ nga, trần minh nghĩa, trọng phương, trần hữu
nghị, tạ chí thân, vũ khanh chính, miên sa, nguyên khiêu, nguyên thanh
tâm, h. bá long, nguyên thị loan, t.t. ph, chính thanh, bộ lạc thương,
mộng ngân vân nghiệp, nguyên ngọc râm, nguyên lệ châu, nguyên dũng,
uyên khanh, tt cô bé thất bím, nguyên tiên phương.

CHỦ NHẬT UYÊN ƯƠNG

ĐÌNH TIẾN LUYỆN

truyện dài

đã bắt đầu in